

j. tanizaki

naomi

JAGUAR

JUNİÇİRO TANİZAKİ

1886'da varlıklı bir tüccar ailesinin oğlu olarak Tokyo'da doğdu. Ne var ki, o büyüdükçe ailesinin geliri düştü ve sonunda üniversitedeki edebiyat öğrenimini yarıda bırakmak zorunda kaldı. Fakat daha sonraları Japonya'nın tüm prestijli ödüllerini alacak bu genç yazar adayının edebî kariyeri henüz başlıyordu: Üniversitedeyken 1909'da tek sahneli k bir tiyatro oyunu yazan Tanizaki, bir yıl sonra yayımlanan ilk öyküsüyle adını duyurmayı başardı. Sadece sonraki ki yıl içinde yazdığı dört romanı dadeğil, yaşamı boyunca kötücül güzellik, erotizm, sadizm ve mazoşizm gi bi temaların etrafında gezindi. Oscar Wilde, Poe ve Marquis de Sade'dan etkilendi. Güzelli k ve grotesk, onun sayfalarında hepya n yana geldi. Sevgi ve acı arasında yaşamı boyunca güçlü bir bağ kurdu. Kahramanlarının birbirinden ilginç cinsel hazlarını reddedilme, aşağılanma ve mazoşizmle birlikte sundu. Sessiz sinema senaryoları yazdı ve Japon sinemasına modernist temaları, edebiyata ise *Naomi*'de de görülen, başarılı sinemalografik anlatımın iyi örneklerini kazandırdı.

Tanizaki "büyük deprem"e dek, daha sonraları eleştireceği Batılıyaşam bir yaşamsürerek yazmaya devam etti. Ancak 1923'teki Büyük Kant o Depremi sadece Tokyo'yu değil Taniza ki'nin Batılı tarafını da yıktı. Tanizaki, yerle bir olan şehirden mecburen ayrıldı ve Osaka'ya yerleşti. Japon geleneksel evlerinden birine yerleşti. Japon estetiğine ve kültürüne karşı hiç sönmeyecek bir ilgi geliştirmeye ve Batılılaşmayı sorgulamaya başladı. Tanizaki'nin yazarlığında önemli bir kırılma noktası olan *Naomi* (*Chijin no Ai*, 1924), işle bu dönemin il k ve önemli örneği olarak yazarına -bu kez ulusal çapta- ün ve saygınlık kazandırdı. *Bir Budalanın Aşkı* başlığıyla yayımlanan ancak zamanla *Naomi* adını kazanan roman, ilgi çekmekle kalmayıp kendi gündemini de yarattı: "O şekilde Batılılışan genç kız" fenomeni, "Naomizm" kavramıyla açıklanmaya başlandı. "Naomileşme k", belirli bir Batılılaşma sürecini anlatan bir deyim hâline geldi. Bir anlamda, Japonya'nın, daha popüler bir "Bihruz Bey"i oldu "Naomi". Roman, sadece bu niteliğiyle değil, ruhsal çözümlemeleri ve tekni k başarısıyla da dünya romanının önemli köşe taşlarından biri hâline geldi.

Tanizaki, sonraki yıllarda *Naomi*'de işlediği sorunsalın merkezinde gelişen ve erotizmden beslenen romanlar yazmaya devam etti. Japon kültürüne bağlılığını hiçbir zaman kaybetmese de, Batılı teknikleri başarıyla uyguladı ve ilk gençliğinde bağlandığı kaynaklardan beslenmeye devam etti. Yazarlığının yanı sıra, Japon klasiklerini modern Japoncaya da kazandıran Tanizaki, savaştan sonraki yaşamını yazarak ve ödül alarak geçirdi. Fakat 1958'de sağlığı felç oldu, 1960'tan itibaren se hayatını hastanede geçirmeye başladı. Bunlara rağmen, 1962'de, birbirinden ilginç cinsel fantezilerini yazan yatalak bir hastayı konu edinen son romanını yayımladı. 1965'te geçirdiği kalp kriziyle hayata veda etti. Onun ölümüyle Japon edebiyatı, çoğu eleştirmene göre en önemli modern yazarını kaybetti.

Juniçiro Tanizaki'nin *Anahtar* (*Kagi*), *Sazende Şunkin* (*Shunkinsho*), *Çılgın Bir İhtiyarın Güncesi* (*Fūten Rōjin Nikki*) adlı romanları sırasıyla H. Can Erkin, Oğuz Baykara, Nili Tabar tarafından Türkçeye çevrilmiş ve Can Yayınları tarafından yayımlanmıştır.

İLKER ÖZÜNLÜ

Orta öğrenimi Robert Kolej'de tamamladı ve Marmara Üniversitesi Siyasi Bilimler Fakültesi'nden mezun oldu. İngilizce ve İspanyolcadan çeviriler yaptı. Özünlü'nün *Serseri* (E Yayınları, 1992), *Vazoya Bir Gül Düştü* (E Yayınları, 1994), *Miryam* (Epsilon Yayınları, 2002) adlı romanları ve *Kar Çiçekleri* (Galata Yayınları, 2004) adlı bir öykü kitabı yayımlanmıştır. Ayrıca *Endülüs* (İş Bankası Kültür Yayınları, 2008) ve *Akdeniz'de Kısa Paslaşmalar* (Galata Yayınları, 2011) adlı iki deneme kitabı vardır.

Naomi: Bir Budalanın Aşkı
Juniçiro Tanizaki

Kitabın Özgün Adı
Chijin no Ai [Bir Budalanın Aşkı]

Editör
Ferhat Özkan

İngilizceden Çeviren
İlker Özünlü

Japonca Aslıyla Karşılaştıran
Muhittin Esen

Sayfa Tasarım
biglish kreatif

© Jaguar Kitap, 2013

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Jaguar Kitap tarafından The Wylie Agency aracılığıyla yazarın varislerinden alınmıştır. Kaynak gösterilerek yapılacak kısa alıntılar haricinde yayıncının izni olmaksızın hiçbir surette kullanılamaz, çoğaltılamaz.

Çeviriye Temel Alınan Baskı
Vintage, 2001 © Anthony H. Chambers

Baskı-Cilt
Ana Basın Yayın San. Tic. A.Ş Beyean Sanayi Sitesi Birlik Cad
No: 32 Kapı No: 4 G Büyükçekmece / İstanbul

1. Baskı: Mayıs 2013
Sertifika No: 27215

ISBN: 978-605-63743-1-9

Jaguar Kitap
Prof. Dr. Cemal Birsel Caddesi Sayan Han No: 8/22
Eminönü/İstanbul
Tel: 0212 522 94 22

www.jaguarkitap.com
e-mail: iletisim@jaguarkitap.com

NAOMİ

JUNİÇİRO TANİZAKİ

Çeviren İlker Özünlü

BİR

Karı koca olarak aramızdaki ilişkiye ait gerçekleri olabildiğimce dürüst ve samimi bir biçimde, yaşandıkları gibi aktarmaya çahşacağım. Muhtemelen böyle bir ilişkinin bir benzeri yok ve bunu size anlatıyor oluşum, hiçbir zaman unutmak istemeyeceğim değerli bir şeyin kaydını tutma imkânı da sağlayacak bana. Ayrıca okuyucularının bunu eğitici bulacaklarından da kuşkum yok. Japonya kozmopolit bir hâle geldikçe Japonlarla yabancılar karşılıklı bir ilgiyle birbirlerine karışıp harmanlanıyor, ortaya türlü türlü doktrinler çıkıyor ve hem erkekler hem de kadınlar Batı'nın moda akımlarını benimsiyor. Kuşkusuz, içinde bulunduğumuz zamanı dikkate alarak konuşacak olursak aramızdaki evlilik daha önce duyulmamış ve görülmemiş bir şey olsa da, bundan böyle her yerde kendini göstermeye başlayacak.

Geriye dönüp baktığımda, daha en başından garip bir çift olduğumuzu görebiliyorum. Kesin tarihi hatırlayamasam da

bundan yaklaşık yedi yıl önce, şu an eşim olan kadınla tanışmıştım. O zamanlar Asakusa Kannon Tapınağı'nın Kaminari Kapısı yakınlarında, Diamond Café denilen bir yerde garson olarak çalışıyordu. Onunla tanıştığımda yalnızca on beş yaşındaydı ve çalışmaya henüz başlamıştı. İşi yeni öğreniyordu. Bir çırak, deyim yerindeyse çiçeği burnunda bir elemandı ve henüz tam günlüğüne istihdam edilmemişti.

Benim gibi yirmi sekiz yaşında bir adamın neden böyle bir çocukta gözü olsun, anlayabilmiş değilim, ama başlangıçta herhâlde isminden ötürüydü. Herkes onu "Nao-chan" diye çağırıyordu. Bir gün ona bunu sorduğumda, asıl isminin, Çin yazı karakterlerinden üçüyle yazılan *Naomi* olduğunu öğrendim. İsmi merakımı körüklemişti. Ne harika bir isim, diye düşünmüştüm. Roma harfleriyle yazılsa Batılı bir isim olabilirdi. Ona özel bir ilgi göstermeye başladım. İsminin böylesine sofistike olduğunu öğrenince, tuhaf bir şekilde ismin sahibi de akıllı, Batılı bir görünüm kazanmaya başladı gözümde. Böyle bir yerde servis elemanı olarak çalışmasına göz yummanın ne kadar ayıp bir şey olacağını düşünmeye başlamıştım.

Aslında Naomi sinema oyuncusu Mary Pickford'a benziyordu. Görünümünde kesinlikle Batılı bir yan vardı. Bu yalnızca benim ön yargılı görüşüm değil. Bugün evliyken bile birçok insan aynı şeyi söylüyor. Doğru olsa gerek. Ve yalnızca yüzü değil, çıplak olduğunda bedeni de belirgin bir Batılı görünüme sahip. Tabii bunu ben de çok daha sonra öğrendim. O zamanlar, beden hatlarının güzelliğini, kimonosunun bedenini nasıl sardığına bakıp hayal edebiliyordum.

Kafede çalıştığı günlerdeki ruh hâli konusunda kesin bir şey söyleyemem size, on beş veya on altı yaşındaki bir kızın duygularını ancak ya ana babası ya da kız kardeşi anlayabilir. Bugün kendisine sorulsa, muhtemelen o vakitler her şeye kayıtsız ve ilgisiz bir şekilde takıldığını söylecektir. Ona tanımayan birisi içinse sessiz sakin, karanlık bir çocuktu Naomi. Sağ-

lıksız bir yüzü vardı, renksiz, şeffaf cam panolar gibi solgun ve ruhsuz bir yüzdü; çalışmaya henüz başladığından öteki kızlar gibi beyaz makyaj yapmıyor, iş arkadaşlarını da müşterilerini de doğru dürüst tanımıyordu. İşini sessizce ve sinirli bir şekilde yaparken bir köşeye çekilip saklanmayı tercih ederdi hep. Belki de akıllı görünmesinin nedeni buydu.

Şimdi biraz da kendimden bahsetmeliyim. O zamanlar bir elektrik şirketinde mühendis olarak çalışıyor ve ayda yüz elli yen kazanıyordum. Tochigi iline bağlı Utsunomiya doğumluyum. Orta öğrenimimi tamamladıktan sonra Tokyo'ya geldim ve Kuramae Teknik Yüksek Okulu'na yazıldım. Mezun olduktan kısa bir süre sonra mühendis olarak çalışmaya başladım ve pazarları hariç her gün Shibaguchi'deki pansiyondan Oimachi'deki ofisime gidip geldim.

Yurt gibi bir yerde tek başına yaşıyor olmak ve ayda yüz elli yen kazanmak açıkçası rahat bir yaşam sürmemi sağlıyordu. En büyük evlat olmama rağmen annemle babama ya da hısım akrabadan herhangi birine para yollamak gibi bir zorunluluğum yoktu. Ailem büyük çaplı çiftlik işleriyle uğraşıyordu; babam ölmüş olduğundan, yaşlı annemin yanı sıra sadık bir amcayla sadık bir hala da benim için gereken her şeyi halledebiliyordu. Bütünüyle özgürdüm ben. Ancak bu benim hızlı yaşadığım anlamına gelmiyordu. Örnek bir ofis çalışanıydım: Tutumlu, ciddi, hatalara karşı geleneksel tavır takınan, hatta renksiz biriydim. İşimi her gün en ufak bir şikâyette bulunmadan ya da memnuniyetsizlik göstermeden yapardım. Ofiste "Kawai Joji" veya "beyefendi" olarak bilinirdim.

Dışarıda vakit geçirmek istersem akşamları bir film izlemeye gider, Ginza'da yürüyüş yapar ya da nadiren de olsa Imperial Tiyatro'da izlediğim bir oyunla ödüllendirirdim kendimi. Tabii ki genç, bekâr bir erkek olarak kadınlarla birlikte olmaya bir itirazım yoktu. Ne var ki yüreğinde hâlâ taşralı ruhu taşıyan biri olarak, insanlarla kurduğum ilişki çevremde

garip kaçıyordu ve zaten karşı cinsten hiç arkadaşım yoktu. Kuşkusuz beni "beyefendi" yapan da bu özelliğimdi. Evet, bir beyefendiydim, ama yalnızca yüzeysel anlamda... Her sabah tramvaya bindiğimde ve ne zaman kasabaya insem kadınları yakından gözlemlemek için gizliden gizliye bütün fırsatları kollardım. Arada bir Naomi gelirdi gözlerimin önüne.

Ancak Naomi'nin dünyanın en güzel kadını olduğu gibi bir sonuca varmış değildim. Hatta tramvayda olsun, Ginza'da veya Imperial Tiyatro koridorlarında olsun, ondan daha güzel bulduğum bir sürü genç kadın olurdu. Naomi imgesinin gelişim gösterip göstermeyeceği, zamana kalmış bir şeydi; o zamanlar sadece on beş yaşındaydı ve ben onun geleceğine ilişkin ne kayıtsız kalabiliyor ne de belli bir beklentiyi öngörebiliyordum. O sıralar asıl planım bu çocuğa bakmak, ona sahip çıkmaktı. Bir yandan ona duyduğum sempati beni motive ediyordu; öte yandansa yavan, tekdüze varoluşumda bir tür değişiklik yapmak istiyordum. Yıllarca pansiyon hayatı yaşamaktan bıkmıştım, yaşamıma biraz renk ve sıcaklık girsin istiyordum artık. Küçük bile olsa neden bir ev inşa etmiyorum ki, diye düşünüyordum hatta. Odaları süsleyebilir, çiçekler ekebilir, güneş alan bir verandaya bir kuş kafesi koyabilir ve yerleri fırçalayıp yemek yapması için bir hizmetçi tutabilirdim. Naomi gelmeyi kabul ederse hem hizmetçinin hem de kuş kafesinin yerini alabilirdi. Genel hatlarıyla aklımdan geçenler bunlardı işte.

Peki, o zaman neden saygın bir aileden gelin adayı bulup uygun bir yuva kurmadım?

Yanıtı, evlenecek cesareti kendimde bulamayışımda saklı. Yine de bunun için ayrıntılı bir açıklama yapmam gerekecek. Düşünmeden hareket etmeyen -aslında bunu zaten beceremeyen- sağduyu sahibi biri olmakla birlikte, evliliğe dair daha ileri, daha ince görüşlere sahiptim. "Evlilik" lafını duyar duymaz insanlar kaskatı kesilip resmî bir havaya bürünür. Önce

tarafların neler düşündüğünü anlamak için birinden diğerine sürekli gidip gelen bir "ara bulucu" gerekir. Sonra, bir *miai*, yani tarafların resmî olarak bir araya gelmeleri ayarlanır. Eğer her iki tarafın da bir itirazı yoksa resmî bir aracı seçilir, karşılıklı nişan hediyeleri verilir ve çeyiz damat evine taşınır. Derken sıra gelin alayına, balayı seyahatine ve gelinin ebeveyn ziyaretlerine gelir ki tüm bunlar benim hiç mi hiç hoşlanmadığım son derece yorucu birtakım formalitelerdir. Eğer evleneceksem daha basit, daha özgür bir şekilde evlenmek isterim diye düşünmüşümdür hep.

O vakitler evlenmek isteseydim eğer, istemeyeceğim kadar çok aday bulabilirdim. Taşralı olduğum doğruydu; ama sağlam yapılı biriydim, kusur bulunamayacak denli düzgün hâl ve davranışlara sahiptim ve diyebilirim ki görüntüm, en azından ortalamaya vurulduğunda hiç de fena sayılmazdı. Etrafımdaki insanlara güven de telkin ederdim. Herkes bana yardımcı olmaktan memnuniyet duyardı. Ancak işin aslı, yardım edilen biri olmayı hiç istemedim. Bir kadın çok güzel de olsa, eş adaylarının huy ve karakter bakımından birbirlerini tanımaları için bir iki *miai* yetmez. "Galiba böyle bir şeyle idare edebilirim," ya da "Pek de çirkin sayılmaz," gibi basmakalıp izlenimlere dayanarak yaşam boyu beraber olacağım birini seçmek, bana çok aptalca geliyor. Yapamazdım. En iyi yaklaşım, Naomi gibi bir kızı eve getirmek ve onun büyümesini sabırla izlemek olabilirdi. Daha sonra eğer gördüğümden memnun kalırsam, karım olarak da kabul edebilirdim. Bu tam da bana yetecek olandı; zengin bir adamın kızıyla ya da iyi nitelikli, eğitimli bir kadınla evlenmek gibi niyetlerim yoktu çünkü.

Dahası, genç bir kızla dostluk kurmak ve kendi evimizde neşeli, eğlenceli bir hayat sürerken aynı zamanda onun gelişimini günbegün gözlemlemek... Böylesi, dört başı mamur bir yuva kurmaktan çok daha farklı, çok daha cazip görünüyordu bana. Kısacası, ben ve Naomi tıpkı çocuklar gibi evcilik oyna-

yacaktık. "Ev geçindirmek"le ilişkilendirilen o yorucu varoluş değil; basit, huzur içinde bir yaşam olacaktı bizimkisi. Benim arzuladığım buydu. Modern Japonya'da "ev hâli" dediğimiz şey; her dolap, mangal ve yastığın yerli yerinde olacağı bir düzeni gerektirir. Karı koca ve hizmetçinin yapacağı işler sinir bozucu bir biçimde kesin çizgilerle tanımlanmıştır, ayrıca zor memnun olabilen komşu ve akrabaların gönlü de hoş tutulmalıdır. Oysa bunların hiçbiri genç bir ofis çalışanı için yararlı ya da zevkli şeyler değildir, zira bunlar fazla miktarlarda para gerektirdiği gibi normalde basit olması gerekeni daha karmaşık ve katı hâle sokar. Bu anlamda planımı oldukça heyecan verici buluyordum.

Bunlardan Naomi'ye ilk defa, onunla tanışmamızın yaklaşık ikinci ayında bahsettim. Bu süre içinde, her fırsatta Diamond Café'ye gidiyor ve onunla konuşmak için her imkânı değerlendiriyordum. Naomi film seyretmekten hoşlanıyordu ve hafta sonları benimle parktaki sinemaya gelirdi. Sonrasında Batı tarzı bir şeyler atıştırmak ya da şehriyeli pilav yemek için bir yerlere uğrardık. Böyle zamanlarda bile ağzından zorlukla çıkardı sözcükler. Öyle melankolik bir yüzü vardı ki keyfi yerinde miydi yoksa canı mı sıkkındı, anlayamazdım bir türlü. Yine de onu davet ettiğimde beni hiç reddetmezdi. "Olur, tabii," derdi uysalca ve gittiğim her yere gelirdi peşimden.

Benim nasıl bir insan olduğumu sanıyordu veya neden peşimden geliyordu, bilmiyordum; sanırım hâlâ çocuktu, insanlara şüphe duymadan yaklaşıyordu ve duyguları karmaşık olmaktan uzak, masum hislerdi. Tahmininice benimle beraber gelmesinin nedeni, onu hoşlandığı gösterilere götürmem ve ısmarladığım akşam yemekleriydi. Benim açımdansa bir çocuk bakıcısı, kibar, ince bir amcaydım; zaten ne başka türlü davranabilir, ne de bu tür bir ilişkiden fazlasını bekleyebilirdim. Şimdi geçmişe dönüp baktığımda o uçarı, rüya gibi görünen günler peri masalından çıkmış gibi geliyor bana ve keşke

yeniden o hile hurdadan uzak eski çift olabilsek diye düşünmeden edemiyorum.

"Görebiliyor musun Naomi?" Oturacak yer olmayınca sinema salonunun en arkasında ayakta dururduk.

"Hiçbir şey göremiyorum," diye cevap verirdi o zaman, ayak parmakları üzerinde yükselebilmek için çabalar durur, önündeki kafaların üzerinden perdeyi görmeye çalışırdı.

"O şekilde göremezsin. Şu demir parmaklığa çık ve omuzlarımdan tutun." Ona yardımcı olur ve parmaklığın yüksekçe bir yerine oturturdum onu. Bacakları boşlukta sarkar vaziyette ve bir eli omzumdayken, hayatından memnun görünür ve olanca dikkatiyle kendisini filme verirdi.

"İyi vakit geçiriyor musun?" diye sorduğumda, "Evet," demekle yetinirdi. Ellerini çırpmaz ya da coşkuyla kıpırdamazdı yerinde; ama yine de ben onun yüzüne bakıp seyrettiği filmden ne denli zevk aldığını fark edebilirdim; sessizlik içinde filmini seyrederken uzaklardan gelen seslere kulak kabartan bir köpek gibi ardına kadar açık olurdu o zeki gözleri.

"Naomi, aç mısın?"

"Hayır, bir şey istemiyorum," derdi bazen. Ama çoğunlukla, aç olduğunda en ufak bir çekinme duymadan "Evet," çıkardı ağzından. İşte o zaman ne istediğini sorduğumdaysa, Batılı yemek mi yoksa şehriyeli pilav mı yemek istediğini hemen söyleyiverirdi bana.

İKİ

"Naomi, Mary Pickford'a benziyorsun." Bunu, bir akşam Mary Pickford filmi seyrettikten sonra gittiğimiz Batı tarzı bir restoranda atmıştım ortaya.

"Öyle mi?"

Özel olarak sevinmiş görünmüyordu. Bana, "Böyle damdan düşer gibi niye söylüyorsun ki bunu?" der gibisinden bakıyordu.

"Sen de öyle düşünmüyor musun yani?" diye ısrar ettim.

"Benzeyip benzemediğimi bilmiyorum ama herkes benim Avrasyalıya benzediğimi söylüyor," dedi kayıtsızca.

"Şaşırmadım hiç. Bir kere alışılmadık bir adın var. *Naomi* gibi sofistike bir adı sana kim verdi?"

"Bilmiyorum."

"Belki baban, veya annen?"

"Emin değilim."

"Peki, baban ne işle uğraşır ki senin?"

"Babam yok."

"Ya annen?"

"Evet, bir annem var."

"Kardeşlerin?"

"Oo, bir sürü... Bir ağabey, bir abla, bir küçük kız kardeş..."

Bu konular zaman zaman geliyordu gündeme, ama ailesiyle ilgili ne zaman soru soracak olsam canı sıkılır ve hep kaçamak yanıtlar verirdi.

Birlikte bir yere gitmeye kalktığımızda, genellikle parktaki banklardan birinde ya da Kannon Tapınağı'nın önünde buluşmak için sözleşirdik. Daima zamanında gelir ve randevusunu hiç ihmal etmezdi. Şu ya da bu sebepten ben bazen geç kalacak olsam, acaba çekip gitmiş midir, diye kaygılanırdım; ama hayır, o daima orada beni bekliyor olurdu.

"Üzgünüm Naomi, geleli çok oldu mu?"

"Evet, oldu." Özellikle kırgın veya kızgın görünmezdi. Bir keresinde o banklardan birinde buluşacaktık. Birden yağmur yağmaya başladı. Acaba ne yapar diye merak etmiştim. Vardığımda, havuzun yakınlarındaki küçük bir tapınağın saçakları altına sığınmış, beni beklerken bulmuştum onu. Çok etkilenmiştim.

Bu buluşmalarda, muhtemelen ablasından kalma, renkli bir muslin kemerli, çok sık kullanıldığı belli ipek kimonosu olurdu üzerinde. Saçları yaşına uygun düşen geleneksel tarzda toplar, yüzüne bir parça beyaz pudra çalardı. Ayaklarını sımsıkı saran daracık ayakkabılar, yamalı da olsa hoş duran beyaz çorapları giyerdi. Neden izin günlerinde saçını Japon tarzı yaptığını sorduğumda, "Çünkü bana evde olmam gerektiğini söylüyorlar," demekle yetinir, her zamanki gibi tam bir açıklama yapmaktan kaçardı.

"Geç oldu. Seni evine bırakayım."

Bu teklifi birçok kere yapmama rağmen, her seferinde, "Önemli değil... Kendi başıma gidebilirim. Uzak değil," derdi. Hanayashiki Lunaparkı'nın köşesine geldiğimizde, omuzları üzerinden bakıp "Allahaısmarladık," der ve Senzoku sokaklarına doğru koşup uzaklaşırdı.

Az daha unutuyordum. O günlerin olayları üzerinde bu kadar durmanın bir gereği yok, ama bir keresinde gerçekten son derece rahat ve samimi geçen bir sohbetimiz olmuştu.

Nisan sonlarına doğru ılık bir akşamüstü vaktiydi; dışarıda tatlı bir yağmur yağıyordu. Çok sessizdi kafe, fazla da iş yoktu zaten. İçkimi yudumlayarak uzunca bir süre oturdum masamda. Sanki sıkı bir içiciymişim gibi gelebilir, fakat nadiren içki içen biriyimdir ben. Zaman geçsin diye şu kadınların içtiği tatlı kokteyllerden birini söylemiştim ve azar azar içip, uzattıkça uzatıyordum.

Yiyeceğimi getirdiğinde, "Biraz otursana," dedim. İçki sanki beni biraz cesaretlendirmişti.

"Ne var?" Yanıma itaatkârca oturdu ve benim bir Shikishima sigarası çıkardığımı görünce önündeki kibrite uzanıp yakıverdi.

"Birkaç dakika konuşacak vaktin vardır değil mi? Bu gece fazla işin varmış gibi görünmüyor."

"Çok nadir oluyor böyle."

"Her zaman meşgul mü oluyorsun?"

"Sabahtan akşama kadar... Okumaya hiç vaktim kalmıyor."

"Okumayı seviyorsun o zaman Naomi?"

"Evet, seviyorum."

"Ne okuyorsun?"

"Bütün dergilere bakarım. Ne olursa okurum."

"Çok etkilendim gerçekten. Eğer okumaktan bu kadar zevk alıyorsan o zaman bir kız lisesine gitmelisin." Bunu kasıth

söylemiş, sonra da dosdoğru yüzüne bakmıştım. Belki de alınmıştı; yüzünü şöyle bir kaldırıp dik dik baktı önündeki boşluğa; ama her şeye karşın gözlerindeki o hüzünlü, çaresiz bakış ele veriyordu kendini.

"Naomi, gerçekten okumak ister miydin? Eğer istersen sana yardımcı olabilirim." Hâlâ bir şey söylemiyordu. Çok daha neşeli bir ses tonuyla devam ettim: "Söyle hadi... Ne yapmak isterdin? Ne okumak isterdin gerçekten?"

"İngilizce öğrenmek istiyorum."

"İngilizce ve... Başka?"

"Müzik."

"İyi işte, o zaman okula gitmen gerekiyor. Kayıt ücretini ben ödeyeceğim."

"Ama kız lisesine gitmek için çok geç. On beş yaşındayım."

"On beş yaş kızlar için çok geç değil, oğlanlar için evet, ama kızlar için değil. Ve zaten yalnızca İngilizce ve müzik öğrenmek istiyorsan okula gitmek zorunda da değilsin. Bir hoca tutabiliriz. Ne dersin Naomi, gerçekten, ciddi ciddi var mısın buna?"

"Tamam, peki... Gerçekten bu söylediklerini yapacak mısın?"

"Tabii ki... Ama burada çalışmaya devam edemezsin. Nasıl, olabilir mi? Eğer bu işten ayrılmaya niyetin varsa, sana bakmayı üstlenebilirim. Bütün sorumluluğu alır ve seni harika bir genç kadın olarak yetiştiririm."

En ufak bir tereddüt göstermeden, "Evet, bu iyi olur," dedi. Çabuk ve kesin yanıtı irkiltecek denli şaşırtmıştı beni.

"Yani işinden ayrılacak mısın?"

"Evet!"

"Bu senin için uygun olabilir, ama annene ve ağabeyine de danışsan iyi olur."

"Onlara sormama gerek yok. Bir şey demezler."

İşte böyle konuşmuştu; ama ben bu konuda göründüğü kadar rahat olmadığından emindim. Aile içi meseleler konusunda bana herhangi bir ipucu vermek istemediğinden sanki hiç sorun olmazmış gibi davranıyordu. O kadar isteksiz olunca üzerine fazla gitmek istemedim, ama yine de evlerine bir uğrayıp annesi ve ağabeyiyle meseleyi enine boyuna görüşmem gerekecekti. Planlarımız daha ileri safhalara geldikçe ondan beni ailesiyle tanıştırmasını tekrar tekrar istesem de o tuhaf bir şekilde en ufak bir heyecan ve istek alameti göstermiyordu. Tek söylediği şuydu: "Senin onlarla tanışman gerekmiyor. Ben konuşurum."

Naomi'nin ailesine ait kirli çamaşırları ortaya döküp onu kızdırmanın bir âlemi yok, bugüne bugün benim karım ne de olsa ve onun, "Kawai Hanım"ın hatırına meselenin üzerine gitmeyeceğim. Bir gün nasıl olsa çıkar ortaya, çıkmasa bile, evinin Senzoku'da olduğunu, on beş yaşında bir kafeye servis elemanı olarak gönderildiğini ve nerede yaşadığını kimselere söylemek istemediğini dikkate alarak, ne tür bir ailesi olduğunu bir şekilde herkes tahmin edebilecek. Nitekim sonunda kendi kararım baskın çıkıp da gidip annesi ve ağabeyiyle tanıştığımda, kızın bir başkası tarafından sahiplenilmesinin umurlarında bile olmadığını gördüm. Onlara, okumaya bu denli hevesliyken kafede çalışmasının çok yazık olacağını söylemiş, onu bana emanet edip edemeyeceklerini sormuştum. Naomi için çok fazla bir şey yapamazdım, ama benim de bir hizmetçiye ihtiyacım vardı, yemek yapıp yerleri fırçalaması karşılığında makul bir eğitim almasını sağlayabilirdim. Tabii onlara içinde bulunduğum koşulları anlatmış, hâlâ bekâr olduğumu da söylemiştim. Teklifimi yaptığımda, ortama hiç uymayan bir havada verdiler cevaplarını: "Onun için harika bir şey olur," dediler. Tam da Naomi'nin söyleyip durduğu gibiydi. Onlarla tanışmanın hiçbir anlamı yokmuş gerçekten de.

Dünya, sorumsuz ebeveynlerden payını alıyor, diye düşünüyordum ve bu durum benim için Naomi'nin durumunu

daha acınası ve dokunaklı hâle getiriyordu. Annesinin anlattıklarından çıkardığın kadarıyla Naomi ailesine biraz fazla gelmiş olmalıydı. "Çocuğu geyşa yapacaktık ama o hiç oralı olmadı, biz de kendisini kafeye göndermek zorunda kaldık," demişti annesi. "Eskisi gibi sadece dışarıda oynayıp durmasına müsaade edemezdik." İşin aslı, birinin Naomi'nin sorumluluğunu alıp büyütmesi rahatlatacaktı onları. Aileyle konuştuktan sonra Naomi'nin tatil günlerinde neden gösterilere gittiğini de anlamıştım. Evde olmaktan nefret ediyordu.

Ne olursa olsun, onun öyle bir aileden geliyor oluşu her ikimiz için de bir şanstı. Aileyle anlaşır anlaşmaz Naomi çalıştığı kafeden ayrıldı ve uygun bir kiralık ev bulmak için her gün benimle birlikte yollara düştü. Oimachi'deki ofisime yakın bir yer arıyorduk. Pazar günleri sabah erkenden Shimbashi Tren İstasyonu'nda, hafta içiyse ofis kapanır kapanmaz Oimachi'de buluşur; Kamata, Omori, Shinagawa ve Meguro banliyölerinde; şehir merkezindeyse Takanawa, Tamachi ve Mita civarlarında keşfe çıkardık. Eve dönüş yolunda eğer zaman elverirse birlikte bir yerde akşam yemeği yer veya bir film izlemeye gider ya da Ginza'da yürüyüşe çıkardık. Sonra o Senzoku'ya evine, ben de Shibaguchi'deki pansiyonuma dönerdim. Bu şekilde iki hafta geçirdik. Kiralık evler nadirdi o vakitler ve aradığımız gibi bir yer bulmakta zorlanıyorduk.

Bizi biri fark etse, bir ofis çalışanıyla Japon usulü yaptırdığı saçlarıyla kuaförden henüz çıkmış rüküş kıyafetli bir kızı, mayıs ayında pırıl pırıl güneşli bir pazar sabahı Omori'nin yontulmamış kenar mahallelerinde yan yana yürürken görse ne düşünürdü acaba? Ben ona "Naomi" diyordum ve o bana "Kawai Bey" diye hitap ediyordu. Ev sahibiyle hizmetkârı, iki kardeş, karı koca ya da iki arkadaş yerine konamazdık. Alışılmadık bir çift olmalıydık biz; birbirimize karşı biraz çekingen de dursak, uzun bahar günlerinde mutluluk içinde etrafta geziniyor, ilanlara bakıyor, manzara seyrediyor, yol kenarında

ya da bahçe çitlerindeki yeni açmış çiçeklere dönüp bakmadan edemiyorduk. Çiçeklerden bahsedince hatırladım da, Batılı çiçeklere bayılıyordu ve benim yabancısı olduğum birçok çiçeğin o karmaşık, zor İngilizce adlarını pekâlâ bilebiliyordu. Vazolardan sorumlu olduğu için bunları muhtemelen kafede çalıştığı sıralarda öğrenmiş olmalıydı. Bazen tam önünden geçerken bir evin bahçe kapısının gerisinde sera çarpardı gözümüze. Her zaman tetikte bekleyen Naomi durur ve "Ne kadar da güzel çiçekler!" diye haykırırdı mutlulukla.

"Hangi çiçekleri daha çok seviyorsun Naomi?"

"En çok laleleri severim."

Tarlalara, geniş bahçelere olan hasreti ve çiçeklere karşı beslediği aşırı sevgi, doğup büyüdüğü Senzoku'nun o sefil ara sokaklarına duyduğu nefretten kaynaklanıyor olabilirdi. Ne zaman nehir kenarlarındaki yüksek sekilerde ya da bir köy yolu civarında menekşe, karahindiba, nilüfer veya çuha çiçeği gibi çiçeklere rastlasa, hemen koşup bir iki tane koparırdı. Gün sonuna kadar bir sürü demet çıkaracak kadar çiçeği olur ve dönüş yolunda onları hâlâ sıkı sıkı tutmaya devam ederdi.

"Hepsi soldu gitti onların, niye fırlatıp atmıyorsun ki?"

"Yo, hayır, suyun içine koyar koymaz yeniden canlanırlar. Masanın üstünden ayırmamalısın onları Kawai Bey." Ayrılırken demetleri daima bana verirdi.

İyi bir ev bulmak hiç de kolay olmadı. Uzun araştırmalar sonunda, Omori Tren İstasyonu'ndan on iki on üç blok ötede, Ulusal Elektrik Şebekesi'nin elektrik hatları yakınında, Batılı tarzda, dışarıdan sadece görüntüyü kurtaracak ama içerisinden çok fazla bir şey beklenmeyecek vasatlıkta bir ev tutabildik. Basit, modern, daha o zamanlar moda bir terim olmasa da sanırım bugün için insanların "Kültür Evi" olarak adlandıracağı türde bir evdi. Evin yarısından fazlasını, kırmızı kayağan taşlarından yapılma dik bir çatı kaplıyordu. Beyaz dış

cephe duvarları eve kibrit kutusu gibi bir görünüm veriyordu ve dörtgen cam pencereler bu duvarların orasına burasına gelişigüzel geçirilip yerleştirilmişti. Giriş sahanlığının önünde küçük bir avlu vardı. Ev, sanki içinde yaşanılacak bir yer olarak yapılmasından ziyade, sadece kâğıt üzerinde çizilip bırakılsa daha hoş duracakmış gibi bir izlenim veriyordu ki, buna da pek şaşırmamak gerek; zira modellerinden biriyle evlenen bir sanatçının elinden çıkmıştı bu ev. Odalar olabilecek en uygunsuz bir şekilde dağılınıştı evin içinde. Zemin katta, tuhaf kaçacak şekilde büyük bir atölye odası, daracık bir giriş holü ve bir mutfaktan başka hiçbir şey yoktu. Üst kattaysa, biri ikiye dokuz, öbürü iki çarpı üç metrelik iki küçük Japon tarzı oda bulunuyordu. Olsa olsa, en fazla çatı katı depo odaları olacak bu odalar, gerçekten hiçbir işe yaramazdı. Çatı katına atölye odasından bir merdivenle ulaşılıyordu. Merdivenleri çıkınca, tıpkı sinema salonlarının localarına benzeyen etrafı tırabzanla çevrili bir taraçaya geliniyor ve buradan aşağı bakıldığında atölye görülebiliyordu.

Naomi daha görür görmez bayılmıştı eve. "Ne kadar da modern bir ev... İşte benim istediğim ev bu!" Onu bu kadar mutlu ettiğini görünce hemen tutmaya karar vermiştim.

Odaların hiç de pratik olmayan dağılımına rağmen bir peri masalı canlandırması gibi duran garip tasarım, Naomi'nin çocuksu merakına hitap etmiş olmalıydı. Kesin olan bir başka şeyse, geleneksel ev hâlinin tuzaklarından sakınmak isteyen ve kolay, rahat bir yaşam sürme arzusunda olan genç bir çiftin tam da aradığı türde bir ev oluşuydu. Evi daha önce kullanan sanatçıyla model karısının aklındaki yaşam tarzı da aynıydı kuşkusuz. Sadece atölye odası bile iki kişinin gereksinimini karşılayacak kadar büyüktü.

ÜÇ

Mayıs ayının ortaları olmalıydı, sonunda tam anlamıyla Naomi'nin bakımını üstlenmiş ve "peri masalından çıkma ev"e taşınmıştık. Taşındıktan sonra evin hiç de sandığım gibi uygunsuz bir yer olmadığını fark ettim. Çatı katı odaları güneş alıyor ve deniz görüyordu. Güneye bakan ön avlu çiçek yetiştirmek için ideal sayılırdı. Devlet Demir Yolları trenlerinin zaman zaman evin önünden geçmesi hoş değildi belki ama evle demir yolu arasında bulunan küçük bir çeltik tarlası gürültüyü bir parça azaltıyordu. Son derece yaşanabilir bir yer olduğu sonucuna varmıştım. Dahası, evin birçok insana uymayacak tarzından olsa gerek, kirası şaşılacak derecede düşüktü. O günlerin düşük kiraları dikkate alındığında bile depozitosuz ayda yirmi yen bana çok cazip gelmişti.

Eve taşındığımız gün, "Naomi, bugünden itibaren bana *Kawai Bey* değil, *Joji* de," dedim. "Ve arkadaş gibi yaşayalım,

tamam mı?" Pansiyoner olarak kaldığım yerden kendi evime taşındığını ve bana hizmet etmek üzere on beş yaşında bir kız tuttuğumu aileme bildirmiştim, ama "arkadaş gibi" yaşayacağımızı söylememiştim onlara. Memleketten akrabalar çok nadiren ziyarete gelirlerdi ve gelecek olurlarsa gereken açıklamayı ben yapardım zaten.

Tuhaf evimize uygun düşecek mobilya alıp onları odalara yerleştirmek günlerimizi aldı. Sürekli meşgul, ama mutluyduk. Zevk sahibi olmasına katkıda bulunmak için, aldığımız her şeyle ilgili fikrini soruyordum Naomi'ye. Büfe ve mangal türü klasik ev eşyalarına böyle bir evde fazla yer olmadığı için eşya seçiminde kendimizi özgür bırakıyor, hangi tasarım hoşumuza giderse onu uygulamaya çalışıyorduk. Ucuz Hint elbise baskıları almıştık ve Naomi onları kararsız parmaklarıyla perdelere işlemişti. Shibaguchi'de Batılı mobilyalar satan bir dükkânda eski bir bambu iskemle, bir kanepe, bir koltuk ve bir masa bulmuş, hepsini atölye odasına yerleştirmiştik. Duvarlara Mary Pickford'un ve diğer bazı Amerikan sinema oyuncularının posterlerini asıyorduk. Batı tarzı yatak takımı kullanmaktan yanaydım ama sonradan vazgeçtim, çünkü iki yatak pahalıya gelecekti ve zaten memleketteki evimden bana Japon yatak takımı göndereceklerdi nasıl olsa.

Takımlar geldiğinde, Naomi'ninkinin tam da hizmetçi usulü olduğu anlaşıldı: Bildik arabesk motiflerle süslenmiş, kaskatı duran pamuklu yorganı bir kraker kadar ince ve sertti. Onun için üzülmüştüm. "Olmaz bu Naomi, gel onu benimkiyle değiştirelim."

Tek başına yattığı altıya dokuzluk çatı katı odasında yorganını üstüne doğru çekerken, "Yo, hayır, iyi bu," diye karşılık vermişti.

Ben, onun odasının bitişiğinde, dokuza dokuzluk odada yatıyordum; fakat her sabah, yattığımız yerden birbirimize seslenirdik.

"Naomi, uyanık mısın?"

"Evet. Saat kaç?"

"Altı buçuk. Bu sabah sana pirinç kaynatayım mı?"

"Kaynatır mısın? Dün ben yapmıştım, bugün de sen yapabilirsin tabii."

"Tamam. Ama çok zahmetli bir iş o. Ekmekle idare etsek olmaz mı?"

"Olur. Ama biliyor musun, tembelin tekisin sen Joji."

Canımız pilav istediğinde onu güveçte pişirip ahşap bir kâseye boşaltmak gibi bir zahmete kalkışmadan doğrudan masaya getirir, yanında yemek üzere de konserve bir şeyler açardık. Eğer bunlarla uğraşmak hiç içimizden gelmezse ekmek, süt, reçel veya bir parça Batılı hamur işiyle geçiştirmeye çalışırdık. Akşam yemeği içinse ya şehriyeli pilav yer, daha havalı olsun istersek mahalledeki Batı tarzı bir restorana giderdik.

"Joji," derdi sık sık, "bugün bana biftek ısmarlasana."

Sabah kahvaltıdan sonra Naomi'yi tek başına bırakıp işe giderdim. Sabah saatlerini çiçek tarhında kendi kendine oyalanarak geçirirdi. Öğleden sonraysa İngilizce ve müzik dersi almak üzere kapıyı kilitleyip dışarı çıkardı. Ayrıca günaşırı, İngilizce konuşma ve okuma pratiği için Meguro'ya, Harrison adında, Amerikalı bir kadının yanına giderdi. Daha en başından, Batılı biriyle çalışmasının en iyisi olduğunu düşünmüştük. Zayıf noktaları için bu kez evde ben yardımcı olacaktım ona. Müzik dersleri konusunda ne yapılması gerektiğine ilişkin hiçbir fikrim yoktu; ama sonra Ueno'daki müzik okulundan mezun bir kadın bulduk. Shiba Ward sınırları içinde yer alan Isarago'daki evinde piyano ve şan dersleri veriyordu ve Naomi her gün bir saatlik ders için oraya gitmeye başlamıştı. İpek kimonosunun üstüne giydiği koyu mavi kaşmir eteği, siyah çorapları ve küçük, şirin ayakkabılarıyla tam bir öğrenci gibiydi. Düşlerinin gerçekleştiğini görmenin heyecanıyla do-

lup taşarak derslerini biç aksatmadan takip ediyordu. Arada bir iş dönüşü yolda ona rastladığımda, onun Senzouki'de büyüyen ve bir zamanlar garsonluk yapan bir kız olduğuna inanamazdım. Saçlarını Japon tarzı yaptırmıyor; uçları kurdeleli atkuyruklarını savuruyordu artık.

Sanırım daha önceki satırlardan birinde, onu "küçük bir kuş gibi beslemek"ten bahsetmiştim. Gerçekten de benim sorumluluğum altına girdiğinden beri yüzüne renk gelmiş, huyu suyu değişmeye başlamıştı; öyle olunca da sonunda pırıl pırıl, capcanlı küçük bir kuş olup çıktı ve o koskoca atölye onun kafesi hâline geldi. Mayıs ayı artık sona yaklaşmış, açık ve güneşli erken yaz havası kendisini hissettirmeye başlamıştı. Bahçedeki çiçekler gün geçtikçe daha fazla boy atıyor ve rengârenk oluyordu. Akşam vakti ben işten o da derslerinden döndüğünde, güneş ışığı Hint kumaş baskılı perdelerin üzerinden dolu dolu içeriye akıp sanki hâlâ gün ortasıymış gibi beyaz duvarlarda dalgalanıyordu. Çıplak ayaklarına geçirdiği terlikleri ve üzerinde astarsız yazlık fanila kimonosuyla, öğrendiği şarkıları söyleyerek geçen zamana asıl damgasını vuran Naomi'ydi. Bazen *elim sende* ya da *körebe* oynardı benimle. Atölye odasının etrafında fırıl fırıl dönerken masanın üzerinden sıçrar, kanepenin altında süzülür, sandalyeleri devirip dururdu. Eğer bu da yetmezse basamakları tırmanır ve sinema locasına benzeyen taraçada bir fare gibi ileri geri koşuştururdu. Bir keresinde ben at olmuştum ve onu sırtıma alıp odanın etrafını sürüne sürüne dolaşmıştım.

"Dıgıdık, dıgıdık!" diye bağırıp durmuştu. Ağzıma tıkıştırdığı bir havluyu dizgin niyetine kullanmıştı.

Oyun oynadığımız o günlerden birinde olmalıydı; kahkaha çığlıkları ata ata merdivenin üst basamaklarına doğru hızla çıkarken bir an dengesini kaybedip merdivenin tepesinden tepetaklak aşağı yuvarlanıp düşmüş ve hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı.

"Neresi acıyor, göster bana?" Ben onu yerden kaldırırken bir yandan burnunu çekiyordu ve göreyim diye de kolunu sıyırmıştı. Düşerken kolunu bir çivi ya da ona benzer bir şey çizmiş olmalıydı. Sağ dirseğinde deri kalkmıştı, bir parça da kan akıyordu. "İşte bak, ağlamaya değecek bir şey yok. Şimdi bir bandaj yaparım sana, olur biter."

Biraz krem sürmüş, sonra da havlunun tekini yırtıp bandaj yapmıştım. Bu süre içinde küçük bir çocuk gibi iç çekip durmuştu; gözleri hâlâ dolu doluydu ve bir yandan da burnu akıyordu. Ne yazık ki sıyrık enfeksiyon kapmış, iyileşmesi beş altı günü bulmuştu. Her gün sargısını değiştiriyordum, o da her seferinde ağlıyordu.

Naomi'ye çoktan âşık mı olmuştum yoksa? Emin değilim. Öyle olduğunu varsaysam bile, asıl niyetim onu "beğenilen" genç bir hanım olarak yetiştirmekti ve yalnızca bu kadarının bile beni tatmin etmeye yeteceğine inanıyordum. Ne var ki o yaz Naomi'yi Asakusa'daki ailesinin yanına bırakıp iki haftalık bir tatil için memlekete ailemin yanına gittiğimde, günlerimin katlanılamayacak denli tekdüze ve yalnızlık içinde geçtiğini fark ettim. Acaba, diye merak etmeye başlamıştım, onsuz bir hayat böyle tatsız ve kuru mu geçecekti? İlk defa o zaman işte, bir aşkın başlarında olduğuma dair bir hisse kapıldım ve anneme birtakım bahaneler uydurup planlanandan çok önce Tokyo'ya döndüm. Vardığımda gece saat on gibiydi; gecenin ilerleyen bir saati olmasına rağmen Ueno İstasyonu'ndan Naomi'nin evine taksiyle zor attım kendimi.

"Naomi, döndüm ben. Şu ileride köşede bir taksi bekliyor. Hadi Omori'ye gidelim."

"Öyle mi? Tamam, hemen geliyorum." Sürmeli demir parmaklıklı kapının ardında bekliyordum. Çok geçmeden elinde küçük bir denkle yeniden göründü Naomi. Sıcak, nemli bir geceydi; üstünü değiştirmiş ve soluk lavanta renginde, üzüm desenli, ince, astarsız beyaz bir muslin kimono giymişti. Parlak

pembe renk geniş bir kurdeleyle de saçını bağlamıştı. Muslin kumaşı ona yakın bir zaman önce kutlanan Bon Festivali'nde almıştım ve o da benim yokluğumda kendi hane halkından birine aynı kumaştan bir kimono yaptırmıştı.

"Nasıl geçti günlerin Naomi?" Araba kalabalık ana cadde istikametinde hareket ettiğinde, oturduğum yerden yüzümü yüzüne doğru biraz yaklaştırarak öyle konuşmuştum.

"Her gün bir gösteriye gittim."

"Herhâlde yalnız değildin, doğru mu?"

"Sayılmaz." Bir an düşündükten sonra, "Erken geldin değil mi Joji?" diye sormuştu.

"Oralarda sıkıldım, dolayısıyla da kısa kesip döndüm. Tokyo gibisi yok." Derin bir iç çekip rahatlayarak arabanın camından şehrin gece vakti zevkle yanıp sönen ışıklarına bakmıştım.

"Ama sanırım yazın taşraya gitmek hoş olabilir."

"Bu gidilecek yere bağlı. Ailem taşrada hiç de yol üstü olmayan bir çiftlikte kalıyor. Doğal manzarası sıkıcı, hiç tarihî bir yer yok, karasineklerle sivrisinekler gün ışığında etrafta vızıldayıp durur ve hava da dayanılmaz derecede sıcak olur."

"Aman Allah'ım, öyle bir yer mi gerçekten?"

"Evet, öyle."

"Plaja gitmek istiyorum," deyiverdiydi hemen ardından. Ses tonu, istediği şeyi tutturan bir çocuğunki gibi çok hoş geliyordu kulağa.

"Tamam, peki. Önümüzdeki günlerden birinde serinleyeceğin bir yere götüreceğim seni. Kamakura'ya ne dersin? Ya da Hakone?"

"Okyanusu sıcak su kaplıcasına tercih ederim. Gerçekten gitmek istiyorum ben ama..."

O saf sesi her zamanki Naomi'nin sesi gibi çıkıyorsa da, onu görmediğim on gün içinde uzuvları bir şekilde gerilmiş ve hissedilir derecede de büyümüştü. Nefes alıp verdikçe astarsız muslin kimonosu altında hareket eden omuz hatlarına, göğüs-

lerine kaçamak bakışlar atmaktan kendimi alıkoyamıyordum.

"O kimononun içinde çok hoş görünüyorsun," demiştim, suskun geçen bir sürenin ardından. "Kim yaptı sana onu?"

"Anne."

"Benim için bir şey söyledi mi, kumaşı iyi seçmiş gibilerinden?"

"Evet, kumaş fena değil ama aşırı modern ve moda..."

"Annen mi söyledi bunu?"

"Evet... Bir şeyden anladığı falan yok." Uzaklara doğru bakıp eklemişti sonra da, "Herkes değiştiğimi söylüyor."

"Ne tür bir değişme?"

"Acayip modern olduğumu söylüyorlar."

"Öyle söylediklerinden kuşkum yok. Ben de öyle düşünüyorum."

"Acaba... Bana saçını Japon tarzı yap dediler, ama istemedim."

"Peki ya şu kurdele?"

"Bu mu? Kannon Tapınağı'nın karşısındaki dükkândan kendim aldım. Hoşuna gitti mi?"

Temiz, yağsız saçlarına rüzgâr vurdukça dalgalanan kurdelesini görebileyim diye başını çevirmişti ötelere doğru.

"Çok yakışıyor. Japon tarzı yapmaktan çok daha iyi..."

Sanki bana katıldığını göstermek ister gibi burnundan tıslayarak minik bir gülücük koyuvermişti. Kendisine has tavırlarından biriydi bu. Arsızca burnundan çıkan bir gülüştü belki ama ben bu gülüşün onu akıllı gösterdiğini düşünmüştüm.

DÖRT

Naomi, Kamakura'ya gidelim diye yalvarıp duruyordu. Bir iki gün kalıp geri dönme düşüncesiyle ağustos başında gerçekten de gittik.

"Neden bir iki günlüğüne?" diye sormuştu. "Bir hafta ya da on günlüğüne gitmedikçe ne zevki olacak ki?" Evden çıktığımızda yüz ifadesi memnuniyetsizliğini yansıtıyordu. İşlerim yoğun diye memleketten erken ayrılmıştım ve anneme olan hürmetimden dolayı hilem açığa çıksın istemiyordum. Ama bunu böyle ifade etsem Naomi kendini küçük düşürülmüş hissedecekti. Bunun yerine, şöyle demiştim: "Bu sene bir iki günle idare et, seneye bir başka yere çok daha uzun kalmak üzere götüreceğim seni. Tamam mı?"

"İyi de sadece bir iki gün..."

"Biliyorum, ama döndüğümüzde de yüzmek istersen Omori Plajı'na gidebilirsin."

"Öyle iğrenç bir yerde yüzemem."

"Doğru dürüst bilmediğin yerler için böyle konuşmamalısın. Cici kız ol. Giyecek bir şeyler alırım ben sana. Batılı giysiler isteyen sen değil miydin?"

Batılı giysi oltasına takılıp sonunda kabul etmişti.

Kamakura'da yüzmeyi sevenler için hiçbir özelliği olmayan Golden Wave Pansiyonu'nda kalmıştık. Şimdi aklıma geldiğinde gülmeden edemiyorum. İktisatlı davranmak için bir neden yoktu oysa, zira yarı yıl ikramiyemin çoğu duruyordu. Naomi'yle geceleyeceğim ilk seyahatin heyecanıyla kendimden geçmiş bir hâlde, onun üzerinde mümkün olabilecek en güzel izlenimi bırakmak istiyordum. Üst sınıf bir yerde kalacak ve gecelemenin ne kadar tuttuğunu dert etmeyecektik. Ancak seyahat günü geldiğinde ve Yokosuka'ya giden ikinci sınıf bir otobüse bindiğimizde, ikimizin de üzerine bir çekingenlik sinmişti. Zushi ve Kamakura'ya giden tren, göz alıcı sıralar oluşturan genç kızlarla ve kadınlarla doluydu. Onların arasında Naomi'nin üst başı, en azından bana, epey kötü görünmüştü.

Yaz olduğundan, kadınların özene bezene giyinmeleri beklenemezdi tabii. Ama yine de onları Naomi'yle karşılaştırdığımda, üst sınıftan gelme olanlarla olmayanlar arasında dikkate değer bir incelik ve kalite farkı olduğunu görebiliyordum. Her ne kadar Naomi kafede çalışan o eski Naomi olmasa da, doğuştan ve kötü yetiştirilmekten kaynaklanan fark kendini hemen belli ediyordu. Ve eğer ben böyle düşünüyorsam o kim bilir neler düşünüyordu? Kendisini o denli havalı gösteren üzüm desenli kimonosu şimdi öyle zavallı görünüyordu ki... Etrafımızda oturan kadınların bazıları basit yazlık giysiler giymişti ama parmaklarında parıltılı taşlar, yanı başlarındaysa lüks bavulları vardı, varlık ve statüleri her hâllerinden belli oluyordu. Oysa Naomi'nin kadifemsi cildi dışında ortaya koyabileceği fazlaca bir şeyi yoktu. Güneş şemsiyesini yarı

bilinçli de olsa koltuğunun altında nasıl gizlemeye çalıştığını hâlâ hatırlayabiliyorum. Güneş şemsiyesi yepyeniydi gerçi ama herkes onun yedi sekiz yenden daha fazla etmeyecek ucuz bir mal olduğunu kolayca fark edebilirdi.

Başlangıçta Mitsubishi Pansiyonu'nda, hatta Kaihin Oteli'nde bile kalırız diye hayal etmiştik. Ancak bu söz konusu binalara yaklaştığımız sırada muhteşem kapıları gözümüzü öylesine korkuttu ki, iki üç kere yolu bir aşağı bir yukarı gidip geldikten sonra, yerel standartlara göre ikinci ya da üçüncü sınıf sayılan Golden Wave Pansiyonu'nun önünde buluverdik kendimizi.

Pansiyonda gürültücü öğrenciler de kaldığı için şöyle rahat rahat kafa dinlemek pek mümkün değildi, o yüzden biz de neredeyse tüm zamanımızı plajda geçirdik. Erkek gibi bir kız olduğundan, okyanusu görür görmez Naomi'nin neşesi yerine gelmişti. Trendeki keyifsizliğinden eser yoktu.

Bir yandan koluma sıkı sıkı tutunmuş bir yandan da sığlık kıyıda suları deliler gibi oraya buraya sıçratırken "Bu yaz yüzmeyi öğrenmeliyim," demişti. Onu her iki elimle kavrayıp karnının üstünde suda nasıl kalınacağını, suyun içinde nasıl ayak çırpılacağını göstermeye çalışıyordum. Sonra da deniz içinde duran bir sırığı eliyle kavradığı sırada onu birden serbest bıraktım ki, biraz tuzlu su yutsun, alışsmdı. Yorulup sıkıldığında, bu kez dalgaların üzerinden atlamaya başlamıştık, sonra biraz kumda oynadık ve akşam olunca da kiralık bir sandalda körfeze doğru kürek çektik.

Üzerinde mayosunu saran kocaman bir havlu, ya kıç tarafına oturmuş ya da küpeşteye yaslanır vaziyette mavi gökyüzüne bakarak en tiz sesiyle gözde şarkısı *Santa Lucia*'yı söylemişti Naomi.

O dulce Napoli
O soul beato

Soprano sesi akşamın sakinliğinde deniz üzerinden yankılanıp dururken ben kendimden geçmiş bir hâlde kürek çekmeyi sürdürüyor ve bir yandan da onu dinliyordum. "Baba, baba!" diye bağırıyordu, sanki dalgaları aşa aşa sonsuza dek gitmek ister gibiydi. Bu arada, biz daha farkına varamadan güneş batmış, yıldızlar parıldamaya başlamıştı bile; üzerimize gecenin koyu karanlığı çöktükçe Naomi'nin beyaz havluya sarılı bedeni belli belirsiz bir görüntüye bürünüp karanlığın içinde eriyip gidiyordu. Ama onun hayat dolu sesi çınlamaya devam ediyordu hâlâ. *Santa Lucia*'yı defalarca tekrar ettikten sonra, *Lorelei*'yi, ardından *Zigeunerleben*'i ve son olaraksa bir *Mignon* şarkısını söylemişti. Şarkılar birbirini izlemiş, sandal da usul usul ilerlemeyi sürdürmüştü.

Sanırım herkes gençliğinde buna benzer bir şey yaşamıştır, ama benim için bir ilkti. Bir elektrik mühendisi olarak başkalarına göre edebiyat ve sanattan daha az anlıyordum ve çok az roman okumuş biriydim, ancak o akşam Natsume Soseki'nin *Kusamakura* adlı romanı geldi aklıma. O romanda "Venedik batarken, Venedik batarken..." diye bir satır vardı ve Naomi'yle birlikte, bir o yana bir bu yana sallanıp duran sandalımızda, akşam sisi içinden kıyıda yanıp sönen titrek ışıklara doğru geçerken, o satırı hatırlayıvermiştim birden. Gözyaşlarıyla dolu bir esrikliğe bürünmüş hâlde, Naomi'yle birlikte rotası henüz saptanmamış, çok uzaklardaki bir başka dünyaya doğru sürüklenip gitmek istemiştim.

Benim gibi taşra tabiatlı biri için, böylesi bir duygusal deneyim bile Kamakura'daki o kısa süreli tatili benim için yaşanmaya değer kılmaya yetmişti.

Doğrusunu söylemek gerekirse Kamakura'da geçirdiğimiz o üç gün bana önemli bir keşif yapma fırsatını da vermişti. Naomi'yle yaşıyor olsam da fiziksel yapısını, yani kabaca ifade etmek gerekirse çıplak bedenini gözlemleme şansını daha önce hiç elde edememiştim; ama gezide bu fırsatı yakalamış-

tım işte. Bir akşam önce Ginza'da satın aldığımız mayosu ve başında koyu yeşil beresiyle Yuigahama Plajı'na indiğinde vücut hatlarının o güzel uyumunu zevkle seyretmiştim. Evet, zevkle seyretmiştim gerçekten de; öncesinde, kimonosu vücuduna oturduğunda ortaya çıkacak hatların kıvrımlarını hayal etmiştim ve tam da hayal ettiğim gibi çıkmıştı. "Naomi, Naomi, Mary Pickford'um benim! Ne kadar güzel, uyumlu bir bedenin var. Şu zarif kollarına bak! Bacakların, tıpkı bir oğlan çocuğununki gibi dümdüz!" diye haykırıyordu kalbim ve filmlerden bildiğim Mack Sennet'in hayat dolu "yıkanan güzeller"ini düşünmeden edemiyordum.

Sanırım kimse kendi karısının vücuduna ilişkin ayrıntıları ifşa etmek istemez. Daha sonra karım olacak bir kızla övünüp durmak ve birçok insana ona ilişkin ayrıntı aktarmaktan hoşlandığım falan yok; ne var ki bu konuyu atlarsam öykümü tam anlamıyla anlatabilmem zorlaşacak ve şu anda tutulan kaydın bir amacı da kalmayacak. İşte bu yüzden Naomi'nin burada, on beşinci yılının ağustos ayında Kamakura Plajı'nda boy gösterdiğinde, nasıl bir vücut yapısına sahip olduğunu belirtmem gerekiyor. O zaman benden yaklaşık iki santim kısaydı. (Yapılı bir bedene sahip olsam da bir elli sekizlik kısa bir adam olduğumu dikkate alınız lütfen.) Ancak Naomi'nin beden yapısının dikkat çekici yanı; gövdesi kısa, bacakları uzun olduğu için uzaktan bakıldığında, olduğundan uzun görünmesiydi. Kısa gövdesi son derece narin bir bele kavuşup inceliyor, sonra da dolgun, dişi kalçalara doğru kabarıyordu.

Ünlü yüzücü Annette Kellerman'ın bir denizkızını oynadığı *Neptune's Daughter* filmini seyretmiştik daha önce. "Naomi, bir göreyim bakalım, Kellerman'ı nasıl taklit ediyorsun?" demiştim filmi hatırlayarak. Ayağa kalkmış ve kolları tam kafasının üzerinde dalış pozisyonuna geçmişti. Baldırları bitişik öyle ayakta dururken -hatları öylesine dümdüzdü ki- aralarda hiçbir boşluk yoktu ve kalçalarından ayak bileklerine kadar uzun bir üçgen oluşmuştu.

Bacaklarından memnundu. "Joji, bacaklarım eğik mi benim?" diye sorardı yine de. Adım atarken, dimdik durduğunda ya da kumsala boylu boyunca uzandığında, bacaklarını mutluluk içinde incelerdi.

Vücudunun bir diğer belirgin özelliği, ensesinden omuzlarına inen hattı. Birçok kere omuzlarına dokunma fırsatı bulmuştum. Zaten ne zaman mayosunu giyse omuz düğmelerini bana bağlatırdı. Naomi gibi yuvarlak omuzlu ve zarif boyunlu biri ince yapılı sayılır; ancak şaşılacak derecede dolgun omuzları ve güçlü ciğerlere sahip olduğunu gösteren geniş göğüsleri vardı. Düğmelerini iliklemeye çalıştığımda, derin derin nefes alıp kollarını hareket ettirirken sırt kasları kat kat olup şişerdi. Zaten patlama noktasına gelmiş görünen mayo şişkin omuzlarında daha da gerilir, kopacakmış gibi dururdu üzerinde. Kısacası, gençlik ve güzellikle ışıl ışıl parlayan güçlü omuzlara sahipti Naomi. Kumsaldaki öteki kızlarla kıyasladığımda, hiçbirinde onunki gibi sağlıklı omuzlarla zarif bir boynun birlikte sergiledikleri uyumu göremiyordum.

"Kıpırdama Naomi. Eğer öyle kıpırdayıp durursan ilikleyemem düğmeleri." Mayosunu bir ucundan kavrar ve omuzlarını içine sokmaya çalışırdım, sanki küçük bir çuvala kocaman bir şey sığdırıyordum.

Öyle bir fiziğe sahip olunca tabii, erkek Fatma gibi her türlü hareketliliğin içine giriyordu. Bayılıyordu spor yapmaya. Hepsinde de başarılıydı. Kamakura'daki üç günlük tatilin ardından alıştırma yapmak için her gün Omori'deki plaja gitmişti, yaz sonu geldiğindeyse artık bir yüzme ustası olmuştu. Kürek çekmeyle yelkenciliği de öğrenmişti bu arada. Bütün gün oyun oynayıp durduktan sonra ıslak mayosu elinde eve döner, "Ölüyorum açlıktan!" diye bağırır ve yorgunluktan bitkin bir hâlde kendini sandalyenin üstüne atardı. Yemek yapmaya üşendiğimizde, plaj dönüşü bazen Batılı bir lokantaya gider ve kıtlıktan çıkmış gibi tıka basa yemek yerdik. Pirzola ardına pirzola götürür, boş tabakları masanın bir kenarına istiflerdik.

O yaza ilişkin mutlu anıların hepsini anlatmaya kalksam sonu gelmez, o yüzden burada kesiyorum. Ancak atlanamayacak bir gelişme daha olmuştu ki onu sizinle paylaşmalıyım: O sıralar kauçuk bir süngerle Naomi'nin kollarını, bacaklarını, sırtını ve her neresiyse oralarını yıkamak gibi bir huy edinmiştim. Bunun uygulamasına, Naomi şemt hamamına gidemeyecek kadar yorgun eve döndüğü zamanlarda başlanmıştı. Öteki türlü, tuzlu sudan kurtulmak için ya başından aşağıya bir kova su boşaltır ya da vücudunu lavabonun önünde süngerle silmeye çalışırdı. "Naomi," demiştim, "eğer yatağa öyle gidersen her tarafın yapış yapış olur. Leğene gir, ben su döküp tuzlu suyu dökeyim üzerinden." Söylediğimi yapmış ve kendisini yıkatmıştı bana. Zamanla bu bir alışkanlığa dönüştü. Leğende yıkanma, serin güz günlerine kadar sürdü, ta ki atölye odasının bir köşesine ayak ucunda banyo paspası olan Batılı tarzda bir küvet yaptırıp etrafını da ahşaptan, katlanır bir perdeyle kapatana kadar. Bütün kış boyunca orada Naomi'nin yıkanmasına yardım ettim.

BEŞ

Kimi meseleleri çabucak kavrayıveren bazı okuyıcularım Naomi'yle benim sadece arkadaş olmaktan daha öte bir yerde olduğumuzu düşünüyordur. Ama değildik aslında. Aylar geçtikçe aramızda telaffuz edilmeyen bir anlayışın gelişmekte olduğu doğruydu. Ancak, onun hâlâ on beş yaşında bir kız, benim de kadınlarla hiçbir deneyimi olmamış ahlak sahibi bir "beyefendi" olmamdan dolayı değil yalnızca, onun iffetinden sorumlu olduğumdan ötürü de anlık güdüsel dayatmaların o söz konusu anlayış sınırlarını zorlamasına izin veremezdim. Kuşkusuz, Naomi'nin evlenebileceğim tek kadın olduğu düşüncesi ve hissiyatı yavaş yavaş beynimin içinde kök salmaya başlamıştı, hayatımda başka biri olsaydı bile Naomi'yi artık terk edemezdim. İlk hamleyi sadece zevk, eğlence olsun diye ya da onu incitebilecek herhangi bir şekilde yapmak istememin bir diğer nedeni de işte buydu.

Bir sonraki yılm baharında, Naomi'nin on altıncı yaşına girdiği yılın 26 Nisan'ında, ilişkimiz yeni bir safhaya geçti. Kesin tarihi hatırlıyorum, çünkü o sıralar -yo, hayır, leğeni kullanmaya başladığınızdaydı- Naomi'yle ilgili dikkatimi çeken her şeyi kaydettiğim bir günlük tutmaya başlamıştım. Vücut hatları çarpıcı bir şekilde her geçen gün daha dişice bir gelişim sergiliyordu. "İlk kez güldü" ya da "ilk kez konuştu" gibi, bebeklik dönemi gelişmelerini takip eden yeni anne babalara benzer şekilde, dikkatimi çeken her şeyi yazıyordum günlüğe. Zaman zaman sayfalarını şöyle bir karıştırırım o defterin. İşte, Naomi'nin on beşinci yaşının 21 Eylül'ünde yazdıklarım:

Akşam saat sekizde onu leğende yıkadım. Plaj günlerinden kalma güneş yanığı rengini koruyor hâlâ teni. Mayo dışında kalan yerleri koyu kahve... Ben de öyleyim ama onun cildi o kadar yumuşak ve ince ki, tezat daha çarpıcı duruyor. Üzerinde hiçbir şey olmasa da sanki mayo giymiş sanırsınız. "Zebraya benzedin," demiştim. Gülmüştü.

Bir ay sonra, 17 Ekim'deyse şunları yazmıştım:

Güneş yanıklığı gidiyor ve derisi artık soyulmuyor. Öncekinden daha pürüzsüz ve sevilesi bir cildi var şimdi. Kollarını yıkarken, sabun köpüklerinin çözülüp derisinden kayarak aşağılara doğru inişini seyretti sakince. "Güzel..." dedim. "Evet, değil mi?" dedi. Sonra da ekledi: "Yani, sabun köpükleri demek istiyorum, anla."

5 Kasım:

Batılı küveti ilk kez bu akşam denedik. Alışık olmadığından, Naomi kayıp kayıp durdu içinde ve çığlık çığlığa kahkahalar attı bir yandan da. Ona, "koca bebek" dediğimde o da bana "baba" dedi.

Ondan sonra birbirimize zaman zaman "bebek" ve "baba" diye seslenmeye başlamıştık. Tatlı dille gönlümü alıp benden bir şey koparınaya kalktığında beni hep "baba" diye çağırmıştır Naomi.

Küçük günlüğüme verdiğim ad, "Naomi Büyüyor"du. Sadece Naomi'yle ilgili şeyler yazıyordum. Çok eskiden aldığım bir fotoğraf makinesi vardı, onunla Naomi'nin yüz fotoğraflarını çektim; değişik ışık ve açılardan bakıldığında her geçen gün Mary Pickford'a daha çok benzemeye başlamıştı. Günlüğün sayfalarına yeri geldikçe yapıştırmıştım fotoğrafları.

Ama günlük beni konudan uzaklaştırmış oldu şimdi. Günlüğe göre, Omori'ye taşındıktan sonraki yılın 26 Nisan'ında Naomi ve ben daha derin bir ilişki içine girmeye başlamıştık. Telaffuz etmediğimiz o anlayıştan ötürü sessiz sedasız ve doğaçlama olarak gelişmişti her şey. İkimiz de herhangi bir müdahalede bulunmamış, neredeyse konuya ilişkin tek bir laf bile etmemiştik. Sonunda bir gün ağzını kulağıma dayamış ve "Joji, beni hiç terk etme," demişti.

"Seni terk etmek mi? Tabii ki etmem. Kaygılanmana gerek yok. Neler hissettiğimi biliyorsun sanırım."

"Evet, biliyorum."

"Ne zamandan beri?"

"Bir düşüneyim bakayım, ne zamandan beri?"

"Senin bakımını üsleneceğimi söylediğimde ne düşünmüştün? Zaman içinde seninle evleneceğimi düşünmüş müydün?"

"Evet, aklından geçenin bu olduğunu düşünmüştüm."

"Öyleyse gelmeyi kabul ettin çünkü içten içe karım olmayı istemiştin, öyle mi?"

Yanıtını beklemeden onu kendime doğru çekip bütün gücümle bağrıma basmıştım. "Teşekkürler Naomi, teşekkürler. Anlamıştın demek. Şimdi tamamen dürüst olmak istiyorum. Benim ideal kadınıma bu kadaryaklaşacağını, inan hiç düşünmemiştim. Öyle şanslıyım ki... Daima seveceğim seni... Yalnızca seni... Birçok kocanın davrandığı gibi kötü davranmayacağım sana. Sen varsın diye yaşayacağım. Okumaya devam

et ve hayranlık uyandıracak bir genç kız olarak yetiş, o zaman istediğin her şeyi veririm sana."

"A, evet, derslerime çok çalışacağım. Ve istediğin gibi bir kadın olacağım, söz veriyorum." Gözleri yaşlarla dolmuştu, ben de ağlamaya başlamıştım. Bütün gece boyunca geleceği konuşup durmuştuk.

Bu olaydan kısa bir süre sonra hafta sonunu geçirmek üzere annemlere gitmiş ve anneme Naomi'ye ilişkin her şeyi anlatmıştım. Anneme o kadar çabuk rapor yetiştirmemin değişik nedenleri vardı. Ailemin tepkisi konusunda kaygıları varmış gibi görünen Naomi'ye güvence vermek ve her şeyi açıkça anlatmak istiyordum. Anneme evlilikle ilgili görüşlerimi söylemiş ve yaşlı bir kadının kafasına yatacak şekilde neden Naomi'yle evlenmek istediğimi açıklamaya çalışmıştım. Annem beni hep anlamış ve bana hep güvenmiştir. Sadece şunları söylemişti o zaman: "Eğer istediğin buysa o vakit evlenmelisin onunla. Fakat öyle bir aileden geliyorsa ileride bir sorun olabilir, dikkatli ol."

Evliliğimizi duyurmak için üç ya da dört yıl daha beklemeyi kararlaştırmıştık ama ben Naomi'yi karım olarak hemen resmî kayıtlara geçirmek istiyordum. Konuyu annesi ve ağabeyi ile görüşmek üzere Senzoku'ya gittim. Her zamanki gibi ilgisizlerdi, dolayısıyla her şey yolunda gitti. Bir parça ihmalkâr olabilirlerdi ama kötü insan değildiler ve tavırlarını belirleyen şeyin açgözlülük olduğunu ima edecek herhangi bir şey de söylemediler.

İlişkimiz bundan sonra hızlı bir evrimle yoluna girmişti. Kimse henüz değişimden haberdar değildi ve dışarıya karşı sadece arkadaş görüntüsü veriyorduk. Ancak yasal olarak artık evliydik biz ve gizleyecek hiçbir şeyimiz yoktu.

"Naomi," demiştim bir gün, "hadi, doğrudan arkadaş gibi yaşamaya devam edelim, ne dersin?"

"Bana 'Naomi' demeye devam mı edeceksin o zaman?"

"Tabii... Yoksa sana 'karım' mı diyeyim?"

"Yo, hayır, bundan hoşlanmam."

"Peki, ben hep 'Joji' mi kalacağım?"

"Herhâlde... Sana başka ne diyebilirim ki?"

Bir elinde gül, kanepeye uzanmıştı. Gülü dudaklarına bastırıp parmaklarıyla oynadı bir süre. Sonra birdenbire "Joji?" dedi, kollarını açıp tomurcuk gülü fırlattı ve kollarıyla kafamı kucakladı.

"Sevgilim Naomi," dedim, kollarının altındaki karanlığın içinden zorlukla nefes almaya çalışarak. "Sevgilim Naomi, seni hem seviyor hem de sana tapıyorum da. Hazinemsin sen benim. Kendi ellerimle bulup işlediğim elmasımsın. Seni güzelleştirecek her şeyi alacağım sana. Bütün kazancımı sana vereceğim."

"Yok canım, gerek yok buna. İngilizce ve müzik derslerim daha önemli benim için."

"Ah, evet, evet... Yakında sana bir piyano alıyorum. Öyle bir hanımefendi olacaksın ki Batılıların arasına karışmaktan bile utanmayacaksın."

"Batılıların arasına karışmak", "Batılı gibi" ve buna benzer deyimleri sık sık kullanırdım. Hoşuna gittiğine şüphe yoktu. Aynanın karşısına geçmiş değişik tarzlar denerken, "Ne düşünüyorsun?" diye sorardı, "Şunu şöyle yapsam Batılıya benzer miyim?" Görünüşe bakılırsa film izlemeye gittiğimiz zamanlarda kadın sinema oyuncularını incelemiş olmalıydı, zira onları taklitte çok iyiydi. Herhangi bir sanatçının mizaç ve ruh hâlini hemencecik kapabiliyordu. "Pickford böyle güler, Pina Menichelli gözlerini şöyle oynatır, Geraldine Farrar saçlarını şu tarz toplar derdi. Saçlarını çözüp dağıtır, sonra da değişik şekillere sokardı.

"Çok iyi... Herhangi bir aktörden daha iyi... Yüzün o kadar Batılı ki..."

"Öyle mi? Neresinden anlaşılıyor Batılı gibi olduğu?"

"Burnundan ve dişlerinden..."

"Dişlerimden mi?" Dudaklarını geri büzer ve aynada dişlerine bakardı, öylesine düzgün ve ışıltılıydılar ki...

"Her neyse, öteki Japonlardan farklısın, dolayısıyla sıradan Japon giysileri sana hiçbir şekilde gitmez artık. Batılı giysiler giysen ya da yeni stil Japon giysileri giysen nasıl olur acaba?"

"Nasıl yeni stil yani?"

"Kadınlar gelecekte gitgide daha aktif olacaklar ve o şimdi giydikleri ağır, sıkı giysiler pek işe yaramayacak."

"Spor bir kuşağı olan, dar kollu bir kimonoya ne dersin?"

"Olabilir. Özgün stiller denediğin sürece her şey olabilir. Merak ediyorum ne Japon ne Çin ne de Batılı bir giysi takımı var mıdır acaba?"

"Eğer varsa bana alır mısın?"

"Tabii alırım. Sana her çeşit giysiyi alacağım, sonra da her gün onları değiştireceğiz. Pahalı şeylere ihtiyacın yok senin, muslinle sıradan ipek işini görür. Önemli olan özgün tasarımlara sahip olmak..."

Bu konuşmadan sonra birlikte kumaş bakmak için sık sık kumaşçılara ve giysi mağazalarına gider olduk. Sanırım her pazarımızı Mitsukoshi ve Shirokiya'da geçirmeye başlamıştık. Ne var ki hoşlandığımız tasarımlarda bir şeyler bulmak pek kolay değildi, zira ikimiz de kadınlara özel alışılmış şeylerden yeterince tatmin olamıyorduk. Alelade kumaşçılar işimize yaramazdı; bu yüzden baskılı pamuklu kumaş satan yerlere, halıcılara ve Batılı kumaş bulunduran mağazalara gidiyorduk. Hatta bir keresinde Yokohoma'ya tam bir günlük çıkartma yapmış ve doğru kumaşı bulacağız diye Çin Mahallesi'ndeki dükkânların, yabancıların oturduğu semtteyse manifaturacıların kapılarını aşındırıp durmuştuk. Yanlarından geçtiğimiz

Batılıların üst başlarını inceliyor, her vitrini tepeden tırnağa gözden geçirmeden edemiyorduk. Eğer rastlanmadık, değişik bir şey çıkarsa karşımıza ikimizden biri hemen bağırıyordu: "Baksana, buna ne dersin?" Hemen dükkâna dalıyor, kumaşı vitrinden indirtiyor ve Naomi'nin çenesinin altından bütün gövdesini saracak şekilde aşağıya sarkıtarak üzerinde deniyorduk. Sonunda hiçbir şey almasak bile bu şekilde vitrinlere baka baka dolaşıp durmaktan acayip keyif alıyorduk.

Günümüzde kadınlar için organze, jorjet ve pamuklu vualden yazlık kimonolar yapmak artık moda; ancak Naomi ve ben muhtemelen bu kumaşları kullanan ilk kişilerdik. Nedeni her neyse, bu kumaşlar ona çok yakışıyordu. Geleneksel kimonolarla hiç ilgilendiğimiz yoktu. Onun yerine Naomi elindeki malzemelerden dar kollu kimonolar, pijama takımları ve geceliğe benzeyen uzun ve geniş dökümlü elbiseler dikerdi. Bazen yalnızca kumaşı bütün vücuduna sarar ve onu broşlarla iğnelerdi. Bu tür giysilerden birini giyinerek evin içinde geçit yürüyüşü yapar gibi yürür, aynanın karşısına geçip poz verir, ben de fotoğraflarını çekerdim. Beyaz, gül rengi ya da soluk lavanta rengi tül gibi ince ve şeffaf kumaşlar içindeyken vazoda duran sere serpe açmış güzel bir çiçek gibiydi. "Bir de şöyle dene, bir de böyle dene," derdim ben. Yerinden kaldırırken, yere yatırırken, oturmasını ya da yürümesini söylerken bakışlarım üzerinde, saatlerce onu gözlerdim.

Hâl böyle olunca, bir yıl içinde elbise koleksiyonu inanılmaz derecede genişlemişti. Anlaşılan hepsini odasında muhafaza etmesi mümkün olamayacaktı; her tarafta kat kat istif edilmiş ya da askılara asılmış elbiseler vardı. Bir gardırop alabilirdik ama bu bütçemizi fazla zorlardı, ayrıca giysiler o kadar da özen ve ihtimam gerektirmiyordu zaten. Bir sürü elbisesi vardı ama ucuz, kısa sürede aşınacak türden elbiselerdi. Onları oraya buraya dağıtmak bizim için daha uygundu; her an gözümüzün önünde olmaları ve ne zaman canımız isterse

değişik bağdaştırmalarla onları deneyebilmek hoşumuza gidiyordu. Öte yandan elbiseler odalara dekor görevi de görüyordu. Atölye odası, sahne donanım odası gibiydi. Her yeri; iskemle üstlerini, kanepeleri, köşeleri, merdiven basamakları, hatta loca merdiven parmaklığını bile elbiseler işgal etmişti. Çoğu yağlanmış olurdu zamanla; zira Naomi'nin, elbiseleri içine başka bir şey giymeden doğrudan çıplak bedenine geçirmek gibi bir huyu vardı ve elbiseler çamaşırhaneye nadiren yollanırdı.

Bazı tasarımlar o denli cüretkârdı ki bunların ancak yarıya yakınını evin dışında giyebiliyordu. Dışarısı için en gözde elbisesi, uygun bir ceketin eşlik ettiği askılı, içi pamuk dolgulu saten bir kimonoydu. Sandaletlerinin sırım bağları ve ceketinin kordonları gibi, kimonosu da ceketi de kırmızıya çalan yekpare kahverengiydi. Bunun dışında kalan her şey; yaka kısmı, kuşak bağları, kimononun iç astarları, kol uçları ve elbise eteklerindeki püsküller uçuk maviydi. Dar kuşak da ince saten dolgulardan yapılmıştı, kuşağı göğsünün üst kısmına, göğsünü sımsıkı saracak şekilde sarardı. Yaka için, saten gibi dursun diye kurdele satın almıştı. Bu giysisini daha çok akşamları tiyatroya gittiğimizde giyerdi. Yurakuza'da veya Imperial Tiyatro'nun antresinde o ışıltılı kumaşlar altında yürürken herkes dönüp dönüp bakardı.

"Kim acaba?"

"Sanatçı olabilir mi?"

"Bir Avrasyalı mı dersin?"

Fısıltılar kulağımıza gelirken biz gururla onlara doğru ilerlemeyi sürdürürdük.

Üzerindekiler insanları hayran bırakıyorsa, ne kadar gelenek dışı görünmek isterse istesin, dışarıda giymesi için daha fantastik tasarımlara başvurmasına gerek yoktu. Bu kılık kıyafetler, içine eşya saklanan kutulardan farksızdı aslında; benim evdeyken içine Naomi'yi yerleştirdiğim, sonra da karşısına

geçip seyrettiğim çeşit çeşit paketlerdi onlar. Sanırım bir vazodan diğerine güzel bir çiçeği taşımak gibi bir şeydi. Bunda o kadar da şaşılacak bir yan yok ama. Bir yandan benim karımken, aynı zamanda da nadir, kıymetli bir oyuncak bebek, bir tür süstü çünkü o. Evdeyken alelade giysiler giymezdi hiç. Ev içinde giydiği en pahalı elbise, bir Amerikan filminde, adamın tekinin üzerindeki elbiseden esinlendiğini söylediği, üç parçalı siyah kadife bir takımdı. Saçlarını bir spor şapka altında toplayıp bu takım elbisesini giydiğinde bir kedi sıcaklığı yayabiliyordu etrafına. Gerek yaz gerekse kış ayları boyunca (odayı sobayla ısıttığımız zamanlarda) çoğunlukla bol döküm bir gecelik ya da mayodan başka bir şey giymezdi. İşlemeli Çin terlikleri dâhil, sürüyle terliği vardı ve daima çorapsız giyerdi onları.

ALTI

Naomi'nin bu şekilde zevkini çıkarıyor olsam da başlangıçtaki asıl arzum olan, ona iyi bir eğitim vermek ve onu beğenilen, saygın bir kadın olarak yetiştirmek düşüncesinden vazgeçmiş değildim. "Beğenilen" ve "saygın" kavramlarının tam olarak ne ifade ettiği konusunda açık bir fikre sahip olmasam da muhtemelen, "herhangi bir topluluk içinde, tanıştırmaktan utanç duymayacağım modernliğe sahip ve sofistike bir kadın" gibi daha basit ve genele kaçan bir tasavvur içinde olmalıydım.

"Naomi'yi beğenilen bir kadın yapmak", "onunla oyuncak bebekmiş gibi ilgilenmek"le eş değer miydi? Şimdi saçmasapan geliyor ama ona duyduğum aşktan aklım öylesine uyuşmuştu ki, bu denli bariz bir tutarsızlığı o zamanlar göremiyordum işte.

"Naomi... Oyun başka, çalışmak başka," diyordum hep. "Eğer kendini geliştirmek için çok çalışırsan sana türlü türlü şeyler alırım."

Daima aynı şekilde yanıt verirdi bana: "Evet, çalışacağım ve söz veriyorum beğenilen bir kadın olacağım."

Her gün akşam yemeğinden sonra İngilizce okuma ve konuşma alıştırmalarını gözden geçirmek için yarım saat onunla birlikte olurdum. Ben ne söylersem söyleyeyim, "oyun" ve "çalışma" bir şekilde yolunu bulup buluşuyorlardı. Kadife takımlarını ya da geceliğini giyip bir iskemleye yayılır, ayak parmaklarından birine terliğini geçirir ve sanki bir oyuncakmış gibi sallandırıp dururdu.

"Naomi, ne yaptığını sanıyorsun sen? Çalışırken hareketlerine dikkat et!"

Doğrulur, başını öne eğer ve bir ilkokul öğrencisinin af dileyici ses tonunda, "Özür dilerim hocam," ya da "Affedersiniz Kawai Bey," der, bana kaçamak bir göz attıktan sonra gelip yanağıma bir öpücük kondururdu. Hayran olunası öğrencim karşısında katı durabilme gücünü bulamıyordum kendimde, bu yüzden azarlamaların çocukların oynadığı atçılık oyunuyla son buluyordu hep.

Naomi'nin müzik dersleri nasıl gidiyordu, bilmiyordum ama yaklaşık iki yıldır Harrison Hanım'dan İngilizce dersleri alıyordu. Artık epey ilerleme kaydetmiş olmalı gibi geliyordu bana. Birinci okuma kitabıyla başladıktan sonra şimdi ikinci kitabı çoktan yarılamıştı; konuşma metinleri *English Echo*'dandı ve gramer olarak da Kanda Naibu'nun *Intermediate Grammar*'ını kullanıyordu. Tüm bunlar ortaokul üçüncü sınıf seviyesine denk geliyordu. Ama ne var ki Naomi en iyi iyimser bakışla bile ikinci sınıf düzeyinin altındaydı hâlâ. Kafam karışmış bir vaziyette Harrison Hanım'ı ziyaret etmiştim.

"Yok, hayır, düşündüğünüz gibi değil," demişti nazikçe. İri yarı, kız kurusu bir kadındı, yüzünde neşeli bir gülümsemeyle konuşuyordu ve konuştuğu Japonca biraz eski bir Japoncaydı. "Çok zeki bir kız. Çok iyi gidiyor."

"Zeki bir çocuk olduğu doğru ama İngilizcesinin olması gerektiği gibi olduğunu sanmıyorum ben. Okuyabiliyor, ama Japoncaya çevirme işine gelince ya da gramer analizi..."

Gülümseyerek kesmişti sözümü. "Yanlış düşünüyorsunuz. Japonlar daima gramer ve çeviriyi dikkate alırlar. Çok kötü... İngilizce öğreneceksenız grameri dikkate almamalısınız. Çevirmemelisiniz. Okuyabildiğiniz kadar İngilizce okuyun, en iyi yolu budur. Naomi'nin telaffuzu çok güzel. Okuması da iyi. İngilizcesi yakında harika olacak."

Kendine özgü bir yaklaşımı olduğu ortadaydı. Ama ben Naomi'nin gramer kurallarını sistematik olarak ezberlemesi gerektiğini kastetmemiştim. İki yıl çalıştıktan ve üçüncü okuma kitabını bitirdikten sonra en azından *past particible*'ın nasıl kullanıldığını, bir cümlenin nasıl *passive* yapıldığını ve *subjunctive*'in ne zaman kullanıldığını bilmesi gerekirdi. Ama Japoncadan İngilizceye çeviri yaptırdığımda, gördüm ki bunların hiçbirini öğrenmemişti. Düşük seviyeli bir ortaokul öğrencisinden bile kötüydü. Bulunduğu düzeyde, ne kadar iyi okuma yaparsa yapsın İngilizceyi yeterli bir şekilde asla konuşamayacaktı. Bu iki koca yıl boyunca kendisine ne öğretildi acaba diye doğrusu merak ediyordum. Ama kadın benim memnuniyetsiz bakışlarımı görmezden gelerek başını güven dolu ve alicenap bir edayla sallamış ve bir kez daha "Naomi çok zeki bir çocuk," demişti.

Tahminimce Batılı öğretmenler Japon öğrencilerine ilişkin belli bir önyargı taşıyorlar. Eğer "önyargı" biraz ağır kaçacaksa "öngörü" diyeyim o zaman. Batılılar sofistike, tatlı yüzlü bir kız ya da oğlan çocuk gördüklerinde bir an bile düşünmeksizin hemen o çocuğun zeki olduğu sonucuna varıyorlar. Bu eğilim özellikle evde kalmış kızlar için geçerli. Harrison Hanım'ın Naomi'yi övgü yağmuruna tutmasının ardındaki neden buydu; daha öncesinde, onun zeki bir çocuk olduğunu kafasına koymuştu zaten. Naomi'nin telaffuzu, Harrison Hanım'ın da

söylediği gibi son derece düzgündü. Düzgün dişleri ve aldığı müzik dersleri sayesinde dinlemekten zevk alman bir sese sahip olmuştu. İngilizcesi kulağa o denli hoş geliyordu ki, itiraf etmem gerekirse, bu anlamda onun dengi bile olamazdım. Naomi'nin sesi, kuşkusuz Harrison Hanım'ı büyülemiş olmalıydı. Harrison Hanım'ın elbise dolabı aynasının her yanına tutuşturulmuş Naomi'ye ait fotoğrafları şaşırarak fark ettiğimde, aslında Harrison Hanım'ın Naomi'yi ne kadar sevdiğini de anlamıştım.

Harrison Hanım'ın görüş ve öğretim metotları konusunda tatmin olmasam da, karşımda Naomi'nin tarafını tutan ve onun zeki olduğunu söyleyen bir Batılı vardı sonuçta. Bu, tam da benim dilediğim şeydi ve kendi düşüncelerime rağmen sanki Harrison Hanım doğrudan beni övmüşçesine seviniyordum. Sadece bu değil... Birçok Japon gibi bir Batılıyla temas kurduğumda cesaretimi kaybetmek ve görüşlerimi açıkça söyleyememek gibi bir eğilim içindeydim ben de; dolayısıyla o acayip Japoncasıyla aktardığı güven telkin edici laflar karşısında kalakalmış, söylemek istediğimi tam olarak ifade edememiştim. Fark etmez, demiştim kendi kendime, eğer öyle hissediyorsa o zaman ben de aradaki boşlukları evde tamamlatırım Naomi'ye. Harrison Hanım'a, "Evet, çok doğru... Tam da söylediğiniz gibi. Şimdi anlıyorum. Artık tasalanmayacağım," gibi şeyler söylemiştim. Sonra da ikircikli ama çok sevinmiş görünen bir havada, iznini istemiş, keyfi kaçık bir vaziyette eve geri dönmüştüm. Sonuçta hiçbir şeyi hallememiştim.

"Joji, Harrison Hanım ne dedi?" diye sormuştu Naomi o akşam. Ses tonu, kadının kendisine arka çıkacağından emin olduğunu ve meseleyi o kadar da önemsemediğini ima ediyordu.

"Çok iyi gittiğini söyledi. Ama Batılılar Japon öğrencilerin psikolojilerini anlamaktan uzaktır. Eğer iyi bir telaffuza sahip

olmanın ve düzgün okuyabilmenin yeterli olduğunu sanıyorsa yanılıyor. Ezberin iyi, ama senden çeviri yapmanı istediğimde çevireceğin şeyin içeriğini bile kavrayamıyorsun. Bir papağanın yapabildiğinden farklı bir şey değil bu. Söz konusu gidişatınla İngilizcenin hiçbir pratik yararı olmayacak sana."

Naomi'yi gerçek anlamda ilk kez azarlamış oluyordum. Ondaki muzaffer ane bakışlardan ve sanki "Bak, sana söylememiş miydim?" dercesine Harrison Hanım'ın yanında yer almasından tedirgin olmuştum açıkçası. Ancak bunun da ötesinde, daha önce konuştuğumuz "beğenilen" kadın olup olamayacağı konusunda kuşkular oluşmaya başlamıştı kafamda. İngilizcesi bir yana, bir gramerin kurallarını bile kavrayamayan birisi için nasıl bir gelecek söz konusu olabilirdi ki, doğrusu anlayamıyordum. Neden erkek çocuklar ortaokulda geometri ve cebir öğrenirler? Amaç sadece onlara pratik faydaları olacak bir şeyler kazandırmak değil, akıllarını daha kusursuz ve isabetli kullanacak yetenekler de kazandırmaktır.

Geçmişte kadın analitik bir akla sahip olmasa da idare edebiliyordu. Ama artık değil... "Batılı dengi" ve "beğenilen" olmayı arzulayan her kadın, eğer sistematik düşünce ve analiz yeteneği sergileyemiyorsa çok fazla umut vadetmiyordemekti.

Önceleri derslerini gözden geçirmeye yaklaşık yarım saat ayırırdım. Şimdiyse bu konuda çok daha ısrarcı olmaya başlamıştım; ona Japonca-İngilizce çeviri ve gramer öğretmek için her gün bir saat, bir buçuk saat, hatta daha fazla zaman harcıyordum. Önceleri olduğu gibi oyun havasına girmesine asla izin vermiyordum artık, gerektiğinde kalbini kıracak kadar haşlayabiliyordum onu. Metin çözümlemede zayıf olduğu için, ayrıntılı açıklamalardan uzak duruyor, onun yerine küçük ipuçlarıyla geri kalanını kendisinin çıkarmasına yardımcı oluyordum. Örneğin, edilgen çatı çalışıyorsa hemen bir alıştırma çıkarıyordum karşısına. "Peki şimdi şunu İngilizceye çevir bakalım," diyordum. "Okuduğunu gerçek anlamda anladıysan

bunu yapabilmen gerekir." Sonra da cevap vermesini sabırla bekliyordum. Yanıtı yanlışsa hatasının nerede olduğunu söylemezdim. "Anlamıyorsun değil mi? Grameri yeniden oku bakalım," diyerek onu tekrar tekrar ders kitabına havale ediyordum.

Eğer hâlâ yapamıyorsa, "Naomi, böylesi basit bir şeyi yapamazsan hiçbir yere gelemezsin," derdim. "Aynı konuda hatanı defalarca düzelttim ama hâlâ anlamıyorsun değil mi? Aklın yok mu senin? Harrison Hanım akıllı olduğunu söylüyor ama ben hiç de öyle olduğunu sanmıyorum. Eğer okulda olsaydın ve bunu yapamasaydın, sınıfın sonuncusu olurdun." Sonunda kendimi kaybeder ve ona bağırmaya başlardım. Naomi suratını asıp öfleyip pöfler, sonra da iç çekerek ağlamaya başlardı.

Diğer zamanlarda en mutlu, birbirini en çok seven çift bizdik. O ne zaman gülse ben de gülerdim ve hiç kavga etmezdik. Ama evde İngilizce dersi başladığında ruh hâllerimiz kararır ve her ikimiz için de boğucu olmaya başlardı. Günde en az bir kez sinirlerime hâkim olamayıp öfkelendiğim olurdu, o da suratını asıp beklerdi. Bir dakika öncesi neşe içindeyken ansızın karşılıklı kaskatı oturur ve birbirimize düşmanca bakışlar fırlatmaya başlardık. Onu beğenilen bir kadına dönüştürme arzumu unuturdum bu zamanlarda, boşa kürek çekmek moralimi bozduğu için Naomi'nin sadece varlığı bile beni çileden çıkarmaya yeterdi. Erkek çocuğu olsaydı, kendimi iyice kaybedip vurabilirdim ona. Durum böyle olunca ona hep "Sersem!" diye bağırıyordum. Hatta bir keresinde parmaklarımın oynak yerleriyle alnına bile vurmuştum. Tepkisi bir tuhaf olurdu ister istemez. Yanıtını bilse bile cevap vermezdi. Bir yandan yanaklarından aşağıya süzülen yaşları yutmaya çalışırken bir yandan da kaya gibi sessizce otururdu öylece. Bir kere böylesi bir ruh hâline girmeyegörsün, inanılmaz derece inatçı biri olup çıkardı, geri adım atmamak onun doğasında vardı çünkü. Sonunda pes eden ben olur ve meseleyi çözmeden öylece bırakmak zorunda kalırdım.

Derken bir gün şöyle bir şey yaşandı. Ona *present participle*'ın ("*doing*", "*going*" ve benzeri) önüne "*to be*" fiilinin gelmesi gerektiğini tekrar edip duruyordum. Ama söylediklerimi kavramaktan uzaktı. Hâlâ, "*I going*," "*he making*" gibi yanlışlar yapmaya devam ediyordu. "Aptal!" diye bağırmıştım arka arkaya. "Gitmek" fiilinin, geçmiş, gelecek, yakın geçmiş zaman ve geçmiş zaman öncesi gibi değişik zamanlarda nasıl kullanıldığını açıklayacağım derken bağırmaktan sesim kısılmıştı sonunda. Dehşet bir şaşkınlıkla, anlattıklarımın hiçbirini anlamadığını fark etmiştim. "*He will going*", "*I had going*" yazıyordu hâlâ. Gözüm hiddetten kararmış bir vaziyette, "Sersem!" diye bağırmıştım. "Nasıl bir budalasın sen? '*He will going*', '*I had going*' denmeyeceğini sana kaç kere söylemem gerekecek ki benim! Anlamıyorsan anlayana kadar bu sürecek. Sabaha kadar otursak bile şunu doğru dürüst yapana kadar bırakmayacağım seni." Defteri de kalemi de şiddetle önüne doğru geri itmiştim. Naomi sapsarı kesilmişti. Dudaklarını sıkıca bastırmış, yüzü asıldıkça asılmıştı, ateş püsküren kızgın gözlerle bakıyordu bana. Birden, defteri kaptığı gibi ikiye ayırdı ve yere fırlattı. Sonra da, sanki yüzümde bir delik açmak ister gibi, o ürkütücü bakışlarını yeniden dikti üzerime.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Bakışlarındaki o yıkıcı vahşilik beni öylesine sarsmıştı ki, kendimi toparlayabilmem için bir iki saniye geçmesi gerekmişti. "İsyankâr duygular içindesin değil mi? Kim çalışmak ister ki, diye düşünüyorsun. Oysa çok çalışacağım, beğenilen bir kadın olacağım demiştin. Fikrini mi değiştirdin yoksa? Neden yırttın ki defteri ni? Özür dile. Eğer özür dilemezsen seninle işim biter benim! Çık git bu evden, hem de bugün!"

Naomi sessizliğini inatla koruyordu, yüzü bir kâğıt parçası kadar beyazdı. Ağlayacakmış gibi zayıf bir gülümseme yaladı geçti dudaklarını.

"Peki, tamam, özür falan dileme. Çık git, çık git hadi, hemen şimdi!" Ancak bu şekilde davranarak onun üzerinde belirli bir etki yaratabilirim, diye düşünüyordum, o yüzden ayağa kalkmış, bir iki parça eşyasını alarak onları sarıp sarmalayıp bir denk yapmıştım. İkinci kata inip cüzdanımı aldım ve içinden iki tane on yenlik banknot çıkarıp uzattım. "Naomi," dedim elimdekileri ona doğru ittirerek, "Bu denke giysilerinden bazılarını koydum. Al onları ve bu gece Asakusa'ya git. Ve burada da yirmi yen var. Çok bir şey değil ama şimdilik seni idare eder. Öteki detayları daha sonra halledeceğim ve eşyalarının geri kalanını da sana yarın yollayacağım... Eee, Naomi, neden bir şey söylemiyorsun?"

Meydan okuyan bakışlarına rağmen ne de olsa hâlâ bir çocuktu o. Şimdi karşımda kararlılığımdan ürkmüş bir hâlde, utanç ve pişmanlık dolu bir yüz ifadesiyle duruyor ve iyice kendi içine kapanmış görünüyordu.

"İnatçısın, ama söz ağızdan bir kez çıktı mı bir daha geri dönmem ben. Eğer hatalı davrandığını düşünüyorsan, özür dile. Yok eğer özür dilemek istemiyorsan o zaman evine geri dön. Karar ver. Özür mü dileyeceksin yoksa Asakusa'ya mı gideceksin?"

Başını sallamıştı iki yana.

"O zaman eve geri dönmek istemiyorsun yani?"

Yeniden sallamıştı başını.

"Özür dileyecek misin?"

Bu kez başını onaylar şekilde sallamıştı.

"Bu durumda seni affedeceğim. Şimdi gerektiği gibi bir özür dileme selamlaşması yapalım."

Ellerini gönülsüzce masaya dayadı, gözlerini kaçırıp başını hafifçe ve özensizce öne doğru eğdiğinde sanki benimle hâlâ dalga geçiyor gibi gelmişti bana.

Ta başından beri mi vardı yoksa benim onu şımartmamın sonucu muydu, bilemiyorum ama o arsız, inatçı karakteri

açıkçası gün geçtikçe daha da kötüye gitmeye başlamıştı. Belki de daha yaşı on beş veya on altıyken çocukça bir şirinlik diye göz yumduğum şey, bugün çok daha büyümüş bir yaşta artık baş edemeyeceğim bir hâl almaya başlıyordu. Önceleri huysuzluk edip onu bunu istemeye kalktığında ufak bir azarlama onu uysal bir kabullenmeye zorlayabilmekteydi, ama bu son zamanlarda onu memnuniyetsiz kılan en ufak bir şey oldu mu hemen suratını asmaya başlıyordu. İç çeke çeke ağladığında hâlâ mazur görülecek bir tarafı vardı; ama öyle zamanlar da oluyordu ki, ne kadar kızgın ve öfkeli bir şekilde azarlasam da, "masum"u oynayıp beni kışkırtmaktan ya da o dimdik yukarı doğru fırlattığı keskin bakışlarıyla beni hedef tahtası yerine koymaktan asla geri durmuyordu. Eğer hayvansal elektrik diye bir şey varsa, Naomi'nin gözlerinde ondan bolca vardı. O gözlerin bir kadına ait olduğuna insanın inanası gelmiyordu. Parıldayıp duran bu keskin ve ürkütücü gözler yine de belli bir gizemli cazibeyle dolup taşardı. Ve işte o kızgın gözleriyle beni vurduğu zamanlarda, vücudumun baştan aşağıya titreyip sarsıldığını hissederdim ben.

YEDİ

Kalbim hayal kırıklığıyla aşk arasında gidip gelen çatışmalı duyguların savaş alanı gibiydi. Yanlış bir seçim yapmıştım, Naomi umduğum kadar akıllı çıkmamıştı. Ne kadar istemesem de artık bunu daha fazla inkâr edemezdim. Onun beğenilen bir kadın olması arzumun bir düşten ibaret olduğunu görebiliyordum şimdi. Şu durumu kabullenmek zorundaydım: Kötü terbiye kötü terbiyedir; Senzoku'dan çıkma bir kız böyle biri olur ancak, dolayısıyla herhangi bir insana kendisiyle bağdaşmayacak bir eğitim vererek bir yere varamazsınız. İşte böylece arzulu beklentilerimi terk etmiş bulunuyordum, ama ne var ki Naomi'nin vücudu beni her zamankinden daha güçlü çekmeye devam ediyordu. "Vücut" sözcüğünü bilerek kullandığımın farkındayım. Teni, dişleri, dudakları, saçı ve gözleri; görüntüsünün güzelliğiydi beni çeken. Bu çekimde tinsel hiç bir şey yoktu. Aklına ilişkin beklentilerim itibariyle beni yarı yolda bırakmıştı Naomi. Ancak vücudu, şimdi ideallerimin

önüne geçmiş bulunuyordu. "Aptal kadın," diyordum, "umutsuz vaka..." Ama öyle düşündükçe güzelliğini de o denli baştan çıkarıcı buluyordum. Benim için çok talihsiz bir durumdu tabii ve bundan da hiç mutlu değildim. Zaman içinde yavaş yavaş onu "eğitmek" gibi masumane bir düşünceyi unutmaya başlamıştım. Şimdi asıl bendim peşinden sürüklenen ve neler olup bittiğini anlayana kadar da iş işten geçmişti zaten.

Her zaman istediğin gibi olmayabilir, diyordum kendime. Naomi'yi hem fiziksel hem ruhsal olarak güzelleştirmek istemiştim. Ruhsal bakımdan çuvallamıştım ama fiziksel olarak göz kamaştırıcı bir başarı elde etmiş bulunuyordum; öyle ki, buradaki başarım, ruhsal taraftaki başarısızlığı hayli hayli telafi etmiş görünüyordu... İşte kendimi bu şekilde düşünmeye zorlayarak elimdekiyle tatmin olmaya çalışmaktan başka çaremyoktu.

"Joji, İngilizce derslerinde bir daha bana sersem deme." Naomi kalbimdeki yer değişikliğinin hemen farkına varmıştı. Gramerde o denli yetersiz olmasına rağmen, sıra yüzümü okumaya geldiğinde hayli keskin işliyordu zekâsı.

"Sana bağırıp çağırmanın bir işe yaramayacağına karar verdim çünkü inat etmekten başka bir şey yaptığın yok. Taktiklerimi değiştirmeye karar verdim ben de."

Burnundan tıslayarak cevap vermişti. "Bana öyle bağırırsan tabii ki istediğini yapmam. Aslında o alıştırmaların çoğunu yapabilirdim ben, ama sana zorluk çıkarmak istediğimden anlamamış gibi davranıyordum. Bunu hiç göremiyordun değil mi?"

"Ne! Gerçekten mi?" Bu kendini öne çıkarma havaları içindeki kuyruk acısından dolayıydı, biliyordum ama ben yine de çok şaşırmış gibi davranmıştım.

"Tabii ki... O alıştırmaları herkes yapabilir. Onları yapamadığımı gerçekten düşündüysen eğer, kafası çalışmayan asıl sensin. Çılgına döndüğünde o kadar eğlenceli oluyorsun ki."

"Ne diyeyim, beni gerçekten yanıltmışsın."

"Peki, şimdi ne düşünüyorsun? Belki de düşündüğünden daha akıllıyımdır, ne dersin?"

"Tamam, akıllı olan sensin, seninle baş edemem ben."

Kendisinden memnun bir hâlde arka arkaya gülüp durmuştu.

Tam bu noktada anlatacağım tuhaf bir öykü var. Umarım okuyucularım, bana gülmeden sabırla dinleyebilir beni. Ortaokuldayken tarih dersinde Antonius ile Kleopatra'nın hikâyesini işlemiştik. Bilindiği gibi Antonius, Nil Nehri'nde gerçekleşen bir savaşta Augustus'un kuvvetleriyle karşı karşıya gelir. Kleopatra Antonius'la beraberdir savaşta, ama işlerin kendi aleyhine döndüğünü görür görmez gemisinin rotasını değiştirip kaçar, kalpsiz kraliçenin kendisini terk etmekte olduğunu gören Antonius ise çok kritik bir anda savaştan çekilerek Kleopatra'nın peşine düşer.

"Çocuklar," demişti tarih hocamız, "bu Antonius denen adam bir kadının peşinden gitti ve hayatını kaybetti. Tarihin en büyük aptalı, tüm çağların gerçek bir kahkaba vesilesidir o. Yazık! Gözü pek bir kahramanın sonu böyle olacakmış demek..."

Hocamızın tavırları o kadar garipti ki yüzüne karşı katıla katıla gülmekten alıkoyamamıştık kendimizi. Hâliyle ben de gülmüştüm tabii.

Ama şimdi gelelim asıl noktaya: Nasıl olur da Antonius böylesine kalpsiz bir kadına âşık olabilirdi, anlayamıyordum. Sadece Antonius mu? Ondan önce Jul Sezar da Kleopatra'ya bulaşarak kendisine leke sürdürmüştü. Bir sürü başka örnek de var. Tokugawa döneminin aile kavgalarını ya da devletlerin yükseliş ve çöküşlerini incelediğinizde, arka planda, dehşet saçan bir cazibenin hilelerini bulursunuz. Peki bu hileler o kadar dâhice ya da kurnazca mı tezgâhlanıyordu ki herkes bu

tuzaklara düşüyordu? Zannetmiyorum. Kleopatra ne denli dirayetli bir kadın olursa olsun ne Antonius'ten ne de Sezar'dan daha hünerli biri olabilirdi. Eğer bir erkek yeterince uyanıksa bir kadının samimi olup olmadığını, doğruyu söyleyip söylemediğini fark edebilmesi için kahraman olmasına gerek yoktur. Kendi kendisini tahrip ettiğinin farkındayken bile eğer bir erkek kandırılmış olmaya göz yumarsa, o zaman yüreksizin tekidir. Antonius'un durumunda eğer söz konusu olan buysa, o zaman benim için kahramanların hiçbir harika yanı yoktu. Bunlar, o zaman için benim gizli düşüncelerimdi işte ve ben o zamanlar, hocamın Antonius için, "tarihin en büyük aptalı" veya "tüm çağların kahkaha vesilesi" türünden yorumlarını aynen kabul etmiştim.

Arada bir hocamın sözleri aklıma gelir ve kendimi öteki öğrencilerle birlikte gülerken görürüm. Ancak salıneyi hatırlar hatırlamaz, Antonius'a gülmeye artık hiç hakkım olmadığını hemen fark ederim, zira bir Romalı kahramanın neden kendisini aptal yerine koydurduğunu, büyüleyici bir cazibenin oyunlarına neden bu denli teslimiyetçi bir şekilde boyun eğdiğini şimdi anlayabiliyorum. Hatta onunla aynı duygudaşlığı paylaştığımı görüyorum.

"Kadınların erkekleri kandırdığı" söylenir sık sık. Ne var ki benim açımdan bakıldığında, kadının erkeği kandırmasıyla başlamıyor her şey. Daha çok, herhangi bir şeye ön ayak olmaya kalkışmadan *kandırılmış olma* hâlinin keyfini çıkarır erkek; bir kadına âşık olduğunda kadın doğru veya yanlış ne derse desin kulağına son derece hoş gelir. Kadın başını onun omzuna dayayıp sahte gözyaşları akıttığında, erkek şöyle âlicenap bir açıdan bakar hadiseye: "Halı, işte şimdi beni kafaya almaya çalışıyorsun. Sevimli, hayran olunası bir yaratıksın sen. Neyin peşinde olduğunu biliyorum, ama beni baştan çıkarmana göz yumacağım. Hadi, aptal yerine koy bakalım beni." Erkek oyununu oynamaya devam eder, tıpkı küçük bir çocuğu mem-

nun etmek ister gibi. Kadın tarafından yanlış yöne çekilmeyi istemek gibi bir niyeti yoktur aslında. Tersine, kadını asıl kendisi kandırdığı için kendi kendine gülmektedir o.

Naomi'yle ben tam da böyle bir vakaydık işte. Bana, "Joji, ben senden daha zekiyim!" dediğinde, Naomi beni kandırmayı başardığını sanıyordu. Aptalı oynuyordum ben ve kanmış gibi davranıyordum. Kendi kendisine sevinmesine müsaade ederken ve yüzündeki o zevki izlerken, öteki türlü yalanını açığa çıkardığımdan çok daha fazla mutlu oluyordum aslında ben. Böyle yaparak vicdanının gereğini de yerine getiriyordum bir yerde. Naomi pek öyle zeki bir kadın olmasa bile sanki öyleymiş gibi ona güven telkin etmenin bir zararı yoktu ki. Japon kadınlarının en zayıf noktası güven eksikdikleridir. Bunun sonucu olarak da Batılı kadınlara kıyasla daha çekingen dururlar. Batılı bir güzellik için akıl dolu, keskin zekâlı bir ifade ve tavır, göze hoş gelen bedensel özelliklerden daha önemlidir. Eğer gerçek özgüveni yoksa biraz kendini beğenmişlik yeterli olacaktır: "Ben zekiyim" ya da "ben güzelim" diye düşünmek bir kadını güzel yapar. O zamanlar buna inanan biri olarak Naomi'nin zekilik iddialarını bozmak için hiç acele etmiyor, tersine onları tutuşturmak için elimden ne geliyorsa yapmaya çalışıyordum. Daima güler yüzle kandırılmaya hazır biri olarak, onu daha büyük güven duygusuna doğru yönlendirme peşindeydim sonuçta.

Şöyle bir örnek vereyim: Eğer isteseydim o günlerde çok sık oynadığımız, çocuklar kategorisindeki satranç oyunlarıyla iskambil oyunlarını kazanabilirdim ama genellikle onun kazanmasına göz yumuyordum. Sonunda bana, "Oyunlarda senden çok daha iyiyim," diyebilecek kadar iyi hissetmeye başlamıştı kendisini. Küçük düşürecek şekilde meydan okurdu bana: "Buraya gel Joji, sana yeniden iyi bir ders vermenin zamanı geldi."

"Peki tamam, rövanşı oynamana izin veriyorum. Ciddi oy-

nasam senin gibilere oyun vermem aslında ben, biliyorsun, ama bir çocukla oynarken dikkatsizleşiyorum işte."

"Mazeret yok. Kazandıktan sonra dinlerim o güzel nutuklarını."

"Anlaştık! Bu oyunu alacağım, göreceksin."

Her zamanki gibi, bile bile kötü oynayarak kazanmasına müsaade ederdim.

"Ee Joji, bir çocuğa karşı kaybetmek nasıl bir duygu? Sende umut yok. Ne söylersen söyle bana rakip olamazsın sen. Gerçekten de Joji, otuz bir yaşında yetişkin bir adam on sekizlik bir çocuğa yeniliyor! Oynamasını bilmiyorsun, hepsi bu." Kendisini şişire şişire sonunda, "Sanırım yaştan çok beyin önemli, öyle değil mi?" ya da "Artık kabul etsen iyi olur, kafası çalışmayan asıl sensin," derdi. Burnundan çıkardığı o aşağılayıcı, küstahça gülüş gelirdi ardında da.

Ama asıl ürkütücü olanı, tüm bunların sonucunda gelinen nokta: Başlangıçta Naomi'nin kaprislerine çanak tutuyordum veya en azından öyle yaptığımı düşünüyordum. Ancak zamanla kaybetmek alışkanlık hâline gelmeye başlamıştı ve Naomi'nin güveni arttıkça artıyordu. Öyle ki, artık ne kadar çabalasam da onu bir türlü yenemiyorum.

Zafer ve mağlubiyeti sadece akıl tayin etmiyor. Ruh denilen, veya şöyle söyleyelim, hayvansal elektrik denilen bir şey daha var. Özellikle kumar için geçerli bu. Galibiyeti belirleyecek oyunlarda daha en başından itibaren Naomi öylesine müthiş bir motivasyon ve enerjiyle saldırırdı ki sonunda dengem bozulur ve inisiyatifi bir daha asla ele alamazdım.

"Parasına oynamazsak bir zevki olmayacak," demişti sonunda. "Buraya senin için bir şeyler koyuyorum işte." Bir kere tadına vardıktan sonra ortada bahis olmadan oynamamaya başlamıştı. Bahse girdikçe benim kayıplar da istif oluyordu ta-

bii. Kendine ait tek kuruş olmamasına rağmen, on yen yirmi yen hiç fark etmez, kasayı hep o belirlerdi ve sonunda da harcamak istediği kadar parayı çıkarmış olurdu benden.

Beni bir şekilde rekabete zorlayarak, "Otuz yenim olsa o kimonoyu alabilirim. Hadi, gel, iskambil kâğıtlarıyla alayım senden onu," derdi. Bazen kaybettiği olurdu tabii, ama istediği parayı elde etmek için başka "hamleler"i de devreye sokmayı bilirdi o zaman. Kararlı olduğunda gerekli olan ne varsa yapmaya hazırdı.

Kâğıt oynadığımızda genellikle üzerine bol, rahat bir şey giyerdi, giysisi tam olarak vücuduna tutturulmamış olur ve bedeninin hafifçe görünmesini sağlayan bir pozisyonda kalırdı ki, gerekli gördüğünde hemen "o hamlelerini" yapabilsindi. Oyun onun aleyhine cereyan ettiğinde, iskemlesine aşırıya kaçacak derecede yayılır, geceliğinin boyun bağlarını çözer, bacaklarını dışarıya doğru uzatırdı; bunlar da işe yaramazsa, bu kez gelir kucağıma oturur, yanaklarımı okşayıp dudaklarımın uçlarını çimdiklerdi; kısacası, ayartmanın her türlüsünü denemiş olurdu Naomi. Bu numaralara direnecek kadar güçlü değildim. Özellikle son başvurduğu hamle karşısında (yazarak çok iyi tarif edebileceğimi sanmıyorum) gözümün önünde benekler uçuşmaya başlar, her şey kararır ve bütünüyle oyından düşerdim.

"Hiç de adil değil, Naomi. Bunu yapamazsın."

"Tabii ki adil... Böyle bir hamle de var, biliyorsun."

Dikkatim gitgide dağılır, her şey gözlerimin önünde belirsiz şekillere dönüşmeye başlardı. Bastırmaya çalıştığım imalı bir sırıtış bütün yüzüme yayılırken, sadece hayal meyal onun o ayartıcı yüzünü seçebilirdim, o kadar...

"Adil değil, adil değil... Böyle kâğıt oynanmaz."

"Hadi ya? Erkeklerle kadınlar kâğıt oynadıklarında her türlü numaraya başvururlar. Ben kendi gözlerimle gördüm.

Küçükken ablam erkeklerle kâğıt oynarken seyrederdim. Her türlü numara vardı onda."

Bana kalırsa Antonius, Kleopatra tarafından fethedildiğinde de olay aynen böyle olmuştu işte. Direnme gücü azar azar elinden alınmış ve eli kolu bağlanmıştı sonunda. Kadınlara güven kazandırmak kötü bir şey değil ama karşılığında bu kez siz kendinize olan güveni yitiriyorsunuz. Ve işte bu gerçekleştiğinde, onun üstünlük duygusunu alt etmenin hiçbir yolu kalmıyor ve hayal bile edemeyeceğiniz talihsizlikler yaşamak zorunda kalıyorsunuz.

SEKİZ

Naomi'nin on sekiz yaşma girdiği yılın sonbaharında, sıcak bir eylül başı akşamıydı. Ofiste işler biraz ağır ilerlediğinden bir saat kadar erken çıkmış ve evin yolunu tutmuştum. Eve geldiğimde bir de baktım ki, daha önce hiç görmediğim bir çocuk bahçede Naomi'yle konuşuyor.

Naomi'yle hemen hemen aynı yaşta gösteriyordu, belki bir yaş daha büyük olabilirdi. Astarsız, rengi beyaza kaçan bir kimonoyla, parlak renk bir kurdeleyle süslenmiş Yankee stili bir hasır şapkası vardı. Konuşurken ahşap sandaletlerinin ucuna bir bastonla hafifçe vuruyordu. Gelişmiş bir bedene sahipti; kalın kaşları vardı ama yüzü sivilcelerle doluydu.

Naomi çiçek tarhının gerisinde, ayakları üzerine çömelmiş vaziyette duruyordu. Bulunduğum yerden onu pek iyi göremiyordum. Zinya, phlox ve kana çiçekleri arasında kesik kesik ortaya çıkan profiliyle saçlarını ancak yakalayabiliyordu gözlerim.

Çocuk beni gördüğünde şapkasını çıkarıp Naomi'yi selamlamış ve "Sonra görüşürüz," dedikten sonra kapıya doğru hızlı adımlarla yürümüştü.

"Güle güle," demişti Naomi de ayağa kalkarak. Ona dönüp bakmaksızın, "Allahaısmarladık," diye karşılık vermişti çocuk. Sonra da önümden geçerken, sanki yüzünü gizlemek istermiş gibi şapkasının siperliğine götürmüştü elini.

Kıskançlıktan çok, tanığı olduğum sahnenin garipliğinden kaynaklanan bir merak duygusuyla, "Kimdi o?" diye sormuştum.

"O mu? Bir arkadaşım. Adı Hamada."

"Ne zamandan beri tanıyorsun?"

"Oo, uzun zamandır. Isarago'da diksiyon dersleri alıyor o da. Yüzü sivilceden geçilmiyor ama şarkı söylediğinde harikadır. İyi bir bariton... Son resitalimizde birlikte bir kuartette söylemiştik."

Gözlerine bakmıştım dikkatlice; çocuğun yüzüne ilişkin gereksiz yorumları kuşku uyandırmıştı, ama öte yandan son derece rahattı ve davranışları da kesinlikle her zamanki gibiydi.

"Sık geliyor mu buraya?"

"Hayır, ilk kez geldi. Mahalleye gelmiş, dolayısıyla uğramak istemiş. Sosyal dans kulübü kuruyorlarmış, beni oraya davet etmeye gelmiş."

Aslında kafam bir parça karışmış gibiydi ama onu dinledikçe söylediklerini kabul etmeye başlamıştım. Belki de çocuk gerçekten de sadece bunun için gelmişti. Aslına bakılırsa eve gelmemin beklendiği bir saatte, bahçede konuşuyor olmaları kuşkularını dağıtmaya yetmişti.

"Katılacağını mı söyledin ona?"

"Bakarız, dedim..." Sonra birden yalvaran, tavlayıcı bir ses tonuna geçerek, "Bana izin vermeyecek misin yoksa?" diye ko-

nuşmaya başlamıştı. "Ne olur, lütfen izin ver! Neden sen de katılmıyorsun ki, birlikte dans ederiz."

"Ben de kulübe katılabiliyor muyum?"

"Herkes katılabilir. Öğretmen, Isarago'daki Sugizaki Hanım'ın tanıdığı bir Rus. Sibirya'dan kaçıp gelmiş buraya ve hiç parası yokmuş; Sugizaki Hanım ona yardımcı olmak için işte, kulüp kurmaya karar vermiş. Ne kadar çok öğrenci olursa o kadar iyi olacak. N'olur... İzin ver de gideyim."

"Peki, tamam. Ama ben Batılı dansları öğrenebilir miyim acaba, merak ediyorum doğrusu."

"Tabii ki öğrenebilirsin. Hemen kaparsın."

"İyi de müziğe dair bir şey bildiğim yok ki benim."

"Öğrenirken alışırsın müziğe, merak etme. Başka bir şey yapmana gerek yok. Joji, kesinlikle katılmalısın. Kendi başıma dans etmeye gidemem ben. Bazen birlikte bir yerlere gideriz belki. Her gün evde kalıp hiçbir şey yapmamak çok can sıkıcı..."

Naomi'nin yaşadığımız hayattan sıkılmaya başladığını sezinliyordum zaten. Omori'deki yuvamızı kuralı üç seneden fazla bir zaman geçmişti. Yaz tatilleri dışında, toplumla temas kurmaktan büyük ölçüde sakınarak zamanımızın çoğunu "peri masalı" evimizde geçirmiştik. O evde hangi oyunları oynarsak oynayalım, doğal olarak sonunda tabii ki sıkılacaktı canı. Naomi'nin dikkatinin çabuk dağılıyor oluşu, durumu ayrıca daha da zorlaştırıyordu. Başlangıçta yeni bir etkinlik söz konusu olduğunda kendisini bütünüyle verse de ilgisi hiç de öyle uzun sürmezdi. Öte yandan sürekli bir şeylerle de uğraşması gerekiyordu, dolayısıyla, kâğıt ve satranç oynamaktan, sinema oyuncusu taklidi yapmaktan sıkılmış, uzun zamandır ihmal ettiği çiçek tarhına geri dönmüştü. Çiçeklerle iç içe yaşıyor, toprağı altüst edip duruyor, tohum ekiyor, suluyor; fakat sonuçta bunlar bile onun için geçici bir heves olmaktan kurtulamıyordu.

"Ne kadar sıkıcı," derdi. "Yapacak bir şey yok mu?" Kanepede yatarken, henüz başladığı romanı bir kenara koyar ve ağzını gere gere açarak esnerdi. Onu ne zaman böyle görsem, monoton yaşantımıza değişiklik katacak bir şeylerin olmasını isterdim. Dans teklifi işte tam da bu sıralarda geldiğinden, katılmanın hiç de fena olmayacağını düşünüyordum. Naomi, birlikte Kamakura'ya gittiğimiz üç yıl öncesinin Naomi'si değildi. Bazı şeyler değişmişti. Eğer onu giydirip kuşatırsam ve sosyeteye tanıtırsam, öteki hanımefendilerin birçoğuyla aynı konumu paylaşabilirdi. Bu düşüncemden dolayı acayip gururlanıyordum.

Daha önce de söylediğim gibi, okulda bile özel olarak kendime yakın bulduğum arkadaşım falan olmamıştı hiç, gereksiz ilişkilerden hep kaçınmıştım; ama bu, iyi birsosyal çevre edinme isteğim olmadığı anlamına da gelmiyordu tabii. Taşradan gelmiş, toplumsal zevklere karşı henüz yontulmamış, hantal, insanlarla ilişkilerinde sakar biri olarak zamanla içine kapanık ve çekingen bir adam olup çıkmam doğaldı; ancak bu aynı nedenler yüzünden, o göz kamaştıran çevreler, üzerimde özel bir çekim etkisi yaratmıyor da değildi. İlk olarak Naomi'yle evlenmeyi düşünmüştüm; çünkü onu güzel bir kadın yapmayı, her gün onunla dışarı çıkmayı, yanımdayken insanların övgü ve beğenilerini kazanmasını istemiştim. Sosyetede bizi gördüklerinde, "Karınız çok şık," sözlerini duymayı öyle arzu ediyordum ki... Böyle bir istekle yanıp tutuşurken onu daha fazla "kuş kafesinde" tutamazdım herhâlde.

Naomi'nin anlattıklarına göre, dans hocası Aleksandra Shlemskaya isimli Rus bir kontesti. Kocası olan kont, Devrim sırasında ortadan kaybolmuştu. İki çocukları vardı ama kadın onların nerede olduklarını bile bilmiyordu, Japonya'ya kendisini zar zor atmıştı zaten. Geçimini sağlayacak başka bir imkânı olmadığından sosyal danslar öğretmeye karar vermişti. Kulüp, kontese yardım etmek isteyen müzik hocası Sugi-

zaki Hanım tarafından kurulmuştu ve kulüp sekreterliğini de Keio Üniversitesi'nde bir öğrenci ve Naomi'nin arkadaşı olan Hamada yürütüyordu.

Dersler, Batılı müzik aletleri satan Yoshimura'nın Yeri diye bir mağazanın ikinci katında verilecekti. Mağaza Mita'da, Hijiri Yokuşu'ndaydı. Kontes, pazartesi ve cuma günleri olmak üzere haftada iki kez gelecek, kulüp üyeleri de saat dörtle yedi arası kendilerine en uygun saati seçecekti. Ücret, kişi başına ayda yirmi yendi ve ön ödeme yapılıyordu. Naomi'yle benim kırk yen ödememiz gerekiyordu ve hocamız bir Batılı da olsa, bu kadar para ödemenin saçmalık olduğunu düşünüyordum; ancak Naomi, Batılı dansların tıpkı geleneksel Japon dansları gibi bir lüks olduğunda ısrar ediyor ve ücretin bu yüzden normal olduğunu söylüyordu. Ona göre, dersleri çok uzun bir süreliğine almamız gerekmeyecekti nasıl olsa. Yeteneği olan için bir ay yeterliydi ve beceriksiz biri bile üç ayda öğrenebilirdi. Dolayısıyla hiç de pahalıya gelmiş olmayacaktı sonuçta.

"Bir kere, Madam Shlemskaya'ya yardım etmemiz gerekiyor. Zavallı kadın... Bir zamanlar kontesmiş kadıncağız ama bak, ne hâllere düşmüş. Hamada onun çok iyi bir dansçı olduğunu söylüyor. Eğer öğrenmek isteyen olursa sahne dersleri de veriyor. Profesyoneller nasıl dans edileceğini bilmez. Asıl onun gibi birinden öğrenmek lazım." Sanki danslarla ilgili her şeyi bilirmiş gibi konuşuyor ve hiç tanışmadığı Kontes'in propagandasını yapma konusunda pek bir hevesli görünüyordu.

Böylece Naomi ve ben kulübe katılmış olduk. Hijiri Yokuşu'ndaki müzik aletleri mağazasında pazartesi ve cuma günleri saat altıda buluşmak üzere anlaşmıştık. Naomi doğrudan müzik dersinden, bense işten çıkıp öyle gidecektik kulübe. İlk gün Naomi beni saat beşte Tamachi Tren İstasyonu'nda karşılamış ve mağazaya götürmüştü. Yokuşun ortalarında ufak, dar bir mağazaydı. İçeride, daracık bir alana sıkıştırılmış dizi dizi piyano, org, gramofon ve öteki müzik aletleri göze çarpıyordu.

İkinci kattansa ayak vuruşlarının birbirine karışan gürültüsü ve bir gramofon sesi geliyordu, dans dersleri çoktan başlamış olmalıydı. Görünüşlerinden Keio öğrencileri oldukları anlaşılan dört beş çocuk merdiven başında kendi başlarına oyalanmaktaydı. Naomi'ye ve bana yönelttikleri bakışlar rahatsız etmişti beni birden. Sonra birisi "Naomi!" diye seslenmişti, yüksekçe çıkan, dostane bir sesti ve öğrencilerin bulunduğu yerden gelmişti. Elinde Japon *ay-gitarına* benzer -yoksa *düz mandolin* mi denirdi ona- bir çalgı aleti olan bir öğrenciydi; bir yandan da parmaklarıyla akorunu ayarlamak için tellerine dokunuyordu aletin.

Hiç de kibar kaçmayan bir tarzda, "Hey, selam," diye yanıt verdi Naomi, "N'aber Ma-chan, dans etmeyecek misin yoksa?"

"Ben yokum," dedi çocuk gizlemeye çalıştığı bir sıntışla. Mandolini rafına kaldırırken, "Bu tür şeyler bana göre değil," diye konuştu. "Yeni başlayanlar için aydayirmi yen çok fazla..."

"Ama başka ne yapabilirsin ki?"

"Çok kısa bir süre sonra dans etmekle ilgili her şeyi öğreneceksin ve ben de o zaman öğretmen için senin yanına geleceğim. Neden o kadar para verecekmişim ki? Çok akıllıyım ama, değil mi?"

"Seni uyanık! Fazla akıllısın sen Ma-chan, olay bu. Baksana, Hama-san üst katta mı?"

"Ev-vet... Yukarıda! Git istersen bir bak."

Mağaza, semt öğrencilerinin takıldığı bir mekândı anlaşılan. Naomi de çok sık uğruyor olmalıydı, zira onu tanımayan yok gibiydi.

Beni üst kata götürürken, "Naomi," demiştim, "kim bu öğrenciler?"

"Keio Mandolin Kulübü onlar. Kabadırlar ama kötü insan değildirler."

"Hepsi arkadaşın mı?"

"Tam olarak arkadaş oldukları söylenemez. Buraya bir şeyler almaya geldiğimde tanıştığım tipler hepsi de."

"Dans kulübünde böyleleri mi olacak yoksa?"

"Bilmem... Muhtemelen hayır. Çoğunlukla daha yaşlı insanların olacağını düşünmüyor musun sen de? Her neyse, yakında göreceğiz."

Pratik yapma odası ikinci katta koridorun başındaydı. Merdivenin son basamaklarına geldiğimizde, İngilizce, "bir-iki-üç" diyerek ayaklarıyla tempo tutan dört beş kişiye rastladık. Japon tarzı iki oda arasında yer alan ara bölme kaldırılarak geniş bir alan kazanılmış ve ayakkabılarımızı çıkarmayalım diye de yere ahşap bir döşeme konmuştu. Hamada telaşla oradan oraya koşuşturup, galiba daha kaygan olsun diye, yere pudra serpiştiriyordu. Günlerin hâlâ uzun ve sıcak olduğu zamanlardı ve batı tarafındaki pencerelerden içeri ikindi güneşi doluyordu. Üzerinde beyaz bir jorjet bluz ve koyu mavi serj bir etekle, soluk kırmızı ışık şavkıyla dolan odanın orta yerinde tek başına duran biri vardı. Tabii ki Madam Shlemskaya'dan başkası değildi bu. İki çocuğu olduğunu bildiğimden otuz beş ya da otuz altı yaşındadır diye düşünmek daha mantıklı olsa da, henüz otuzlarının başında gibi duruyordu. Anadan doğma aristokrat olduğunu gösteren derli toplu bir fiziği ve ciddi, onurlu bir duruşu vardı; öyle ki bu onurlu duruş, biraz ürkütücü gelebilecek denli beyaz, solgun ve pürüzsüz teniyle daha bir pekişiyordu sanki. Yüzündeki otoriter anlatıma, üzerine giymiş olduğu ve zevksahibi biri tarafından seçildiği belli elbiselere, göğsüyle parmaklarında ışıldayıp duran mücevherlere bakınca, anlatıldığı gibi yoksul birisi olduğuna inanası gelmiyordu insanın.

Bir elinde kısa bir kırbaç tutuyor, kaşlarını çatıp, yavaşça ama keskin bir tonlamayla öğrencilerin ayaklarına doğ-

ru âdeta gürlüyordu: "Bir, iki, üç..." (Aksanlı İngilizcesinde "three", "tree" gibi çıkıyordu gerçi ama.) Verilen talimatlara uyarak bir hat oluşturan öğrenciler kararsız adımlarla bir ileri bir geri gidip durmaktaydı. Birlikleri çalıştıran bir kadın subaya benzetmiştim onu; karşımdaki sahne, Asakusa'da Golden Dragon Tiyatrosu'nda izlediğim *The Woman's Army Is Off for the Front*[1] operasını hatırlatmıştı bana. Öğrencilerinden biri, takım elbise giyen ve muhtemelen üniversite öğrencisi olmayan genç bir adamdı. Bir diğeriyse iyi bir aileden geldiği anlaşılan ve sanki Kadınlar Koleji'nden yeni mezun olmuş izlenimi veren, mütevazı giyimli genç bir kadındı, Japon giysileri içinde olan bir adamla söylenenleri olanca titizliğiyle uygulamaya çalışıyor, ciddiyetiyle çevresinde oldukça iyi bir izlenim yaratıyordu. Öğrencilerden biri yanlış bir adım atmayagörsün, kontesin ağzından keskin bir "Hayır!" çıkıyor ve hemen o öğrencinin yanına gidip doğrusunu gösteriyordu. Eğer öğrenmede sorun yaşayanlar olur da çok fazla hata yapmaya başlarlarsa, bu kez kırbacını döşemede şaklatarak, "Bu böyle gitmez!" diye bağırıyordu. Bazen erkekmiş kadınmış, hiç ayırt etmeden öğrencinin ayağı dibinde acımasızca şaklattığı oluyordu kırbacını.

"Aman Yarabbi, ne şevk dolu bir hoca, değil mi? Böyleleri en iyisi zaten..."

"Evet, kesinlikle. Madam Shlemskaya çok isteklidir. Japon hocalar henüz tam olarak o noktaya gelemediler ama Batılılar, hatta hanımları bile, her şeyin dört dörtlük olmasını bekler. İnsanı öyle geliştiren bir şey ki bu... Böylesine sıcak havalarda bile bu şekilde ders vermeye hiç ara vermeksizin saatlerce devam edebilir Kontes. Dondurma getireyim isterseniz size, demiştim bir seferinde, kabul etmemişti. Ders sırasında hiçbir şey istemem demişti."

---

1 The Woman's Army Is Off for the Front: Kadının Ordusu Cephe Yolunda (ç.n.)

"Vay canına, hiç yorulmaması inanılır gibi değil."

"Batılılar güçlü bir vücut yapısına sahiptir. Bizler gibi değil onlar. Yine de Kontes için üzülüyorum. Bildiğiniz gibi bir kontla evliymiş bir zamanlar ve lüks içinde yaşıyormuş. Ama şimdi, Devrim'den dolayı bu tür şeylerle uğraşmak zorunda işte..."

Yan odada, kanepeye kurulmuş iki kadın bir yandan dans dersini izliyor bir yandan da hayran bakışlarla kendi aralarında dersi tartışıyorlardı. İçlerinden biri, yirmi beş yirmi altı yaşlarındaydı; geniş, ince dudaklı ağzı, yuvarlak suratı ve ileriye doğru fırlamış gözleriyle bir Çin kırmızı balığına benziyordu. İkiye ayırmadığı saçları alnından yukarıya ve geriye doğru öylesine bir topuz olmuştu ki, oklu kirpinin sırtı gibi duruyordu başında. Ensesinde beyaz kaplumbağası kabuklarından yapılmış kocaman bir toka göze çarpıyordu. Mısır tarzı örülmüş kuşağı yeşim bir tutaçla tutturulmuştu. Madam Shlemskaya'ya büyük bir sempati besleyen kadındı. Konuştuğu öteki kadınsa kırk yaşlarında gösteriyordu; soluk alıp verdiği için alttan alta kırmızı lekelerin çıktığı kalınca sürülmüş beyaz makyajına rağmen yüzündeki ince kırışıklıklar ve çatlaklar yine de kendini belli ediyordu bir şekilde. Topuz yaptığı kızıla çalan saçları, doğası gereği midir yoksa özel olarak seçilmiş bir tasarımın ürünü müdür bilinmez, şekilsiz, kaba ve kıvrım kıvrımdı. İnce ve uzun boylu biri olarak giysisi zarif duruyordu üzerinde ama buna rağmen, sanki bir zamanlar hemşireymiş gibi bir görüntü vermekten de kurtulamıyordu.

Bu hanımların çevresindeki bazı insanlar utana sıkıla sıranın kendilerine gelmesini bekliyor, bazılarıysa önceden ders almış olduklarından, kenarda çiftler hâlinde pratik yapıyorlardı.

Kulüp sekreteri Hamada, belki kontesin temsilcisi olduğundan belki de sadece kendisi öyle istediği için oradan oraya koşturuyor, gramofondaki plakları değiştiriyor, kenarda dans

edenlere partnerlik teklif ediyordu. Dans dersi almaya meyilli bir erkek acaba nasıl biridir diye merak ettiğimden, ben bu arada pistteki erkekleri incelemeye başlamıştım. Şaşırarak fark ettim ki şık giyimli tek erkek Hamada'ydı. Üç parçalı zevksiz mavi bir takım elbise içinde, moda kavramından yoksun, az para ödenen işçilere benziyordu daha çok. Hepsi de benden genç görünüyordu. Otuzlarındaymış görünen yalnızca tek bir adam çarpmıştı gözüme. Sabah vakti giyilen o paltolardan vardı üzerinde; altın çerçeveli kalın gözlükler takmış, bir de eski moda bıyık bırakmıştı. En yavaş öğrenen kişi olduğundan, Kontes, "Bu böyle gitmez!" diye bağırıp kırbacı adamın ayakları dibinde ardı ardına şaklatıyordu. Adamsa aptalca, solgun bir sırıtışla yeniden "bir, iki, üç"lere başlıyordu çaresiz.

O yaşta bir adamı dans dersi almaya iten nedir ki, diye merak etmiştim. Ama sonra, aramızda pek bir fark olmadığı sonucuna vardım. Ne olursa olsun ben de böylesine büyük çaplı bir etkinliğe daha önce hiç tanık olmamıştım. Orada öncelikle Naomi'nin partneri olarak bulunuyor olsam da, bu hanımların bakışlarını üzerimde hissettiğimde ve ayrıca o Batılı tarafından azarlandığımı hayal ettiğimde, soğuk terler döküyordum. Sıramızın geleceği o anı dehşetli bir korkuyla bekliyordum.

"Merhaba, hoş geldiniz." Hamada'ydı. İki üç kez dans ettikten sonra, selam vermek için yanımıza gelmişti, bir yandan da eldivenle sivilceli alnındaki terleri siliyordu. Biraz kendini beğenmiş bir edayla, "Sizi yeniden gördüğüme sevindim," demişti. Sonra da Naomi'ye dönmüş ve "Bu sıcakta geldiğin için teşekkürler," demişti. "Baksana, ödünç alabileceğim bir yelpazen var mı? Asistanlık yapmak hiç de kolay değil."

Naomi kuşağından bir yelpaze çıkarıp uzattı. "Çok iyisin Hama-san, onun asistanı olacak kadar iyisin sen. Ne zaman başlamıştın ders almaya?"

"Ben mi? Yaklaşık altı ay önce. Ama sen de çabuksun, hızlı

öğrenirsin. Zaten yönlendiren erkektir. Kızın yapacağı tek şey erkeği izlemektir."

"Burada bulunan erkekler kim?" diye sormuştum.

"Çoğu Ortadoğu Petrolleri Anonim Şirketi çalışanları..." Benimle, Naomi'yle konuştuğundan daha kibar konuşuyordu. "Sugizaki Hanım'ın akrabalarından biri yönetim kurulunda. Anladığım kadarıyla onları getirip tanıştıran kendisi."

Ortadoğu Petrolleri ve sosyal dans! Hiç de anlaşılır bir bileşim değil, diye düşünmüştüm. "Öyleyse şu bıyıklı bey de bir çalışan, öyle mi?"

"Yo, hayır. O bir doktor."

"Doktor mu?"

"Evet, şirkette sağlık danışmanı olarak çalışıyor. Vücut jimnastiği için danstan daha iyisi olamaz diyormuş. Dans dersi almasının nedeni de bu."

"Gerçekten mi?" diye araya girmişti Naomi. "Hama-san, dans gerçekten o kadar iyi bir egzersiz mi?"

"Kesinlikle. Kışın bile sırılsıklam olursun terden, gömleğin su gibi ıslak olur. Egzersiz olarak hiç de fena sayılmaz, özellikle de Madam Shlemskaya'nın öğrettiği gibi yaparsan."

"Japoncayı anlıyor mu?" diye sormuştum, etrafa bakarken dalıp gittiğim düşüncelerden kendimi kurtarınca.

"Çok az... Çoğunlukla İngilizce konuşuyor."

"İngilizce mi? Maalesef konuşulan İngilizceyle aram pek iyi değil, o yüzden belki de iyisi mi..."

"Hayır... Hepimiz aynı teknede sayılırız. Madam Shlemskaya'nın kendisi bile çok bozuk bir İngilizceyle konuşur, hatta bizimkinden bile kötü, demek ki kaygılanacak bir şey yok. Dans dersi alırken konuşmaya gerek yok ki zaten. Yalnızca, *bir, iki, üç*... Sonra da onun hareketlerini takip ediyorsunuz, o kadar."

"Oo, Naomi Hanım. Ne zaman geldiniz?" Beyaz kaplumbağa kabuklu tokası olan Çin kırmızı balığı hanımdı.

"Merhaba Sugizaki Hanım." Elimden yakalayarak, müzik öğretmeninin oturduğu kanepeye doğru götürüyordu beni Naomi. "Sugizaki Hanım, bu Joji Kawai Bey..."

"Aa, evet anlıyorum." Naomi'nin yanakları al al olmuştu, Sugizaki Hanım'ın da öyle; daha fazla beklemeden ayağa kalkmış ve başını hafifçe eğerek selam vermişti.

"Nasılsınız? Sizi tanıdığıma sevindim. Adım Sugizaki. Bugün geldiğiniz için çok teşekkürler... Naomi Hanım, o iskemleyi getiriverin buraya."

Yeniden bana dönüp, "Oturmaz mıydınız?" demişti. Birazdan sıranız gelir. "Beklerken yorulmanızı istemeyiz, değil mi?"

Nasıl bir yanıt verdiğimi hatırlamıyorum. Muhtemelen ağzımda bir şeyler geveleyip durmuş olmalıyım. Böylesi katı, resmî bir dil kullanan kadınlarla nasıl baş edilir bilmem. Daha önceden Naomi'ye kadının ilişkimiz hakkında neyi, ne kadar bildiğini sormadığımdan, daha da utangaç bir havaya bürünmüştüm.

"Sizi tanıştırabilir miyim?" Yansıttığım rahatsızlığa hiç aldırış etmeden, saçları bukleli öteki hanımı işaret etmişti Sugizaki Hanım. "Yokohama'dan James Brown Hanımefendi. Ve Quimachi'de bir elektrik şirketinde görevli Joji Kawai Bey."

Demek kadın bir yabancının karısı, demiştim kendi kendime; biraz düşününce, bir hemşireden çok bir yabancının metresi gibi görünmüştü o zaman gözüme. Çok daha kasılmış bir vaziyette başımı eğerek selam vermiştim.

"Sormamı bağışlayın ama," diyerek hemen üzerime geldi kadın, "*ilk kezzz* mi geliyorsunuz?" İngilizce "ilk kez"i böyle yapmacık bir tarzda söyleyişi hiç hoşuma gitmemişti, ayrıca çok hızlı konuşuyordu.

"Pardon, anlayamadım," dedim huzursuz bir şekilde.

Hemen olaya müdahale eden Sugizaki Hanım, "Evet, ilk kez geliyor," deyiverdi.

"Aa, öyle mi? Ama biliyor musunuz bir *beyfendinin* bir *hanfendiye* göre öğrenmesi *çak çak* daha zor oluyor ama bir kez başladınız mı hemen yakalıyorsunuz, biliyorsunuz değil mi?"

Şu *çak çak* da neyin nesi böyle diye sormuştum kendi kendime, sonradan fark ettim ki "çok çok" demek istiyordu. Konuşmasına İngilizce sözcükler katmak hoşuna gidiyordu besbelli. "Beyefendi" *beyfendi*, "küçük" *küççük* falan oluyordu ve böyle gidiyordu işte. Japoncasının bile acayip bir aksam vardı; vıdı vıdı konuşup duruyor ve arada bir "Biliyorsunuz değil mi?" demeden de edemiyordu.

Tekrar tekrar Madam Shlemskaya hakkında konuşmuş, sonra dans, yabancı diller ve müziğe gelmişti sıra. Yok Beethoven'in sonatları şöyle şöyleymiş de, Üçüncü Senfoni bir başkayınış da, yok efendim bilmem hangi şirketin plakları bilmem hangi şirketinkinden daha iyiymiş de, falan fıstık... Keyfim kaçmıştı, o konular hakkında hiçbir söylemek gelmiyordu içimden. Bereket, sonlara doğru sohbetin yönünü müzik hocasına doğru kaydırmaya başlamıştı. Anladığım kadarıyla Brown Hanım, Sugizaki Hanım'dan piyano dersleri alıyordu. Nazikçe müsaade isteyecek doğru anı bir türlü yakalayamadığımdan, talihsizliğime hayıflanarak bu iki geveze hanım arasında ekmek arası gibi sıkışıp kalmaya çaresiz boyun eğecektim bir süre daha.

Bıyıklı doktorun ve petrol şirketinin geri kalan üyelerinin dersi bitince, Sugizaki Hanım Naomi'yle beni Madam Shlemskaya'nın yanına götürmüş ve akışkan İngilizcesiyle bizi tanıştırmıştı; muhtemelen Batı'daki "önce hanımlar" ilkesini dikkate alarak ilkin Naomi'yi sonra da beni tanıtmıştı. Sugizaki Hanım, Naomi'den "Kawai Hanım" diye bahsetmişti. Bense

bir yabancıyla yüz yüze geldiğinde Naomi nasıl tepki verecek diye merak içinde bekliyordum. Her zaman kendinden emin ve kendini hep beğenmiş biri olan Naomi, bu kez kontes karşısında paniğe kapılmıştı birden. Bir iki şey söyledikten sonra, mağrur yüzünde hafif bir gülümsemenin gezinmesine izin vererek uzatmıştı elini Shlemskaya Hanım. Kıpkırmızı kesilen Naomi'yse, uzatılan eli tek bir söz bile söylemeden sanki gizli saklı bir şey yapıyormuş gibi sıkmıştı. Tokalaşma sırası bana geldiğinde ben daha da kötüydüm. Doğrusu, kontesin bir heykeli andıran solgun yüzüne bile bakamıyordum. Eline elim sessizce dokunduğunda sayısız minik elmas taşının parıldadığını gördüm o elde. Gözlerimi yukarı kaldıramıyordum bir türlü.

DOKUZ

Böyle şeylerden fazla anlamamama rağmen zevklerim, moda ve güncel olana doğru yöneliyor, dolayısıyla ben de Batı tarzını hayatın her alanında taklit etmeye çalışıyordum. Zaten okurlarım da herhâlde bunun farkındadır. Eğer istediğim her şeyi yapabilecek kadar param olsaydı Batı'da yaşar ve Batılı bir kadınla evlenirdim; ne var ki şartların böyle bir şeye el vermedi ve ben de Batılı bir tat barındıran Japon bir kadınla, Naomi'yle evlendim. Zengin bir adam olsaydım bile dış görünüşüme ilişkin tam bir özgüven duygusuna sahip olamazdım. Yalnızca bir metre elli sekiz santim boyunda biriyim, tenim koyu renk ve dişlerim öne doğru çıkıntılı. Batılılara özgü harikulade bir fiziğe sahip bir karım olmasını ümit edeceksem eğer, herhâlde önce kendi durumumu bütünüyle göz ardı etmem gerekir. O yüzden bir Japon ancak bir Japon'la evlenmeli sonucuna varmıştım ve beklentilerimi bu anlamda en çok karşılayan Naomi olmuştu. Sonunda tatmin olmuştum.

Ancakyine de Batılı bir hanımefendiyle böylesine yakın bir temas hâlinde olmak bir zevk, -yok hayır- bir onurdu benim için. İşin doğrusu, kendi yontulmamışlığımdan ve yabancı diller konusundaki yeteneksizliğimden öyle çok rahatsızlık duyuyordum ki, gerçekten böyle biriyle tanışma hayallerini bütünüyle terk etmiştim zaten. Onun yerine Batılı opera kumpanyalarına gider, veya kadın sinema oyuncularının yüzlerini inceler, onların güzelliklerinden nasiplenirken kendimi düşler dünyasında falan zannederdim. Ve işte dans dersleri şimdi bana Batılı bir kadınla tanışma fırsatı tanıyordu, üstelik de bir kontesle. Yaşlı bir kadın olan Harrison Hanım bir tarafa, hayatımda ilk kez Batılı bir hanımefendinin elini sıkma onuruna erişmiştim. Shlemskaya Hanım o beyaz elini uzattığında, kalbim bir vuruşunu atlamış ve ben uzatılan eli tutmak doğru olur mu diye bir an için tereddüt bile etmiştim.

Naomi'nin elleri de zarifti. Uzun, ince parmakları olan göz okşayıcı, ipeksi ellerdi. Ancak öte yandan kontesin elleri hem hoş hem de güçlü ellerdi: Avuç içi etli ve kalındı, Naomi'ninki gibi kırılgan değildi; ayrıca parmakları uzun ve esnek olsa da ince ve zayıf izlenimi vermiyordu. Yüzlerce göz gibi ışıltıyla yanıp sönen devasa yüzükler bir Japon kadınının üzerinde bayağı durabilirdi, ama aynı yüzükler kontesin ellerini göz kamaştırıcı bir şekilde çekici kılıyor, şatafat ve incelik çağrıştırıyordu. Onu Naomi'den en çok ayıransa teninin olağanüstü beyazlığıydı. Mermer üzerindeki lekeler gibi beyaz yüzey altında güçlükle fark edilebilen solgun lavanta damarlar, tuhaf bir biçimde güzellik katıyordu tenine. Ellerini ellerimin içine alıp onlarla oynarken Naomi'ye sık sık elleri üzerinden iltifat ederdim. "Ne seçkin ellerin var, tıpkı bir Batılınınki kadar beyaz." Ama şimdi, üzülerek görüyordum ki bir fark vardı. Naomi'nin elleri canlı beyaz eller değildi, tersine, kontesin ellerini gördükten sonra elleri bulanık gelmeye başlamıştı gözüme. Dikkatimi çeken bir diğer şeyse kontesin tırnaklarıydı. On par-

mak ucu da, sanki deniz kabuğu koleksiyonundan çıkmaymış gibi birbirleriyle uyumluydu. Işıltılı pembe tırnakları şık bir biçimde yan yana sıralanmışdı ve belki de revaçta olan Batılı tarz gereği, her bir tırnak ucu keskin bir üçgen oluşturacak şekilde kesilmişti.

Daha önce de belirtmiştim, Naomi benden iki santim kadar kısaydı. Kontes bir Batılı için kısa sayılsa da benden yine de uzun duruyordu. Yüksek topuklu ayakkabılar giydiği için olabilirdi, ama değildi, zira birlikte dans ettiğimizde başım onun gösterişli göğüslerine denk geliyordu. İlk kez bana "Yürü benimle!" dediğinde ve kolunu sırtıma doğru atarak tek adım denen hareketi göstermeye başladığında, tenine bakmamak için esmer yüzümü nasıl da umutsuzca uzak tutmaya çalışmıştım! O pürüzsüz, el değmemişçesine bakir tene belirli bir mesafeden bakınakla yetinmiştim sadece. Elini sıkmış olmak bile saygısızca görünüyordu şimdi. Arada yalnızca ince, yumuşak bluzu varken onun göğüslerine doğru çekilmek, kesin kez yasaklanmış bir şey yapıyormuşum gibi bir his vermişti bana. Belki nefesim kokuyordur, diye hayıflanmıştım kendi kendime. Belki de yağlı ellerimden rahatsızlık duymuştur, diye geçirmiştim aklımdan. Bir tutam saçı yüzümü şöyle bir yalayıp geçtiğinde, vücudumu ele geçiren soğuk titremeye engel olamamıştım.

Dahası vücudunda belirgin tatlı bir esans kokusu vardı. Mandolin kulübünden çocukların, "Koltuk altları kokuyor," dediklerini duyacaktım daha sonra. Batılıların gerçekten de güçlü vücut kokuları olduğunu biliyordum, kuşkusuz bu, kontes için de geçerliydi. Parfümü muhtemelen söz konusu kokuyu gizlemek için kullanıyordu. Ancak, parfümle terinin hafif ekşimsi tatlı bileşimi, bana hiç de rahatsız edici gelmemişti, tam tersine, son derece çekici bulmuştum, daha önce hiç görmediğim deniz ötesi ülkeleri, egzotik, seçkin çiçek bahçelerini düşündürmüştü bana.

"Kontesin beyaz teninden çıkan esans bu," diyordum kendi kendime; hoş kokuyu aç gözlülükle içime çektikçe kendimden geçiyordum âdeta.

Sosyal dansların o latif havasına hiç yakışmayan benim gibi kaba saba bir sersem, neden önce bir aylığına, derken iki aylığına hiç ilgisini yitirmeksizin dans dersleri almaya devam etti? Sadece Naomi'nin hatırı için değildi. Evet, itiraf ediyorum, Madam Shlemskaya içindi. Her pazartesi ve cuma, kısa süreliğine de olsa onun kolları arasında dans ediyor olmak benim için en büyük zevk hâline gelmişti. Kontesin önünde dururken Naomi'yi bütünüyle unutuyordum. O dans etiğim saatler, rayihalı bir içki gibi sarhoş ediyordu beni.

"Umduğumdan daha hevesli çıktın Joji. Hemen sıkılırsın sanmıştım oysa."

"Neden?"

"Dans etmeyi öğrenebileceğimi sanmıyorum diyen sen değil miydin?"

Naomi'yle birlikteyken konu ne zaman açılsa kendimi vicdanen pek iyi hissetmiyordum. "Yapabileceğimi sanmamıştım, evet, doğru ama denedikçe gördüm ki zevkli bir şey... Ayrıca doktorun da dediği gibi, iyi bir egzersiz..."

"Gördün mü bak?" diye gülerdi Naomi. "Öyle uzun boylu düşünmeye gelmiyor, sadece denemelisin, o kadar." Sırrını tahmin edemiyordu tabii.

Epey bir alıştırma yaptıktan sonra ilk olarak o yılın kışında Ginza'ya El Dorado Café'ye gitmiştik. O yıllarda Tokyo'da henüz fazla dans salonu bulunmuyordu. Imperial Hotel ve Kagetsuen dışında, bu kafe ilklerden biri olmalıydı. Asıl olarak yabancılar tarafından işletilen Imperial ile Kagetsuen'in giysi ve etiket konusunda fazla kafa ütülediğini duyduğumuzdan, El Dorado'yla başlamanın daha doğru olacağını düşünmüştük. Naomi kafeyi birisinden duymuş ve ısrarla gitmemizi is-

temişti. Ne var ki benim herkesin önünde dans edecek cesaretim yoktu henüz.

"İnanılmaz birisin Joji," diye gürlemişti Naomi kızgınlıkla. "O kadar çekingen olma. Yalnızca ders alarak öğrenemezsin dans etmeyi. Topluluk içine girmelisin. Gözü kara ol, bir bakmışsın, daha farkına bile varamadan iyi bir dansçı olup çıkmışsın."

"Haklı olduğuna eminim ama gözü kara olmak içimde yok benim, ne yapayım."

"İyi öyleyse, ben de yalnız giderim. Hama-san'ı ya da Machan'ı çağırırım giderken."

"Ma-chan şu mandolin kulübündeki çocuk değil mi?"

"Doğru. Tek bir ders bile almadı o, ama herkesle her yerde dans ettiği için şimdi çok iyi dans ediyor. Senden çok daha iyi... Dediğim gibi, bir parça gözü kara olmalısın Joji, yoksa kaybedersin. Tamam mı? Hadi gidelim. Ben dans ederim seninle. N'olur, lütfen gel benimle... İyi bir çocuksun sen Joji, iyi bir çocuk..."

Gitmeye bir kere karar verildikten sonra, bu kez de Naomi'nin ne giyeceği konusunda uzun tartışmalar başlamıştı.

"Joji, hangisi daha iyi duruyor üzerimde?" Gitmeden dört beş gün öncesine kadar ev tam bir kaostu, bütün elbiselerini çıkarıyor, tek tek deniyordu üzerinde.

"O iyi işte," demiştim sonunda, sadece demiş olmak için. Daha fazla rahatsız edilmek istemiyordum çünkü.

"O kadar da emin değilim. Gerçekten iyi mi görünüyor?" Aynanın karşısında dönüp duruyordu. "Bir şey ters kaçıyor. Yok, hayır, sevmedim bunu." Üzerinden çekip çıkarıyor, bir tekmede kenarda yığılmakta olan ötekilerin üzerine yolluyordu. Sonra da başlıyordu yeni baştan. Hiçbir elbise onu memnun etmiyordu. "Hadi Joji, bana giyecek yeni bir şeyler

alsana," demişti sonunda. "Dansa gittiğimiz zaman üzerimde gerçekten göz alıcı bir şeyler olmalı. Bunların hiçbiriyle hava atamam ben. N'olur, alır mısın? Yeni bir elbise al bana n'olur! Şimdi artık hep birlikte dışarılara bir yerlere gideceğiz ve benim de giyecek bir şeylerim olması gerekecek, öyle değil mi?"

O günlere gelindiğinde aylık gelirim artık onun müsriflik-lerini karşılayamaz durumdaydı. Para konusunda daima edepli olmuşumdur, bekârlık günlerimde bütçeme uygun masraf yapar, az da olsa artanı bankaya yatırırdım. Naomi'yle yaşamaya başlayana kadar epey bir para biriktirmiştim. Dahası, Naomi'ye ne kadar düşkün de olsam, işimi hiç ihmal etmez, yöneticilerin güvenini kazanacak şekilde örnek bir çalışan olmayı sürdürürdüm. Ayda yaklaşık dört yüz yeni bulacak kadar artırmıştım kazancımı, buna olağan yarı yıl ikramiyeleri de dâhildi. Bu miktar, normal bir yaşam süren bir çift için rahatlıkla geçinebilecekken, bize yetmiyordu. Ayrıntılara girmesem daha iyi olacak belki ama mütevazı bir tahminle bile, geçim harcamalarımız ayda en az iki yüz elli, hattâ bazen üç yüz yeni buluyordu. Bunun otuz beş yeni kiraya gidiyordu (dört yılda on beş yen artmıştı); gaz, elektrik, su, ısınma, benzin ve çamaşır harcamalarını da çıkınca iki yüz yenden iki yüz kırk yene değişen bir bakiye kalıyordu ki, bunun da çoğu yemek harcamalarına gidiyordu zaten.

Çocukken Naomi *a la carte* biftek yemekle mutlu olabiliyordu; ama şimdi bir gurme olup çıkmış, her yemekte yaşının tercihlerine göre özel menü veya karışımlar talep eder olmuştu. İşin daha da kötüsü, alışveriş yapmak ya da yemek pişirmek gibi şeylerle hiç canını sıkmak istemiyor, sadece civardaki restoranlara sipariş vermekle yetiniyordu.

Ne zaman canı sıkılacak olsa, "İyi bir şeyler yesem keyfim yerine gelir," derdi. Başlangıçta hep Batılı yiyecekleri tercih ederken şimdi arsızca, "A lokantasında çorbalar nasıl bir gör-

mek isterdim," ya da "B'yi bir arayıp bize biraz *sashimi*[2] göndermelerini söyleyelim," diyebiliyordu.

Naomi ben işteyken tek başına yerdi öğle yemeklerini. En müsrif olduğu zamanlar da tam bu zamanlardı. Akşam işten eve dönünce evlere servis yapan Japon yemek şirketlerinin ahşap tepsileriyle Batılı lokantaların tabak çanaklarını mutfakta üst üste istif edilmiş hâlde bulurdum.

"Naomi, öğle yemeği için yine bir şeyler getirtmişsin. Senin bütün yemek masraflarını karşılamak epey bir yekûn tutuyor, biliyor musun? Tek başına bir kadın için bu kadarının çok fazla olduğunu düşünmüyor musun sen de?"

Naomi hiç yılacak gibi değildi. "Evet, yemek ısmarladım çünkü tek başımaydım," derdi. "Yemek yapmak bir sürü iş..." Sonra da kanepeye yayılır ve küskün bir biçimde surat asardı.

Bu mevcut şartlar altında para biriktirmek söz konusu değildi elbet. Pirinç kaynatmak için bile rahatını bozmadığı zamanlar olurdu, öteki mezelerle birlikte sipariş vermeyi tercih ederdi. Ay sonunda, tavukçudan, kasaptan, Japon lokantalarından, Batılı lokantalardan, sushi, yılanbalığı satan yerlerden, fırın ve manavlardan gelen hesap pusulalarına baktığımda gördüğüm miktarlardan dehşete düşerdim. Nasıl oluyor da bu kadar yiyebiliyor diye şaşardım doğrusu.

Gıdadan sonra en yüksek olan, çamaşır masrafıydı. Bunun da nedeni, Naomi'nin tek bir çorabını bile yıkamaya istekli olmayıp ne varsa çamaşırhanelere göndermesiydi. Ne zaman şikâyet etmeye yeltensem, "Ben senin hizmetçin değilim, biliyorsun değil mi?" derdi. "Eğer çamaşır yıkamaya kalkarsam parmaklarım şişecek ve piyano çalamayacağım. Bana ne derdin sen? *Hazinem* mi derdin bana? Ellerim öyle şişkin olursa ne diyeceksin peki?"

---

2 Sashimi: Çiğ balıktan hazırlanan bir Japon yemeği

Başlangıçta Naomi evi çekip çevirir ve yemek pişirirdi ama bu altı aydan veya bir seneden daha fazla sürmedi. Çamaşırdan da büyük sorun, evdi aslında; her gün daha kirli ve pasaklı bir yer hâline geliyordu. Giysilerini nereye attıysa orada bırakıyor, yemek tabakları nerede yemek yemişse orada kalıyordu. Ev, içindeki yemeğin yarısı bırakılmış tabak, çanak ve çay bardaklarıyla âdeta bir çöplüğe dönüşmeye başlamıştı. Her yerde yağ, kir içinde kalmış iç çamaşırları göze çarpıyordu. Yerler, iskemle ve masalar toz içindeydi, Hint kumaş baskılı perdeler özgün çekiciliklerini çoktan yitirmişti. Parıltılı "kuş kafesi", "peri masalı" evimiz artık tümüyle değişmişti, havasız odalar burunlarımızı ihmalkârlığın kokusuyla cezalandırıyordu. Bir keresinde canım bu duruma o kadar sıkılmıştı ki, "Tamam, ben yapacağım temizliği, sen çık bahçeye git," demiştim. "Süpürmeye ve toz almaya başlamıştım ama bir de baktım ki ben temizledikçe daha da tozlanıyordu her yer. Ayrıca her biryana saçılmış eşyaları toplamaya nereden başlayacağımı da bilemiyordum.

Başka bir seçenek bulamayınca bir sürü temizlikçi kadın getirmiştim eve ama onlar da karşılaştıkları manzara karşısında dehşete düşüp birkaç gün içinde ayrılmak zorunda kalmışlardı. Bir ev bakıcısı tutmak gibi düşüncem aslında hiç olmamıştı; evde kalması için ona verebileceğimiz uygun bir odamız yoktu bir kere, dahası, evde öyle biri varken Naomi ve ben özgürce flört edip daha önce oynadığımız oyunları oynayamayacaktık. Ayrıca Naomi daha da tembelleştiği için, bakıcıyı evin içinde at gibi kullanacak ama kendisi kılını bile kıpırdatmayacaktı. Eskisinden daha rahat siparişler verdiğinden, şimdi müsrifliği had safhalara varmıştı. Bir bakıcı olsa, "Şu lokantalara git ve bana şunları şunları ısmarla," diye buyruk üstüne buyruk verirdi herhâlde. Kısacası, bakıcı edinmek yalnızca aşırı masraflı olmakla kalmayacak, aynı zamanda "oynaşmalı" yaşamımıza da müdahale edecekti. Tuttuğumuz kadınların hemen gözü korkuyordu ve buna da hiç şaşırma-

mak gerekti; öte yandan ben de kalmalarında ısrar edecek ruh hâlini kendimde bulamıyordum bir türlü.

Dolayısıyla geçim harcamalarına ödediğimiz miktar işte böyleydi. Her ay elimde kalan yüz, yüz elli yenlik bir paranın on ya da yirmi yenini biriktirmek isterdim açıkçası, ama Naomi'nin düşüncesizce yaptığı harcamalar buna izin vermiyordu. Bir kere, her ay yeni bir kimono yaptırıyordu. Kumaşı muslin ya da adi ipek bile olsa, astarı için ilave kumaş satın alıp dikilmesi için bir de ayrıca para öder, sonuçta her bir kimono elli ya da altmış yene mal olurdu. Eğer ortaya çıkan ürünü beğenmezse çekmecelerden birine attığı gibi bir daha asla giymezdi onu; yok eğer hoşuna gidecek olursa, bu sefer de diz kısımlarında delikler peyda olana dek üzerinden çıkarmazdı. Dolabı ağzına kadar lime lime olmuş eski giysi doluydu. Bir diğer müsriflik örneği ayaklarına geçirdiği sandaletlerdi. Bir kere, her çeşidinden hasır ve ahşap sandaletleri olması gerekiyordu; alçak tabanlılar, yüksek tabanlılar, kuru havalar için olanlar, yekpare tahta bloktan yapılanlar, resmî kıyafetlerle giyilenler, gayriresmî kıyafetlerle giyilenler... Sandaletlerin fiyatı iki yenle on yen arası değişiyordu ve neredeyse her on günde bir yeni bir çift sandalet aldığı için bu masraf hiç de azımsanamayacak bir yekûna ulaşıyordu.

"Sandaletlere çok para harcıyorsun," demiştim. "Yalnızca ayakkabılar işini görmüyor mu?" Önceleri öğrenci ayakkabıları ve öğrenci önlüğü giymekten hoşlanırdı, ama o günlerde derslere bile hiç üzerini değiştirmeden salına salına gitmeyi âdet edinmişti.

Bana taşralı olduğumu hatırlatacak şekilde, "Bildiğin gibi safkan bir Tokyoluyum ben," diye açıklama yapmıştı. "Üzerime ne geçirirsem geçireyim, ayağıma giydiklerim konusunda çok seçiciyimdir."

İki üç günde bir gittiği konserler, tramvay, ders kitapları, dergiler ve romanlar için de üç yenle beş yen arası değiş-

şen harcamalar yapardı. Bunların yanı sıra her ay ödenmesi gereken İngilizce ve müzik derslerinin yirmi beş yeni bulan ücretleri vardı. Tüm bunları aylık dört yüz yen olan gelirimle karşılamam hiç de kolay değildi; bırakın bir kenara biraz para koymayı; tersine, bankadaki birikmiş mevduat hesabımdan sürekli para çekmek zorunda kalıyordum. Bekârken biriktirdiğim paralar sonunda yavaş yavaş suyunu çekmeye başlamıştı. Bir kere kullanmaya başladınız mı para çabuk tükenir; o üç ya da dört yıl içinde mevduatımdaki bütün paralar bitmiş ve gelinen şimdiki durum itibariyle elimde avucumda zırnık kalmamıştı.

Bunlar yetmiyormuş gibi, kredi talebinde bulunma konusunda benim durumumki çoğu kişiden daha iyi olduğum söylenemezdi. O yüzden de bütün hesap makbuzlarını ödeyene kadar kendimi rahat hissedemiyor, her ayın sonunu işkence çekerek geçiriyordum. Azarlayıcı bir ses tonuyla "Böyle harcamaya devam edersen borçlanmak durumunda kalacağım sonunda," derdim Naomi'ye.

"Eğer ödeyemiyorsan beklemelerini söyle," diye gelirdi yanıt Naomi'den. "Her ay sonunda ödeme yapman gerektiğini de kim söylüyor? Yıllardır aynı yerde oturmuyor musun ki? Altı ayda bir ödeyeceğini söylesen bekler hepsi. Gereğinden fazla çekingen ve kılı kırk yaran birisin sen Joji." Ne zaman alışverişe gitse peşin öderdi. Aylık ödemeler benim yarıyıl ikramiyeleri gelene dek ertelenir, kendi adına kredi istemesiyse söz konusu bile olmazdı. "İstemem tabii. O erkeklerin görevi," derdi. Ay sonu geldiğinde ortalıkta görünmezdi zaten.

Bütün gelirimi Naomi'ye harcadığımı söylersem, hiç de abartmış olmam. Tüm bu süreçte beni ayakta tutan başlıca arzu, onun her gün daha da güzelleştiğini görmek, parasal sıkıntılardan kurtararak, özgürce büyüyüp gelişmesini sağlamaktı. Arada bir hayıflansam da müsrifliklerine gözyumuyordum. Başka yerlerden kesip kısarak gerçekleştirebiliyordum

bunu. Şansıma, kendi adıma yaptığım hemen hemen hiç sosyal harcama yoktu ve sosyal sorumluluklarımı göz ardı etme pahasına ofis partilerinden elimden geldiğince uzak durmaya çalışıyordum. Giyim, yemek ve benzeri diğer harcamalarımı en alt düzeyde tutuyordum. Her gün kullandığımız hat için Naomi ikinci mevki toplu taşıma kartı almıştı, bense üçüncü mevkiyle yetinme kararı almıştım. Naomi pirinç haşlamak için rahatını hiç bozmak istemediğinden, öte yandan evlere servisi çağırmak da fazla pahalıya geldiğinden, pirinci bazen ben haşlar, yanına da ilave yemekler yapardım. Bu tür ayarlamalar da Naomi'yi memnun etmekten uzaktı gerçi. "Erkek kısmı mutfakta çalışmamalı, doğru bir şey değil," derdi.

"Joji, bütün yıl boyunca aynı şeyleri tekrar tekrar giymek yerine biraz daha düzgün bir şey giymelisin artık. Ben şıkır şıkır giyinmiş bir hâldeyken sen öyle olduğunda hiç de hoşuma gitmiyor. Seninle bu şekilde hiçbir yere gidemem ben."

Birlikte bir yerlere gidemeyeceksek bundan ben de hoşlanmazdım, dolayısıyla "düzgünce" şeyler almaya zorlamalıydım kendimi. Birlikte dışarıya çıktığımızda, onun gibi ikinci mevkide yolculuk yapmaya başlamıştım ben de. Kısacası, müsrifliğini onunla paylaşır hâle gelmiştim.

Hâl böyle olunca, görüldüğü üzere Madam Shemskaya'ya ayda kırk yen ödemeye başlamadan önce de iki yakasını bir araya getirmekte zorlanan biriydim zaten. Dans elbiseleri için Naomi'ye bir de gardırop alsaydım, tam anlamıyla darboğaza girerdim muhtemelen.

Ay sonu gelmek üzereydi, cebimde nakit para vardı ve akıl yürütmekle hiç işi olmayan Naomi'nin "Hayır, olmaz," gibi sözleri cevap niyetine kabul etmesi mümkün görünmüyordu.

"Bak eğer bu parayı şimdi harcarsam, ayın otuzunda, ödemelerin kapıyı gün cebimde başka para kalmayacak. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

"Cebinde para kalmasa ne olur ki? Bir şekilde hallolur."

"Yani şimdi ne demek istiyorsun sen? Hallolması mümkün mü?"

"Neden dans dersleri alıyoruz öyleyse? Tamam, peki yarından itibaren hiçbir yere gitmiyorum." Bana kızgın kızgın bakan gözleri yaşlarla dolmuş, sonra da suratını asıp sessizce bir köşeye çekilmişti.

"Naomi, kızgın mısın bana? Naomi? Dönsene..." Yatakta, uyuyormuş gibi yaparak sırtını bana dönen Naomi'yi omuzlarından tutmuş, sarsıyordum. "Dönsene bana Naomi." Tavada kızaran bir balığı çevirir gibi nazikçe kendime doğru çevirmiştim onu. Gözleri hafifçe aralık olduğu hâlde, karşı koymaya yanaşmayan uysal bedeni çağrıma boyun eğmişti sonunda.

"Ne var? Hâlâ kızgın mısın bana?"

Yanıt vermemişti.

"Hey, kızma, bir şeyler ayarlarım ben."

Hâlâ bir yanıt yoktu.

"Hadi... Aç gözlerini." Ben konuşurken titreyen göz kapaklarını nazikçe kaldırmıştım başparmaklarımla. Dolgun gözleri, kabuğundaki inci taneleri gibi süzüyordu dışarısını; sonuna kadar açık olan gözler doğrudan yüzüme çevrilmişti.

"Tamam, o parayla alacağım sana bir şey."

"Ama parasız kalmayacak mısın sonra?"

"Fark etmez. Bir çaresine bakarım."

"İyi ama ne yapacaksın ki?"

"Evden para yollamalarını söyleyeceğim."

"Yollarlar mı?"

"Tabii ki... Onlara bugüne kadar hiç sorun çıkarmadım, ayrıca annem anlayış gösterecektir. İki kişi bir ev kurmaya kalktığında her türlü masrafları olabilir."

"Sahi mi söylüyorsun? Ama annenden istemek yanlış olmaz mı dersin?" Naomi, sanki umrundaymış gibi konuşuyor-

du, yine de uzun zamandır bunu yapmamı beklediğinin farkındaydım. Tam da duymak istediklerini söylüyordum aslında ona.

"Hayır, yanlış olmaz. Daha önce böyle bir şey yapmadım, çünkü prensiplerime aykırıydı."

"Öyleyse neden prensiplerini değiştirdin ki?"

"Seni ağlarken görünce sana acıdım çünkü."

"Sahi mi?" Göğüslerini sahile doğru yuvarlanan bir dalga gibi kabartmıştı. Yüzünde malıcup bir gülümseme "Ağladım mı ben?" diye sormuştu.

"'Hiçbir yere gitmiyorum öyleyse,' dedin ve gözlerin doldu. Hep şımartılmış bir çocuk olarak kalacaksın değil mi benim koca bebeğim?"

"Babacığım, sevgili babacığım benim..." Sevinçle kollarını havaya kaldırdı bir anda... Boynuma dolamıştı kollarını. Dağıtması gereken bir sürü mektubu bir anda göğe savurup rahatlayan bir posta memuru gibi... Dudaklarını alnıma, burnuma, göz kapaklarıma, kulaklarımın arkasına ve yüzümün her santimetre karesine deliler gibi bastırıyordu.

Bu bende; çiğ yemiş, yumuşak ve sayısız kamelya taç yapraklarının yüzüme doğru coşkun bir şelale gibi aktığı hissini uyandırmıştı. Kendimi, başımın taç yaprakların esanslı kokusuna gömüldüğü bir gündüz düşünde düşlemiştim.

"Ne oluyor Naomi, kendini kaybetmiş gibisin."

"Evet, öyle... Bu gece öylesine sevecensin ki... Kendimi kaybettim. Rahatsız mı oldun yoksa?"

"Rahatsız olmak mı? Yo, yo, mutluyum, hem de öylesine mutluyum ki ben de kendimi kaybediyorum. Senin için her türlü fedakârlığı yapacağım. Ne oldu? Yine mi ağlıyorsun?"

"Teşekkür ederim babacığım. Babacığıma şükran borçluyum, o yüzden ağlıyorum. Tutamıyorum kendimi, anlıyor

musun? Ağlamamı kesmemi mi istiyorsun? Eğer ağlamamı kesmemi istiyorsan sil gözlerimi."

Kimonosunun kıvrımlarından kâğıt mendiller çıkarmış ve elime tutuşturmuştu. Hâlâ gözleri doğrudan doğruya üzerimdeydi. Silmeden önce gözleri yeniden yaşlarla dolmuştu. Nasıl da su gibi berrak gözlerdi onlar öyle! Bir şekilde yolu olsa da, o gözyaşlarını kristalleştirip sonsuza dek saklayabilseydim diye geçirmiştim içimden. Önce yanaklarını, sonra da yuvarlak, dolgun yaşlara dokunmamaya özen göstererek gözlerinin etrafını silmiştim. Cildi önce gerilip sonra gevşediğinden, gözyaşları değişik biçimler alıyordu. Bir iç bükey, bir dış bükey mercek hâline geliyor, ama en sonunda, daha yeni silinmiş yanaklardan aşağıya doğru sicim gibi inerek tenindeki ışık çizgilerinin yolunu tutuyorlardı. Yanaklarını yeniden silmiş ve nemli gözlerini ovuşturmuştum, sonra da hâlâ burnunu çekmekte olduğundan, kâğıt mendili burnuna doğru getirmiş ve "Hadi sümkür," demiştim. Trampet çalar gibi çıkan bir sesle, arka arkaya sümkürmüştü.

Ertesi gün, benim iki yüz yenim cebinde, kendi başına Mitsukoshi'ye gitmişti. Bense öğle yemeği molasında ilk kez annemden para istemek üzere mektup yazıyordum. Şöyle yazdığımı hatırlıyorum: "Son iki üç yıldır fiyat artışı korkunçtu. İkimiz de hiçbir şekilde müsrif davranmasak da aylık masrafların baskısını kaldıramıyoruz. Kentte yaşamak hiç öyle kolay değil..."

Anneme bu kadar ustaca yalan söyleyebilecek kadar yüzsüz oluşum ürkütmüştü beni. Ancak annem iki üç gün sonra gelen mektubunda bana güven duyduğunu belirtmekle kalmamış, Naomi'ye olan sevgi ve şefkatini de koymuştu ortaya. "Naomi'ye bir Kimono alırsın," diye yazmış ve beklediğimden yüz yen daha fazla tutarı olan bir çek koymuştu zarfa.

ON

El Dorado'daki dansın zamanı cumartesi akşamı, saat yedi buçuk olarak belirlenmişti. Saat beşte işten eve döndüğümde, Naomi'yi banyodan yeni çıkmış, harıl harıl makyaj yaparken bulmuştum.

Aynadaki yansımamı fark eder etmez, "Joji, bak, hazır," demişti. Kolunu arkaya doğru uzatıp kanepeyi işaret ediyordu bana, kanepenin üzerindeyse kimonosu ve Mitsukoshi'den alelacele sipariş ettiği tek parça kuşağı vardı. Pamuklu bir iç astarı olan kimono koyu kırmızı ipek krepten yapılmaydı ve yeşil yapraklarla sarı çiçeklerin hâkim olduğu bir desene sahipti. Kuşaktaysa desen olarak, gümüş ipliklerle işlenmiş narin dalgalar arasında yüzen eski zaman saltanat kayıkları göze çarpmaktaydı.

"Ne diyorsun? İyi bir seçim yapmışım, değil mi?" Bir yandan konuşurken, beyaz pudrayı elleri arasında ovuşturup da-

ğıtarak, var gücüyle hâlâ nemli olan omuzlarına ve ensesine sürüyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse dolgun omuzları, geniş kalçaları ve gösterişli göğsü dikkate alındığında, vücudunu sanki üzerinden akıp gidermişçesine saran bu yumuşak kumaş ona pek gitmiyordu. Muslin ya da adi ipekten kumaşlar Naomi'ye Avrasyalı bir kızın egzotik güzelliğini verebilirdi; ama bunun gibi daha resmî kaçan kimonolar onu daha kaba göstermekten başka bir işe yaramıyordu. Daha cüretkâr giyindiğindeyse, Yokohama'da o yabancı denizcilere pirzola servisi yapan lokantaların kadın servis elemanları gibi görünmekten kurtulamıyordu. Kendisi o kadar memnunken ben fazla bir şey söyleme yanlısı değildim ama trende ya da dans salonlarında böylesine görgüsüzce şatafatlı giyinmiş bir kadınla birlikte görülme düşüncesi bile dizlerimin bağını çözmeye yetiyordu.

Giyinmesi bitince, "Şimdi Joji, sen de şu mavi takımlarını giyiyorsun," demişti. Benim için özel olarak onları bulup çıkarmış, fırçalamış ve ütülemişti.

"Mavi yerine kahverengi takımları tercih ederim."

Kızgın bir bakış fırlatarak bana "Joji, hiçbir şey bildiğin yok senin!" diye azarlamıştı. "Bir akşam partisi için ya lacivert bir takım ya da smokin giymen gerekir. Ayrıca kolasız yaka olmaz, kolalı olmak zorunda. "Kolasız", "kolalı" derken, İngilizce sözcükler kullanmıştı. "Etiket meselesi bu, bundan böyle unutmasan iyi olur."

"Usulü böyle mi yani?"

"Evet, böyle. Bunu bile bilmedikten sonra şıklıktan nasıl bahsedebilirsin? Takım elbisen felaket kirli, ama deforme olmadıkları ve buruşmadıkları sürece Batılı giysiler için fark etmez. İşte orada her şey hazır duruyor ve sen bu gece onları giyiyorsun, tamam mı? En kısa zamanda bir smokinin de olmalı, aksi takdirde seninle dans etmem, bilmiş ol."

Kravat ya lacivert ya da siyah olmalıydı ve tercihen fiyonk şeklinde bağlanmalıydı; ayakkabıların taşlanmış deriden olması gerekiyordu, yok eğer olamıyorsa sıradan siyah ayakkabılar (Kırmızı kösele uygunsuz kaçıyordu.) giyilmeliydi; ipek çoraplar en iyisiydi ama tek renk siyah olduğu sürece bütün çoraplar iş görürdü. Yaptığı sunumdaki tüm bu bilgileri nereden aldığını bilmiyordum ama hazırlığımın her safhasıyla kişisel olarak ilgileniyordu. Evden ancak saatler sonra çıkabilmiştik.

Geldiğimizde saat yedi buçuğu geçiyordu ve dans başlamıştı. Bir orkestranın çaldığı gürültülü caz müziği dans salonuna çıkan merdivenin basamaklarına kadar geliyordu. Dans salonunun girişine İngilizce bir levha konmuştu ve üzerinde "Özel Dans Gecesi. Giriş: Bayanlara Ücretsiz, Baylara 3.00 Yen" yazıyordu. Bir garson giriş ücretlerini toplamaktaydı. Aslında bir kafe olduğundan, salon fazla büyük sayılmazdı. Pistte yaklaşık on çift olmasına rağmen, o kadarı bile kalabalıkmış hissini vermeyeyetiyordu. Salonun bir tarafına sıra sıra masa ve iskemleler dizilmişti. Görünüşe bakılırsa, giriş biletini aldıktan sonra oturacak bir yer hakkınız oluyor ve zaman zaman oturup dans edenleri seyredebiliyordunuz. Birbirlerini tanımayan kadınlı erkekli değişik gruplar oturmuş sohbet ediyorlardı mesela. Naomi salona girdiğinde kendi aralarında gizli gizli fısıldaşıp üzerindeki gösterişli giysiyi tepeden tırnağa incelemeye başladılar; yüzlerindeki bakışlar yalnızca bu tür mekânlarda görülebilen yarı düşmanca, yarı küçümseyici o acayip, kuşkulu bakışlardandı. Sanki şöyle konuşuyorlardı aralarında: "Hey, şu şimdi içeri giren matmazele baksanıza... Ya yanındaki soytarıya ne demeli?"

Ben Naomi'nin arkasında küçüldükçe küçüldüğümden, bakışların sadece Naomi'nin değil kendi üzerimde de dolaştığını rahatlıkla hissedebiliyordum. Müzik kulaklarımda yankılanıp dururken, her biri benden daha yetenekli olan dansçıların bü-

yük bir halka oluşturup salonun etrafında sürekli döndüğünü görüyordum. Bir yandan da yalnızca bir elli sekiz boyunda, bir vahşi kadar esmer ve tavşan dişli bir erkek olarak, üzerimde modası çoktan geçmiş iki yıllık mavi bir takım elbise olduğunu hatırlatıyordum kendime. Yüzüm alev alev yanıyor, her yanım titriyordu. Bir daha böyle bir yere asla gelmem diyordum içimden.

"Burada böyle durmanın bir anlamı yok. Hadi oraya gidelim. Masalara doğru..." Naomi de utanıyordu galiba, ağzını kulağıma dayayarak, çok alçak sesle konuşmuştu.

"Evet, ama bu insanların arasına girip onları ayırmak durumunda kalmayacak mıyız?"

"Bunun bir mahzuru olacağını sanmıyorum."

"Ya birine toslarsak..."

"Toslamamaya dikkat ederiz biz de... Bak, şu adam yarıp geçti işte. Demek ki oluyor. Hadi öyleyse..."

Onun peşinden giderek kalabalığın içine dalmıştım. Bacaklarım titriyordu, üstüne üstlük pist de kaygandı ve salonun karşı tarafındaki masalara ulaşmak hiç de kolay görünmüyordu. Bir ara az daha paldır küldür yere yuvarlanmak üzere olduğumu ve Naomi'nin bana bakıp kaşlarını fena hâlde çattığını hatırlıyorum.

"Boş bir masa var. Hadi gidip alalım o masayı." Benden daha cüretkâr biri olduğundan, bize dik dik bakan kalabalığı son derece soğukkanlı bir şekilde yararak en uzak köşedeki masaya ulaşmayı başarmıştı. Bu geceyi iple çeken kendisiydi ama hemen dans etmek istemiyordu nedense. El çantasından bir ayna çıkarıp elleriyle yüzünü yoklarken bir parça telaşlı ve tedirgin görünmüştü; sonra dans pistine doğru bir göz atıp, "Kravatın sola kaymış," diye fısıldadıydı bana.

"Hamada burada değil mi Naomi?"

"*Naomi* deme. *Naomi Hanım* de!" Bir kere daha kızgınlıkla çattı kaşlarını. "Hama-san da burada Na-chan da."

"Nerede?"

"Orada..." Birden sesini alçalttı. "Elle göstermek kabalık olur," diye azarlayıverdi beni. "Orada, pembe elbiseli hanımefendiyle dans eden Ma-chan."

"Merhaba..." Dans partnerinin omuzları üstünden sırıtarak bize doğru geliyordu Ma-chan. Pembe elbiseli kadın uzun boylu ve tombulcaydı; uzun, şehvetli kolları bütünüyle açıkta kalacak şekilde çıplaktı. Yalnızca sık değil ama aynı zamanda ağır ve baskın duran kalın, kuzgun karası saçları omuzlarına kadar kesilmiş, özensiz sayılabilecek bir biçimde buklelenmiş ve kafasını sarıp alnının üzerinden geçen bir kurdeleyle süslenmişti. Yanakları kırmızı, gözleri iri ve dudakları kalındı, ancak uzun, ince burnuyla birlikte genel yüz hatları dört dörtlük Japon tarzı *ukiyoe* baskı örneğinden farksızdı. Normalde kadınların yüzlerine dikkat ederim ve şunu söyleyeyim, inanın daha önce bu kadarmkikadar hastalıklı bir yüz görmemiştim hiç. Bana öyle geliyordu ki kadın, Japon yüzünden dolayı kendini çok kötü hissetmiş ve zaman içinde bir Batılı gibi görünmek için elinden geleni yapmıştı. Açıkta kalan teninin her santimetre karesini, sanki pirinç ununa belenmiş gibi bir görüntü verene kadar iyice beyazlatmaya çalışmış ve gözleri çevresine parlak, turkuvaz bir boya sürmüştü. Yanaklarındaki parlak kırmızı renk, çok bariz birşekilde ruj sürdüğünü ortaya koyuyordu. Ne yazık ki boynuna dolanmış o kurdeleyle bile bir canavara benzemekten kurtulamamıştı.

"Naomi..." demiştim düşünmeden, ama sonra hemen düzelterek devam etmiştim. "Naomi Hanım, şu *genç*, bir hanımefendi mi sence?"

"Evet, öyle... Her ne kadar bir fahişeye benzese de..."

"Tanıyor musun onu?"

"Hayır tanımıyorum, ama hakkında Ma-chan'dan bir şeyler duymuştum. O kurdeleyi görüyor musun? Kaşları alnına kadar çekilmiş olduğundan üstlerini kapatsın diye kurdele takıyor ve aşağıya da yeni kaşlar koyuyor. Dikkatle bak, o kaşlar sahte."

"Ama yüzü fena değil. Sadece o kadar kırmızı ve yeşil boya saçması gerekmiyordu her bir tarafına.

"Sersemin teki, başka bir şey değil," dedi Naomi her zamanki mağrur edasıyla. Güvenini yeniden kazanıyor gibiydi. "Ve hiç de öyle güzel falan değil. Senin güzellik anlayışın bu mu?"

"Güzel değil; ama burnu ince ve kalkık, vücut hatları da fena sayılmaz. Eğer normal bir makyaj yapmış olsa yeterince çekici..."

"Ne, çekici mi? Saçmalama! Onunki gibi suratları her yerde görürsün. Şu kılığına kıyafetine bak. Batılı gibi görünmeye çalışmaya bir itirazım yok ama bu kadının öyle göründüğü falan yok ki... Acınası... Bir maymundan farksız."

"Neyse, Hamada'yla dans eden kadın tanıdık geliyor gerçi, değil mi?"

"Herhâlde, Imperial Tiyatro'dan Haruno Kirako o."

"Yapma ya! Demek Hamada onu tanıyor."

"Tabii ki... Hamada iyi bir dansçı, o yüzden de bir sürü kadın oyuncuyla tanışıyor."

Üzerinde çikolata ve kahverengi bir takım elbise, ayağında tozlukları olan kahverengi buzağı derisinden ayakkabılarıyla Hamada, bariz şekilde pistteki en yetenekli dansçıydı. Utanmazca olan durumsa Hamada'nın yüzünü doğrudan karşısındakinin yüzüne bastırıyor oluşuydu. Kuşkusuz bir dans etme tarzıydı bu. Kirako'nun narin bir vücudu, ince, fildişine benzer parmakları vardı; Hamada'nın sıkıca sardığı kolları arasında

sanki bükülüverip ona iyice yapışmış gibi duruyordu. Sahnede olduğundan çok daha güzel görünüyordu. Muhteşem, son derece çekici bir kimono giymişti ve ayrıca siyah zemin üzerine, altın sarısı ve koyu yeşil ipliklerle işlenmiş bir ejderha figürü barındıran yekpare Şam işi bir kuşak takınıştı üzerine. Kirako'dan daha uzun boylu olan Hamada, kulağı onun zülüflerine gelecek şekilde başını keskin bir açı yaparak aşağıya eğmişti. Sanki Kirako'nun saçlarını koklayıp içine çekiyormuş gibiydi. Kirako'ysa, göz uçlarında derin çizgiler oluşturacak şekilde alnını onun yanaklarına iyice abandırmış vaziyetteydi. İki kafa ve dört kırpışan göz, dans edip durdu bir süre; bedenleri temas etmediği zaman bile, bir an olsun ayrılmıyorlardı birbirlerinden.

"Joji, bu tarz dansı biliyor muydun?"

"Hayır. Çok da onurlu bir dans değil ama değil mi?"

"Hayır değil, hatta bayağı." Sözcükleri tüküriyormuş gibi konuşmuştu. "*Yanak yanağa dans* deniyor. İyi yerlerde yapılacak bir dans değil. Amerika'da, eğer yapmakta ısrar edecek olursan salonu terk etmen istenirmiş senden, ben öyle duydum en azından. Hama-san fena bir çocuk değil ama aklı fikri hava atmakta."

"Fakat kadın da öyle..."

"İyi de bir kadın sanatçıdan başka ne beklenir ki? Buraya kadın sanatçı almamaları gerekirdi. Eğer böyle giderse gerçek hanımefendiler gelmeyi keser."

"Mavi takım elbise giyen erkek hemen hemen yok gibi, bir de o kadar laf ettin bana. Hamada'nın üzerindekini görmüyor musun?" Bunu daha salona girer girmez fark etmiştim. Her şeyi bilirim havalarında olan Naomi, etikete dair duyduklarını esas alarak lacivert bir takım giymeye zorlanıştı beni ama burada lacivert takımı olan yalnızca üç dört erkektik topu topu, simokin giyense tek bir kişi bile yoktu. Öteki erkekler, hiç de

ortodoks olmayan renklerde değişik stilleri olan takımlar giymişti.

"Evet ama Hama-san'ınki yanlış. Mavi giyilmesi gerekiyordu."

"Bu senin fikrin ama... Bak işte, şuradaki Batılı... Yerli terzilik işi değil mi üzerindeki? Bana kalırsa ne giydiğinin hiç önemi yok."

"Bu doğru değil. Daima uygun olanı giymelisin, onu giyen tek kişi sen bile olsan. O Batılı, Japonlar gibi giyinileceğini bilemediği için öyle giyinmiş. Ve Hama-san da özel biri zaten, oldukça deneyimli, ayrıca da dans etmeyi çok iyi biliyor. Ama sen, doğru dürüst giyinmezsen felaket görünürsün, söyleyeyim."

Pistte hareket akışı durmuş ve tutkulu bir alkış kopmuştu. Orkestra çalmayı durdurduydu ama dansçılar devam etmek istiyordu, en heveslileri ıslık çalıyor, ayaklarını yere vuruyor ve "Bir daha, bir daha!" diye bağırarak tempo tutuyorlardı. Sonunda müzik yeniden başlayınca hareket de tekrar eski akışına kavuşmuştu ama bir süre sonra müzik bir kere daha durunca yine aynı şey oldu, bağırış çağırış tekrar başlattılar orkestrayı ve bu böyle üç dört kez devam edip durdu, ta ki alkışların müzisyenler üzerinde hiçbir etkisi kalmayana dek. O zaman erkekler eşlerini sanki koruma görevlileriymiş gibi masalarına geri götürmeye başladılar. Hamada ve Ma-cahan da aynı şeyi yaptı. Hamada Kirako'yu, Ma-chansa Pembe Elbiseli'yi masalarına kadar götürmüşler, yerlerine oturtmuşlar, kibarca selamladıktan sonra bizim oturduğumuz yere gelmişlerdi.

"İyi akşamlar," dedi Hamada. "Biraz geç geldiniz, değil mi?"

"Neyin var senin, dans etmeyecek misin yoksa?" Her zamanki olağan kabalığıyla konuşan Ma-chan'dı. Tam da

Naomi'nin arkasında duruyor, gözlerini onun göz kamaştırıcı giysisinden ayıramıyordu. "Başka birine söz vermediysen, bir sonraki dansı neden benimle yapmıyorsun?"

"Yok, hayır, teşekkürler. Fazlasıyla hantalsın sen."

"Saçma. Dersler için para ödemedim ama yine de biliyorum dans etmesini. Komik aslında, değil mi?" Bu lafının üzerine burun kanatlarını titreterek, bayağı bir şekilde kıkırdamıştı.

"Hah! Oyle büyük konuşma. O pembeliyle dans ederken o kadar da muhteşem bir tablo sergilemedin." Çocuğa karşı Naomi'nin konuşma tarzının birden kabalaşması inanılır gibi değildi.

"Demek o kadar kötü ha?" Ma-chan, bir yandan belli bir uzaklıkta masasında oturmakta olan pembeli elbiseli kadına bakarken bir yandan da utanç içinde kafasını kaşıyordu. "Herkes ne kadar çekingense ben de o kadar çekingenim, diye düşünüyordum ama onun partneri olacak biri değilim ben. O kıyafetle elini kolunu sallaya sallaya nasıl girer ki salona?"

"Maymunun teki o."

"Maymun mu? Bak, bu iyi işte. Tamam, bir maymun o."

"Seninle konuşmak da çok eğlenceli. Onu buraya getiren sen değil misin? Gerçekten Ma-chan, felaket bir görünüşü var ve sen, bunu ona söylemelisin. O suratla asla bir Batılı gibi olamayacak. Bir kere her tarafında 'Japon', hatta 'katıksız Japon' yazıyor o kadının."

"Yani acınası bir deneme..."

"Evet, aynen öyle, bir maymunun acınası denemesi... Bazı insanlar Japon giysileri içinde bile Batılı görünür oysa."

"Senin gibi mesela, değil mi?"

O burnundan küstahça çıkardığı gülüşüyle karşılık vermişti Naomi: "Evet, doğru, ben daha çok bir Avrasyalıya benziyorum."

"Kumagai..." Hama-da, muhtemelen bana saygı göstermek adına, Ma-chan'a soyadıyla hitap etmişti. Bir parça tereddütlü ve rahatsız bir hava var gibiydi üzerinde. "Kumagai, Kawai Bey'le daha önce tanışmamıştınız değil mi?"

"Hayır tanışmadık. Ama yüzünü hatırlıyorum." Naomi'nin iskemlesinin arka tarafında bir yerde duran Ma-chan -şimdi "Kumagai"- bulunduğu yerden alaycı bir bakış fırlatmıştı bana. "Kendimi tanıtayım. Ben, Kumagai Seitard."

"Gerçek adı, Kumagai Seitard, nam-ı diğer Ma-chan. "Naomi kafasını kaldırıp Kumagai'ye bakmıştı. "Hadi Ma-chan, kendini daha iyi tanıtabilirsin."

"Yok, vazgeçiyorum. İsterseniz detaylar için Naomi Hanım'a başvurabilirsiniz."

"Bırak şimdi, ne detay biliyorum ki ben?"

Bu takım etrafımı sarmışken kendimi hiç de rahat hissetmiyordum ama Naomi çok eğlenceli bir ruh hâline girmiş olduğundan gülümseyip, "Hamada Bey, Kumagai Bey, bize katılmaz mıydınız?" demekten başka bir şey gelmiyordu elimden.

"Joji, susadım ben. İçecek bir şeyler ısmarlasana. Hamasan, ne istersin? Limonata?"

"Bana her şey uyar."

"Ya sen Ma-chan?"

"Eğer sen ödeyeceksen bir viski soda alırım ben."

"İğrenç. İçkicilerden nefret ederim. Nefesleri kokar bir kere."

"Kokarsa ne olur ki? Erkeğin cazibesinin bir parçası derler.

"Kim diyormuş onu? Şu maymun mu?"

"Tamam ağzının payını aldım, pes ediyorum."

Etrafımızda başka kimse yokmuş gibi davranan Naomi kahkahalar atarak ileri geri sallanıyordu oturduğu yerde. "Garsonu çağırsana Joji. Bir viski soda, üç limonata... Yok,

dur, dur! Limonatanın birini iptal et. Meyve kokteyli içsem daha iyi olacak."

"Meyve kokteyli mi?" Benim bile daha önce hiç duymadığım bir içkiyi o nereden biliyor, diye merak etmiştim doğrusu. "Eğer kokteylse içinde alkol vardır herhâlde, değil mi?"

"Hayır Joji. Sen bilmezsin. Hama-san, Ma-chan, bakın, dinleyin şimdi: Bu adam tam bir bal kabağıdır." "Bu adam" derken, işaret parmağıyla omzuma dokunmuştu. "İşte bu yüzden, onunla birlikte dansa giderken çok eğleniyorum. Öyle bir şaşkın ördek ki birkaç dakika önce az daha yere yuvarlanıyordu.

"Zemin kaygan," demişti Hamada beni savunma adına. "Ayrıca başlangıçta herkes yabancılık çeker ama daha sonra bir alıştın mı, kendini evindeymiş gibi hissedersin, o başka."

"Peki ya ben? Ben kendimi evimde hissetmiyor muyum?"

"Sen farklısın Naomi, sende şeytan tüyü var. Sen sosyal sanatlarda bir dâhisin."

"Sen de dâhi sayılırsın Hama-san."

"Kim, ben mi?"

"Elbette sen. Daha kimse ne olduğunu anlayamadan Haruno Kirako'yla arkadaş oluverdin."

"Doğru." Kumagi alt dudağını dışarı doğru çıkartıp başıyla onaylamıştı söyleneni. "Hamada, Kirako'yu baştan çıkarma hamleni daha yapmadın mı yoksa?"

"Bırak dalga geçmeyi. Öyle şeyler yapmam ben."

"Ama yine de kendini savunurken yüzünün kızarması çok şeker," demişti Naomi. "Bir yerinde dürüst bir damar var senin."

Sonra birden, "Baksana Hama-san, neden Kirako'yu buraya çağırmıyorsun ki? Hadi, çağır onu! Tanıştır beni onunla," demişti.

"Tanıştırayım da makaraya al onu, değil mi? Senin o dilin benim için fazla keskin."

"Merak etme, onu makaraya falan almayacağım. Hadi çağır, ne kadar fazla olursak ortam o kadar neşeli geçer."

"Ben de Mayınun'u çağırayım mı o zaman?"

"Oo, tabii tabii." Naomi, Kumagai'ye dönmüştü bu kez. "Çağır şu Maymun'u Ma-chan. Hep birlikte oturalım işte."

"Pekâlâ... Ama müzik başladı, seninle bir dans edeyim, sonra çağırırım onu."

"Seninle dans etmek istemiyordum Ma-chan, ama gördüğüm kadarıyla başka yolu yok."

"Kim oluyorsun da böyle konuşuyorsun sen bakalım, daha ilk kurdasın bir kere, unutma."

"Joji, şimdi dans etmeye gidiyorum, o yüzden seyret beni. Sonra da seninle dans edeceğim."

Eminim yüzümde tuhaf, hüzünlü bir ifade vardı, ama Naomi bir sıçrayışta ayağa kalkmış, Kumagai'yi kolundan yakaladığı gibi, yeniden coşkulu hareketlerine başlamış olan dansçılar kervanına katılmıştı.

Cebinden çıkardığı programa bir göz atıp, "Aha, bu yedinci dans, bir fokstrot," demişti Hamada. Benimle yalnız kaldığı için ne konuşacağını bilemez bir hâldeydi. Karasız bir şekilde yerinden doğruldu. "Özür dilerim ama bu dansı Kirako'ya söz vermiştim."

"Hiç önemli değil. Beni dert etmeyin lütfen."

Onlar masadan ayrıldıktan sonra viski sodayla meyve kokteyli de gelmişti. Önümde içkilerle, tek başıma oturmaktan ve pisti boş boş gözlerle seyretmekten başka bir şey gelmiyordu elimden. Tabii ki buraya dans etmeye gelmemiştim; böyle bir yer Naomi'nin yararına olabilir mi, acaba Naomi burada ne kadar iyi dans edebilecek, bunları görmek istemiştim asıl ben; dolayısıyla şimdi bulunduğum yerde, pistte olacağımdan daha rahat hissediyordum kendimi. Oturduğum yere rahatça ku-

rularak Naomi'nin insan kalabalığı arasında bir görünüp bir kaybolan görüntüsünü ilgiyle izlemeye başladım.

"Güzel dans ediyor," diyordum kendi kendime. "Utanılacak bir tarafı yok... Bu tür şeyleri yapmasına izin verdiğimde başarılı oluyor."

Ayağında küçük dans sandaletleri ve beyaz çoraplar, parmaklarının uçlarında yükselip kendi ekseninde fırıl fırıl döndüğünde, üzerindeki giysinin renkli, uzun kolları da dalgalanıp dans ediyordu onunla birlikte. Her adım attığında, kimonosunun ön yüzü kalkıyor, sanki bir kelebek gibi kanat çırpıyordu. Her bir ayrıntıda, kalabalığın içinde açmış bir çiçek gibi dikkat çekiyordu; Kumagai'yi omuzlarından bir geyşanın mızrap tutuşu gibi kavrayan beyaz parmakları, gövdesini sıkıca ve kalınca saran süslü kuşağı; ensesi, profili, bütün yüzü, saçları... Ona şimdi bakınca anlıyordum ki Japon giysilerinin de bir çekiciliği olabiliyormuş. Belki de Pembeli'yle öteki kadınların çılgın kreasyonlarının etkisiydi, bilemiyorum ama Naomi'nin beni gizliden gizliye kaygılandırmış olan şatafatlı giysisi şimdi gözüme hiç de ucuz görünmüyordu.

"Of, öyle sıcak bastı ki! Nasıldı Joji? Beni seyrediyor muydun?" Dans biter bitmez masaya geri dönmüş ve eli meyve kokteyline uzanmıştı.

"Evet, seyrediyordum. İlk dansın olduğuna inanasım gelmiyor."

"Sahi mi? Öyleyse bir sonraki dansı seninle yapacağım. Tek adım... Tamam? Tek adım kolaydır."

"Diğerleri nerede, Hamada'yla Kumagai?"

"Geliyorlar. Kirako'yla Maymun'u getirecekler. İki meyve kokteyli daha ısmarlasan iyi olur."

"Tabii, doğru ya... Bu arada Pembeli şu Batılıyla dans ediyordu şimdi."

"Evet, ne tuhaf değil mi?" İçkisini bir dikişte midesine indirmiş, kuru ağzı nemlenmişti. "Ne arkadaşları ne de başka

biri... Adam sadece gidip Maymun'u dansa kaldırdı, o kadar. Adam onunla kafa buluyor, anlamıyor musun? Kendini tanıtmadan önce böyle bir şeye kalkışmak! Onu orospu yerine falan koyuyor herhâlde."

"İyi de kadın reddedebilirdi pekâlâ."

"Ama işte tuhaflık da burada: Reddedemez çünkü karşısındaki bir Batılı! Ne sersem, ne aşağılık bir kadın!"

"Yine de bu kadar sert ve acımasız olmamalısın. Bu şekilde konuşman beni rahatsız ediyor."

"Ne yaptığımı biliyorum ben, sorun falan yok. Öyle bir kadınla gidip konuşmalı, yoksa hepimizin başına iş açacak. Machan bile öyle dedi. Yok, çok ileri gidiyor. Ma-chan o yüzden konuşacak onunla."

"Yani, bir erkeğin onunla konuşmasını anlarım da..."

"Şişşş! Hama-chan'la Kirako geliyorlar. Bir hanımefendi geldiğinde ayağa kalkmalısın."

"Sizlere tanıştırayım..." Hamada önümüzde hazır ol vaziyetine geçmiş bir asker gibi duruyordu. "Bayan Haruno Kirako."

Bu tip durumlarda Naomi'nin güzelliğini hep bir standart olarak almışımdır: Tanıştırılan kadın Naomi'den üstün müdür değil midir? Yüzünde kendiliğinden beliren bir gülümsemeyle Kirako, Hamada'nın arkasından zarif ve işveli bir edayla öne doğru çıkmıştı. Naomi'den bir ya da iki yaş büyük olmalıydı, ama dipdiri canlılığı ve çocuksuluğu aynıydı. Her şey bir yana, muhteşem kıyafeti Naomi'ninkini geride bırakmış görünüyordu.

Zeki ve parlak gözlerini aşağıya indirip hafif'çe soluk alıp vererek mütevazı bir şekilde "Nasılsınız?" demişti. Bir sanatçıdan beklenecegi üzere, hareketlerinde Naomi'nin kabalığından eser yoktu.

Naomi, hayat dolu durumunu abartmıştı ve her hareketi zamanla gereksiz derecede kabalaşmıştı. Dişice kibarlıktan

yoksun o mağrur konuşmaları çoğunlukla bayağı kaçıyordu. Kısacası, Naomi vahşi bir hayvanken; Kirako, konuştuğunda, gözlerini kullandığında, başını hafifçe sağa sola doğru eğdiğinde, ellerini kaldırdığında, yani her yönüyle, incelik ve zarafet yansıtıyordu. En üst sanat teknikleriyle, edep ve adap gözetilerek cilalanmış değerli bir taş izlenimi bırakıyordu insanda. Mesela masaya oturup meyve kokteylini eline aldığında, eli, avuç içinden bileğe kadar öylesine ince ve zarif, öylesine hafif görünüyordu ki, yumuşak dökümlü elbiseyi kolları güçlükle kaldırabiliyordu sanki. Teninin pürüzsüzlüğü ve teninden yayılan sıcaklık karşılaştırıldığında, hiç de Naomi'den aşağı kalır yanı yoktu. Kim bilir kaç kez aynı masa üzerinde duran iki çift el arasında gidip gelmişti gözlerim. Ama yüzleri kesinlikle çok farklıydı; eğer Naomi, Mary Pickford, yani bir *yankee* kızıysa; diğeri zarif, hafifçe imalı bir biçimde çapkın bir İtalyan ya da Fransız dilberiydi ve ayrıca o güzellik hiç de sıradan, hiç de basitçe tanımlanan türden değildi. Çiçek olsalardı Naomi bir kır çiçeği, Kirako da salon çiçeği olurdu. Yuvarlak, diri yüzündeki o küçücük burnu ne kadar da ince, neredeyse şeffaftı! Bir bebeğin bile değil, ancak ustaların ustası bir elden çıkma oyuncak bir bebeğin öylesine narin bir burnu olabilirdi! Son olarak dikkatimi dişleri çekmişti. Naomi kendi dişleriyle hep övünmüştür ama Kirako'nunkiler, parlak kırmızı bir kavunun -ki bu onun güzelim ağzıydı- çekirdeklerini anımsatan inci dizileriydi sanki.

Kendimi ufalmış ve değersiz hissediyordum ve eminim Naomi de öyle hissediyordu. Kirako gruba katılır katılmaz, Naomi'nin o küstahça kendini beğenmişliği kayboluvermişti. Kirako'yla dalga geçmek bir yana, tamamen sessizliğe gömülmüştü. Masadaki sohbet neredeyse kesilmişti. Naomi kötü kaybetmişti sonuçta, zira Kirako'yu davet etmesini Hamada'dan isteyen kendisiydi. Sonunda, her zamanki sululuğunu göstermekte gecikmemişti. "Hamasan," demişti, "öyle

oturup durma orada, bir şeyler söyle... Bayan Kirako, Hama-san'la ne zaman tamştmız?" Sohbeti başlatacak ilk adımı böylece atmış oluyordu.

"Oo... Çok yeni..." diye yanıt vermişti Kirako, berrak gözleri birden ışımaya başlamıştı.

"Sizi şimdi dans ederken seyrediyordum da..." Kirako'nun etkisiyle Naomi'nin ses tonu daha bir kibarlaşıvermişti. "O kadar güzel dans ediyorsunuz ki... Çok pratik yapmış olmalısınız."

"Yok, hiç öyle değil. Yani, uzun zamandır ilgileniyorum; ama daha iyiye doğru gittiğim söylenemez. O kadar hantalım ki..."

"Hiç de değil. Hama-san, sen ne düşünüyorsun?"

"Tabii ki iyi dans ediyor. Bu işin aslını, Kadın Oyuncular Eğitim Okulu'nda görmüş."

"Oo, öyle şeyler söylüyorsunuz ki..." Kirako utangaçça indirmişti gözlerini.

"Ama gerçekten iyisiniz," diye ısrar etmeyi sürdürüyordu Naomi. "Etrafıma baktığımda erkekler içinde Hama-san göze çarpıyordu, kadınlar içindeyse en iyi dans eden sizdiniz."

"Öyle mi?"

"Hey ne oluyor, bir dans yarışmasında falan mıyız yoksa? En iyi erkek dansçı benim, tamam mı?" Kumagai, arkasından Pembeli'yi sürükleye sürükleye gelip grubun arasına sıkışmıştı.

Kumagai'nin tanıtımına göre Pembeli, Aoyamalı bir iş adamının kızıydı. Adı Inoue Kikuko'ydu ve yirmi beş yirmi altı yaşlarında gösteriyordu, dolayısıyla evlenme çağını neredeyse geçmiş sayılırdı. (İki üç yıl önce evlendiğini ve dans saplantısı yüzünden yakın bir zamanda evliliğinin sona erdiğini daha sonra duyacaktım.) Belli ki omuz ve kollarını açıkta bırakan bir gece elbisesi giyerek şehvetli güzelliğine yatırım yapmak

istemişti ama yakından bakıldığında, yaratmaya çalıştığı etki, arzu uyandıracak bir güzellik olmaktan çok şişman bir anaç kadın etkisinden öte gidemiyordu. Kuşkusuz Batılı bir elbiseye tombul bir beden, sıska bir bedenden daha çok uyuyordu. Ancak asıl sorun yüzüydü. Kafası Kyoto kafası, ama bedeni Batılı bir oyuncak bebek misali, giysisiyle vücut hatları hiçbir şekilde birbiriyle uyuşmuyordu. Mevcut durumu kabullenebilse o kadar da kötü olmayabilirdi ama uyum içinde olsunlar diye her türlü çareye başvurmak gibi son derece zorlu bir işe kalkıştığı için güzel görünen yanlarını da harap etmişti sonuçta. Sahici kaşlarının gerçekten de saç bandının altında gizlenmiş olduğunu şimdi görebiliyordum, gözlerinin üzerine çizilenler bariz bir şekilde yapaydı. Gözlerinin çevresindeki yeşil makyaj, sürdüğü ruj, benleri, dudak hatları, burun yapısı... Neredeyse suratının her bir yanı sonradan yapılma gibiydi.

"Ma-chan, maymunlardan hoşlanır mısın?" diye soruvermişti bu arada Naomi.

"Maymunlar mı?" Kumagai pot kırmamak için zor tutuyordu kendini. "Ne tuhaf bir soru değil mi?"

"Benim evde iki tane var da, eğer istersen bir tanesini sana vereyim. Ee, maymunlardan hoşlanıyorsun değil mi?"

"Maymun deyince... Gerçekten maymun mu besliyorsunuz evinizde?" Olanca ciddiyetiyle sorma ihtiyacı hissetmişti Kikuko.

Başarısından cesaret alan Naomi, parıldayan gözleriyle üstüne üstüne gitmeye karar vermişti anlaşılan. "Evet, maymunlarım var evde. Siz peki hoşlanır mısınız maymunlardan Bayan Kikuko?"

"Aa tabii, her türlü hayvandan hoşlanırım. Kediler, köpekler ve..."

"Ve maymunlar?"

"Evet, maymunlardan da hoşlanırım."

Konuşma o kadar komikti ki Kumagai kasıklarını tutarak yüzünü öteki yana çevirmişti. Kıkır kıkır gülen Hamada mendiliyle ağzını kapamaya çalışıyor; Kirako, meseleyi anladığını belli eden bir ifadeyle ağzı kulaklarında gülümsüyordu. Ne var ki, şaşırtıcı bir şekilde iyi huylu olan Kikuko, alay konusu olduğunun farkında bile değilmiş gibiydi.

Tek adım danslarından olan sekizinci dans başlar başlamaz, Kumagai'yle Kikuko piste doğru hareketlendiler. Naomi arkalarından bakıp terbiyesizce laf etmeyi sürdürmüştü yine de: "Yuh! Bu kadar da aptal olunur muymuş? Kulaklarına pamuk tıkamış olmalı. Sizce de öyle değil mi Bayan Kirako?"

"Yani..."

"Maymuna benzemiyor mu? Bilerek maymunlardan konuştum zaten."

"Aman Tanrı'm..."

"Herkes öyle ulu orta gülerken bile hiç uyanmadı. Budalanın teki olduğunun kanıtı işte..."

Yüzünde yarı şaşkın yarı küçümser bir ifadeyle Naomi'ye doğru hızlı, kaçamak bir bakış fırlatmıştı Kirako, ama ağzından çıkan tek sözcük, "Aman Tanrı'm"dı hâlâ.

ON BİR

"Tamam, Joji, tek adım bu... Şimdi seninle dans edeceğim, haydi." Sonunda Naomi'yle dans etme onuruna kavuşmuş oluyordum.

Kendimi bir tuhaf hissetmeme rağmen mutluydum, zira öğrendiklerimi uygulama fırsatı bulmanın yanı sıra, sonuçta dans partnerim sevgili Noami olacaktı. Son derece hantal biri olabilirdim ve bu yüzden herkes bana gülebilirdi, ancak hantallığım sayesinde Naomi çok daha iyi görünecek, bu da beni tatmin etmeye yetecekti. Hafif bir kendini beğenmişlik de yok değildi işin içinde. İnsanlar bana baksın ve "İşte o kadının kocası," desinler istiyordum. Bir başka şekilde söylemek gerekirse, "Bu kadın benim. Şu hazineme bir baksanıza," diyerek etrafıma caka satma arzusundaydım. Bu düşünce bende kendi kendime yönelik bir farkındalık yarattığı gibi yoğun bir tatmin duygusu da sağlıyordu. Sanki onun için katlandığım bütün o

zorluk ve fedakârlıkların karşılığını alıyormuşum gibi bir hisli içimdeki.

Naomi, sanki o gece benimle dans etmek istemiyormuş gibi bir izlenim vermişti bana. En azından ben dansta biraz daha iyi olana kadar istemez herhâlde diye düşünmüştüm. Eğer dans etmek istemezse ben de o isteyene kadar sessizce beklerim diyordum kendi kendime. Bu yüzden, ansızın bana dönüp de, "Dans edeceğim seninle," dediğinde, kabuğuma çekilmiş bir hâlde beklemekteydim, o sözleri duymak beni nasıl mutlu edivermişti, bilemezsiniz.

Naomi'nin elinden tutup, heyecandan her yanım alev alev yanarak, tek-adım dans etmeye başladığımı hatırlıyorum ve sonra ne olup bittiğine dair en ufak bir fikrim bile yok. Müziği artık duyamıyordum, adımların karman çorban olmuş, gözlerimin önüne sanki bir perde inmişti. Gümbür gümbür çarpıyordu kalbim. Yoshimura'nın müzik aletleri satan dükkânında, plak dinleyerek dans etmekten o kadar farklıydı ki... Bir kere bu devasa insan seline bir kez kaptırdınız mı kendinizi, ne geriye dönüş vardı ne de en öne geçme fırsatı ve ben ne yapılacağını hiç bilemiyordum.

"Joji, niye titreyip duruyorsun öyle? Topla kendini biraz!" Naomi ağzını kulağıma doğru yaklaştırıp azarlıyordu beni. "Dikkat et! Bak, yine kaydın! Çünkü çok hızlı dönüyorsun! Sana, 'rahat ol, rahat, ol', demiyor muyum ben!" Oysa Naomi konuştukça ben daha da heyecanlanıyordum. Daha da kötüsü, o gece zeminin dans için özel olarak cilalamış olduğunu sık sık unutarak, kendimi pratik yaptığımız pistte zannediyor ve durmadan kayıp kayıp yere düşüyordum.

"Bak şimdi! Omzunu kaldırma dememiş miydim ben? İndir şu omzunu! İndir!" Elini benim delice sıkılmış avucumdan kurtarıp omzuma acımasızca bastırmıştı. "Ayrıca neden kendini bana böyle sıkı sıkı yapıştırıyorsun ki... Hey, hey, om-

zun!" Bu işin sonu kötü görünüyordu; o bana bağırıp çağırsın diye dans ediyorduk sanki. Öyle bir hâldeydim ki dırdırlarını bile duyamaz olmuştum.

"Joji, artık dayanamayacağım!" dedi sonunda. Beni bırakıp tek başına masasına dönerken öteki dansçılar hâlâ "bir daha" diye bağırıyorlardı.

"Evet, bir daha asla olmayacak! Seninle dans edebilmem şimdilik mümkün görünmüyor Joji. Evde pratik yapman gerekiyor senin." Hamada'yla Kirako, ardından da Kumagai'yle Kikuko da geri gelmiş, dolayısıyla masa eski neşe ve canlılığına kavuşmuştu yeniden. Fakat hayal kırıklığı ve üzüntüden öyle bir hâldeydim ki, Naomi beni kendisi için yeni alay konusu yapmaya başladığında tek bir laf bile edecek durumda değildim.

"Söylediklerini duyan biri, hele bir de çekingense eğer, hayatta dans falan edemez. Bırak öyle konuşup durmayı da git, onunla dans etmeye devam et. Adama bir iyilik yap işte." Kumagai'nin sözlerinden şaşkına dönmüştüm. "Adama bir iyilik yap işte!" Böyle mi konuşulurdu? Bu velet ne sanıyordu kendisini?

"Ayrıca, öyle söylediğin kadar da kötü değil." Konuşan bu kez Hamada'ydı. "Onun kadar bile dans edemeyen bir sürü insan var, değil mi? Kawai Bey'le bir sonraki dansı yapmaya ne dersiniz Kirako Hanım?"

"Tabii, çok iyi olur," diyerek, bir oyuncudan beklenecek bütün o incelik ve cazibeyle başını onaylar şekilde sallamıştı Kirako.

"Yo, yo, hayır, yapamam, yapamam." Öylesine takırdıyordu ki dişlerim, komikti gerçekten.

"Tabii ki yapabilirsiniz. O kadar kapalı olmamalısınız. Öyle değil mi Kirako Hanım?"

"Aa, tabii... Gerçekten çok iyi olur."

"Yo, hayır. Bir işe yaramaz. Lütfen, kendimi geliştireyim, sonra."

"Seninle dans edeceğini söylüyor, kabul etsen iyi olur." Sözcüklerin üzerine basa basa konuşmuştu Naomi. Sanki hak ettiğimden çok daha büyük bir onuru geri tepiyormuşum gibi konuşmuştu benimle. "Benim dışımda kimsenin dans teklifini geri çevirmemelisin. Hadi, kalk, *fox trot* başlıyor. Başkalarının nasıl dans ettiğini görmen iyi olacaksenin için."

"Benimle dans eder misiniz?" Adamın biri doğruca Naomi'nin yanına gelmiş ve İngilizce konuşmuştu. Kikuko'yla dans eden ince yapılı genç yabancıydı, kadınsı bir yüzü vardı ve o yüze beyaz bir makyaj uygulamıştı. Gülümseyerek Naomi'nin önünde eğilmiş ve hızlı hızlı konuşmuştu. Muhtemelen sözleriyle onun gönlünü yapmaya çalışıyordu. Ancak tek duyabildiğim utanmazca çıkan, "Lütfen, lütfen," sözcükleriydi. Naomi çokşaşırmış ve kıpkırmızı kesilmişti ama kızamıyor, tersine, oturduğu yerde sadece aptalca sırıtıp duruyordu. Teklifi geri çevirmek istese de korunmasız yakalanmıştı bir kere: Bir teklifnazik bir biçimde İngilizcede nasıl geri çevrilir, bilemiyordu. Muhtemelen onun gülümseyişinden cesaret alan yabancı, sanki "Ee?" dermiş gibi sabırla beklemekteydi.

"Peki..." Naomi yerinden isteksizce kalkarken, yanakları şimdi öncekinden daha da katmerli yanmaya başlamıştı.

"Bir dakika önce kendine ne kadar da hâkim görünüyordu, ama şu yabancının karşısında bir anda un ufak oluverdi, öyle değil mi?" Kumagai'nin gülmekten ağrılar girmişti karnına.

"Batılılar o kadar ısrarcı ki," dedi Kikuko. "Ne yapacağımı hiç bilememiştim ben mesela."

"Pekâlâ... Dans ediyor muyuz öyleyse?" Kirako bekliyordu, benimse söyleyecek başka bir sözüm kalmamıştı.

Açıkça söylemek gerekirse -ki bu söyleyeceğim sadece bahsi geçen günle sınırlı değil- Naomi dışında hiçbir kadın-

da gözüm olmamıştı. Kuşkusuz güzel bir kadın gördüğümde onun güzelliğini algılar, ancak ona dokunmadan, sadece belli bir mesafeden, o da çok kısa olmak kaydıyla, yalnızca bakmak isterdim. Shlemskaya bir istisnaydı, ama onda bile, yaşadığım haz sıradan bir cinsel arzu değildi. Sıradan bir cinsel arzu değildi çünkü öyle bir arzu için fazla yüce, fazla tanım veya tarif dışı, fazla düşseldi. Ve tabii, Kirako'yla karşılaştırmak gerekirse bir yabancı ve bir dans eğitmeni olarak bizlerden farklı biriydi Shlemskaya; göz kamaştırıcı elbiseler giyen Imperial Tiyatro oyuncusu bir Japon'a kıyasla, Kontes'le birlikte olabilmek çok daha kolaydı.

Ancak Kirako'yla dans ederken onun ne kadar hafif olduğunu fark etmek şaşırtmıştı beni. Bütün vücudu pamuk kadar yumuşak, elleri yaprak kadar pürüzsüzdü. Benim gibi biriyle dans etmenin püfnoktasını hemen kapıvermişti, akıllı bir atın binicisine uyum göstermesi gibi o da bana uyum göstermişti. Böylesine bir hafiflik tarif edilemeyecek kadar hoş bir şey. Hemen neşelenivermiştim, ayaklarım çabuk çabuk hareket ediyor, atlıkarıncadaymışım gibi rahatlıkla ve akarcasına dönüyordum etrafımda.

"Ne eğlenceli! Ne harika! Ne zevk!" diyordum kendi kendime.

"Çok iyi dans ediyorsunuz. Sizinle kolay dans ediliyor." Değirmen çarkı gibi dönüp dönüp dururken, Kirako'nun sesi yalayıp geçiyordu kulaklarımı. Sahibi gibi kibar, yumuşak ve tatlı bir sesti.

"Her şey bir yana çok yeteneklisiniz."

"Yo, yapmayın, gerçekten mi?"

Hemen sonrasında şöyle demişti: "Bu geceki orkestra da çok iyi, değil mi?"

"Evet."

"Eğer müzik iyi değilse yaptığınız dansa değmiyor."

Kirako'nun dudaklarının tam da şakağımın altında olduğunu fark etmiştim. Sanki bu durum ona özgü bir şeydi; birkaç dakika önce Hamada'yla dans ederken olduğu gibi, benimle dans ederken de zülüfleri yanağıma değiyordu. Yumuşak saçının o okşarcasına dokunuşu... Zaman zaman dudaklarından kaçan belli belirsiz fısıltılar... Kirako, Naomi denen o bir türlü evcilleşemeyen asi tayın ayakları altında bunca zaman çiğnenip durduktan sonra, daha önce hiç hayal bile edemediğim dişi bir inceliğin ulaştığı zirveyi temsil ediyordu. Bana sanki, diken saplanan yerlere, oralardaki yaraları iyileştirmek üzere duygudaş bir el dokunuyormuş gibi gelmişti.

"Onu geri çevirmek üzereydim aslında ama Batılıların arkadaşı falan olmuyor, onları anlayışla karşılamanız lazım." Morali bozulmuş bir şekilde masaya geri döndüğünde Naomi'nin savunma amaçlı yaptığı bir konuşmaydı.

Bir vals olan on altı numaralı dans sona erdiğinde saatler on bir buçuğu gösteriyordu. Buna karşılık hâlâ yer yer "bir daha" istekleri duyulmuyor değildi. Naomi, eğer çok geç kalırsak otomobille eve dönmeyi teklif etmişti; ancak sonra onu sakinleştirmiştim ve son treni yakalamak üzere Shimbashi'ye doğru yola çıkmıştık. Kumagai, Hamada ve kadınlar bizimle birlikte Ginza Caddesi boyunca yürüdüler. Caz orkestrasının müziği hâlâ kulaklardaydı, birisi bir melodi söylemeye kalktığında hemen diğerleri ona eşlik etmeye başlıyordu. Şarkı bilmeyen biri olarak, yeteneklerine, güçlü hafızalarına ve genç, neşe dolu seslerine gıpta etmiştim.

"La, la, la-la-la." Hem yürüyor hem de tiz bir sesle tempo tutuyordu Naomi. "Hama-san en sevdiğin hangisi? Benim favorim *Caravan*."

"Aa, *Caravan*!" diye çığlık atmıştı Kikuko. "Mükemmel!"

"Ben *Whispering*'i tercih ederim," demişti Kirako. "Dans etmesi o kadar kolay ki..."

"*Madam Bovary'e* ne dersiniz? Benim en sevdiğim o." Hamada da ıslıkla *Madam Bovary*'i çalmaya başlamıştı.

Bilet gişesinin orada diğerleriyle vedalaştıktan sonra rüzgârlı peronda ayakta tren bekledik. Bir kış gecesinin geç bir vaktiydi, çok az konuşuyorduk kendi aramızda. Kalbim, keyifli anlardan sonra gelen o yalnızlık duygusuyla doluydu.

Naomi'nin böyle şeyler hissettiği falan yoktu. "Çok eğlenceliydi, değil mi?" diye sormuştu. "Yakında yeniden gidelim." Onun konuşma çabalarına karşı, asık bir yüzle yalnızca, "Haha, tabii," demekle yetinmiştim.

Peki, *dans* dedikleri bu muydu şimdi? Annemi kandırmış, karımla kavga etmiş, bu aptalca dans partisi için, bu kendini beğenmiş, kendini bir halt sayan ve birbirinin kıçını yalayıp duran züppe topluluk için bir yanda ağlayıp bir yanda gülerek kendimi harcamamış mıydım?

İyi de o zaman niye gitmiştim ben oraya? Naomi herkesin önünden resmigeçit yapar gibi salınsın diye mi? Eğer öyleyse, kendini beğenmişlikte onlardan geri kalıryanım yoktu benim. Peki, ya övünüp durduğum *hazinem*? Hadi bakalım dostum, buna ne diyeceksin? Dalga geçercesine soruyordum bu soruları kendime. Onunla bir yerlere gittiğinde, daha önce hayal etmiş olduğun gibi bütün dünya hayret nidaları mı atmaya başlıyor? Şu atasözlerinde geçen *yılanlardan korkmayan adam*... İşte o sensin. Ya sana göre gerçekten de dünyanın en değerli hazinesiyse? Hazinen ortalığa çıktığında acaba nasıl görünüyor? Ortalık dediğin, kendilerini beğenmiş, bir yığın ukala insan. Çok güzel söyledin de, ama onun kendisi zaten içlerindeki en kendini beğenmiş, en kibirli insan değil mi ki? Nesnel bakarsak, en saldırgan olan kim? Güya kendisiyle o kadar gurur duyuyor ama utanmadan da insanlara isimleriyle hitap etmesini biliyor! O yabancının bir fahişeyle karıştırdığı tek kadın Kikuko değildi. Sonra, en basit şeyleri bile İngiliz-

ce söyleyememiş, üstelik o adamla şaşkınlıktan afallamış bir hâlde dans etmişti. Ve dili! Kendisini *hanımefendi* havalarına sokabilirdi ama konuştuğu zaman sokak takımından biriydi. Kikuko'nun da Kirako'nun da ondan çok daha rafine olduğu kesindi. Adına üzüntü ya da yılgınlık, ne derseniz deyin, ama bu duygular kalbime bıçak gibi saplanmış bir hâlde gitmiştim o gece eve.

Trende, adı Naomi olan bu kadına rahat rahat bakabilmek için bilerek karşısına geçip oturmuştum. Kendisini o kadar sevdirecek ne vardı bu kadında? Burnu mu? Gözleri mi? İlginçtir, o gece bütün yüz hatlarını teker teker yeniden gözden geçirdiğimde, o bana hep çekici gelen yüz, şimdi alelade ve değersiz görünmüştü. Derken anıların derinliklerinden ilk kez Diamond Café'de tanıdığım Naomi imgesi usul usul yüzeye çıkmaya başladı. O vakitler şimdi olduğundan çok daha çekiciydi. Saf ve naif, çekingen ve melankolik o imgenin, bu kaba ve ahlaksız kadınla uzaktan yakından ilgisi yoktu. O zaman ona âşık olmuş ve bugünlere kadar da gelmiştim; ancak ilerleyen zaman içinde aynı kişinin ne denli iğrenç biri hâline geldiğini şimdi görebiliyordum. Etrafındaki en önemli kişi kendisiymiş gibi orada öyle otururken, "Ben akıllı olanım!" diyordu sanki. Yüzündeki mağrur ifade, "Hiçbir kadın benim gibi şık, Batılı görünümlü olamaz. En güzeliniz kim? Ben tabii ki..." der gibiydi. Oysa kimse onun İngilizcenin tek bir hecesini bile söyleyemediğini, etken çatıyla edilgen çatı arasındaki farkı bile anlayamadığını bilemezdi elbette; ama ben biliyordum işte.

Gizliden gizliye onun varlığını kötü kötü yorumlarken ben, o başını arkaya doğru atmış oturuyordu yerinde. O zaman, karanlığın içinden onun en Batılı yüz hattını, yani o kadar övündüğü düğme burnunu fark ediverdim. Burun kanatları ne kadar etli ve dolgundu. Birden, bu burun kanatlarına nasıl yakından aşina olduğumu da hatırladım. Her gece, ona sarıl-

dığımda bu kanatları aynı açıdan seyrediyordum. Daha geçenlerde sümkürmesine yardımcı olmamış mıydım? O burnu okşadığım, getirip kendi burnumu ona takoz gibi dayadığım zamanlar olmuştu. Diğer bir deyişle, bu burun, yüzüne tutturulmuş bu çıkıntı benden bir parça gibiydi. Onu bir başkasına aitmiş gibi düşünemezdim. Ne var ki şimdi tüm bunları hatırlayıp yeniden baktığımda aynı burun nefret edilesi, iğrenç bir şeye dönüşüyordu. Çok aç biri yenmeyecek gibi de olsa önündeki her şeyi silip süpürebilir, ama daha sonra, midesi doldukça yediklerinin ne kadar kötü olduğunu fark eder ve midesi bulanır. İşte ben de buna benzer bir şey yaşıyordum ve bu gece bu burunla yüz yüze aynı yatakta yatacağım aklıma geldikçe canım sıkılıyordu resmen. Artık burama kadar gelmişti. Bitse de kurtulsaydım artık bu ziyafetten.

Annemin cezası bu, diye düşünmüştüm. Hoş bir şeyler yaşamak uğruna anneyi kandırmaktan bir hayır gelmiyor.

Ancak sevgili okuyucum, Naomi'ye olan ilgimi yitirdiğimi düşünme sakın. Bir ara benim de böyle düşünmüş olduğum doğru, zira daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissetmiştim. Ama Omori'deki evimize dönüp de yeniden baş başa kaldığımızda, trendeki o boğazına kadar doymuşluk hissi buharlaşıp gidiverdiydi. Naomi'nin her bir yeri; gözleri, burnu, elleri, ayakları, bir kez daha eski büyüleyici cazibe unsurları hâline gelmeye başladı. Her bir parçası en üst derece lezzet tadındaydı ve ben yeniden doyumsuz biriydim.

Ondan sonra da Naomi'yle sık sık danslara gitmeyi sürdürdüm.

Onun hata ve kusurlarıyla sürekli yüzyüze gelmekten kurtulamıyor, eve hep mutsuz dönüyordum. Ancak bu mutsuzluk hiç de uzun sürmüyordu, zira ona duyduğum aşk gece boyunca değiştikçe değişiyordu. Tıpkı bir kedinin gözleri gibi...

ON İKİ

Omori'deki ev hep sessiz sakin bir yer olarak kalmıştı; ne var ki zaman içinde Hamada, Kumagai ve onların, çoğunu dans partilerinde tanıdığımız arkadaşları evimize daha sık gelir oldular.

Genellikle benim iş dönüşüme denk gelen akşam saatlerinde gelir, gramafon çalar ve dans ederlerdi. Sadece birileriyle birlikte olmak Naomi'nin hoşuna gittiği için değildi gelişleri; ortalıkta ne bir hizmetçi vardı ne de onlara engel olacak yaşlı insanlar ve atölye odası dans için mükemmel bir ortam sunuyordu. Kendi kendilerine öylesine eğleniyorlardı ki zamanın bile nasıl geçtiğinin pek farkına varamıyorlardı. Başlangıçta yemek vakti geldiğinde ayrılmak nezaketini gösteriyorlardı ama sonra Naomi onlara kalmaları için baskı yapmaya başladı: "Hey, nereye gidiyorsunuz! Gitmeden önce bir lokma bir şeyler atıştırın." Sonuçta olan oldu ve her seferinde onlar için Omari Evi'nden Batılı yemekler ısmarlar hâle geldik.

Yağmurlu mevsimin başlarında nemli bir haziran günüydü. Hamada ve Kumagai gelmişlerdi ve saat on biri geçmesine rağmen hâlâ çene çalıyorlardı. O sırada pencerelere kırbaç gibi inen şiddetli bir yağmur başladı. Her ikisi de evlerine gitmekten bahsediyor ama buna bir türlü cesaret edemiyorlardı.

"Hava berbat. Bu yağmurda evlerinize gidemezsiniz. Bu gece burada kalın," deyiverdiydi Naomi. "Niye olmasın ki Machan, kalabilirsiniz değil mi?"

"Tabii... Her iki durum da bana uyar. Ama eğer Hamada giderse ben de giderim."

"Hama-san kalabilirsin değil mi?" Bunu söylerken bir yandan da bana bakmıştı. "Tamam Hama-san, utanmana sıkılmana gerek yok. Kış olsa yatmak için yeterli yerimiz olmayabilirdi ama şimdi dört kişi için bir şeyler ayarlayabiliriz. Zaten yarın pazar ve Joji de evde olacak, istediğimiz kadar uyuyabiliriz."

"Doğru, neden kalmıyorsunuz ki? Yağmur felaket..." Yapılan davete katılmaktan başka seçeneğim yoktu.

"Ne diyorsunuz? Hem yarın biraz daha eğlenmiş oluruz. Tamam, buldum! Yarın akşam Kagetsuen'e gidebiliriz mesela."

Sonunda kalmaya karar verdiklerinde, "İyi de cibinlik sorununu nasıl çözeceğiz?" diye sormuştum.

"Sadece tek bir cibinlik var, o yüzden hepimiz onun altında uyuruz. Hem daha zevkli olur değil mi?" Okul gezisine çıkmış bir çocuk gibi mutlulukla ciyaklıyordu Naomi. Belki de grup hâlinde uyumak onun için akıl almaz derecede ilginç bir yenilikti.

Buna hazırlıklı değildim işte. Cibinliği onlara verir, biz de sivrisinek tütsüsü yakarak atölye odasında uyuruz diye düşünmüştüm. Dördümüzün de küçücük bir odada hep beraber kalabileceğimiz aklımdan geçmemişti hiç. Ancak Naomi öyle arzu etmiş, ben de o ikisinin karşısına oyunbozan olarak çıkmak istememiştim. Her zamanki gibi her şeyi Naomi kararlaştırmış, bana da olan bitene aval aval bakmak düşmüştü.

"Şimdi yatakları yapmaya gidiyorum ve üçünüzün de bana yardım etmesini istiyorum," diye buyurdu ve bizi çatı katı odalarının en geniş olanına götürdü.

Yorganları nasıl ayarlayacağım merak ediyordum doğrusu. Cibinlik, yan yana yatıldığında herkesi örtebilecek genişlikte değildi. Çözüm, üç kişinin bir sıra hâlinde yatması, dördüncünün de onlara dik açı oluşturacak şekilde yerini alasıydı.

"Şöyleyaparız, siz üç erkek orada birlikteyatarsınız, ben de burada tek başıma yatarım."

"Bu çok da iyi bir çözüm sayılmaz," dedi Kumagai, bir yandan da henüz yeni kurulmuş olan cibinliğin içine göz atıyordu. "Ağıldaki koyunlar gibi sıkış sıkış..."

"Ne olmuş sıkış sıkış yatarsak? Herzaman konfor arayacak hâlimiz yok ya, değil mi?"

"Dostların konukseverliğinden bu kadar memnunken bile mi?"

"Tabii ki... Bu gece uyuyamayacaksınız ki zaten."

"Ben uyuyacağım. Uyurum da horlarım da." Hâlâ kimonosu üzerinde, bir sıçrayışta kendini yatağa atmıştı Kumagai; o yatağa devrilirken sanki bütün ev sarsılmıştı.

"Uyuyacağınızı sanıyorsunuz belki ama ben uyutmayacağım sizi. Hama-san, Ma-chan'ın uyumasına izin verme. Eğer uyuklar gibi olursa gıdıkla onu."

"Hava bu kadaryapış yapışken zaten kim uyuyabilir ki?" Dizleri kalkık bir vaziyette yatağın orta yerine kıvrılmış olan Kumagai'nin sağında, pantolonu ve atletiyle yüzükoyun uzanmış yatıyordu Hamada. Karnı, zayıf vücudunda keskin bir çöküntü alanı oluşturmaktaydı. Bir eli alnında, ötekiyle yüzünü yelpazelerken, dışarıdaki yağmuru dinliyormuş gibi bir hâli vardı. Yelpazenin çıkardığı ses, duyduğu rahatsızlığı dile getirmek istermiş gibiydi. "Odada bir kız varken rahat uyuyamazmışım gibi bir his de var ayrıca içimde."

"Ama ben kız değil, oğlanım. Bazen seni bir kız gibi göremiyorum diyen sen değil miydin Hama-san?" Cibinliğin gerisindeki gölgeler içinde geceliğini giyerken Naomi'nin sırtı bir an için bembeyaz parlamıştı.

"Ya... Evet... Doğru, öyle söylemiştim ama..."

"Yanı başına uzanıp yatarsam sana bir kızmışım gibi mi geleceğim?"

"Sanırım."

"Ya sen Ma-chan?"

"Ben rahatsız olmam. Seni bir kız gibi düşünmüyorum."

"Ne olarak düşünüyorsun peki?"

"Ne olarak mı? Bir bakayım... Fok balığı, evet, fok balığı olarak."

"Komik... Hangisi daha iyi, maymun mu, fok balığı mı?"

"İkisini de sevmiyorum," dedi Kumagai, sesini uykuluymuş gibi çıkarmaya çalışıyordu. Ben, Kumagai'nin soluna yatmış, konuşmaları sessizce dinliyordum. Cibinliğin altına girdiğinde Naomi hangi yöne yatacak, merak ediyordum doğrusu; başı bana doğru mu yoksa Hamada'ya doğru mu koyacaktı başını? Yastığının tam olarak nerede durduğu da belirsizdi; yatakları yaparken, her iki yöne de gidebilecek şekilde bilerek öyle koyduğunu düşünmedim değil. Sonunda, pembe krepdöşin geceliğini üzerine geçirdiğinde cibinliğin altına gelmiş ve orada dimdik durmuştu.

"Işığı söndüreyim mi?"

"Evet, söndürsen iyi olur." Kumagai'ydi.

"Peki öyleyse."

"Aah! Aah!" diye inledi Kumagai. Naomi onun üzerine sıçramış ve elektriği kapatmak için göğsünü basamak olarak kullanmıştı.

Odanın içi kararıverdi, ancak evin önündeki sokak lambasının ışığı cama vuruyordu, yüzler ve elbiseler az çok seçilebiliyordu. Kumagai'nin üzerinden atlayarak kendi yatağına

geçti Naomi. Geceliğinin etekleri bir an için açıldı ve aldatıcı bir esinti dalgası burnumu yalayıp geçti.

"Ma-chan, sigara tüttürmeye ne dersin?" Hemen uzanıp yatacağına, yastığının üzerine tıpkı bir erkek gibi dizlerini iki yana açıp oturmuş, Kumagai'ye bakıyordu Naomi. "Hey, bu yana dön!"

"Uyutmayacaksın beni bir türlü değil mi!"

Kıkır kıkır gülerek cevap verdi Naomi. "Hey bana bak! Bu tarafa dön diyorum! Dönmezsen sana kötü davranırım bilmiş ol."

"Ahh! Dur, dur! Dur, dedim! Bana bir parça saygılı ol, tamam mı! Güçlü biri olabilirim ama sen öyle üzerimde tepinip durursan, kafamı kaldıramam."

Daha fazla kıkırdamalar...

Cibinliğin yukarılarına doğru bakıyordum; çok emin değildim ama sanki ayak parmaklarıyla Kumagai'nin kafasına basıyordu Naomi.

"Tamam, pes ediyorum," diyerek sonunda döndü Kumagai.

"Ma-chan, uyanık mısın?" Hamada'ydı konuşan.

"Evet, baksana, bana işkence edip duruyor."

"Hama-san, sen de dön, yoksa sana da işkence ederim."

Hamada döndü ve karın üstü yattı.

O sırada, kutusunda çalkalanan kibrit sesleri duyuldu. Kumagai kimonosundan bir kutu kibrit çıkarıyordu. Kutuyu açıp bir tane yakınca kibritin alevi tam da gözlerimin üzerinde harladı.

"Joji, sen de dönsene bu yana, orada öyle tek başına ne yapıyorsun?"

"Ne? Ne dedin?"

"Neyin var? Uykun mu geldi?"

"Aah... Sanırım biraz kestirmişim."

Kıkırdamıştı yeniden. "İyi bir denemeydi ama sadece numara yapıyorsun. Hadi, kabul et, doğru değil mi? Biraz tedirgin değil misin yani?"

Tam isabetti. Gözlerim kapalıydı ama yüzümün kızardığını hissedebiliyordum.

"Merak etme, kendime gelirim. Yalnızca eğleniyoruz burada, o yüzden rahat ol ve uyumana bak... Ya da gerçekten tedirginsen niye bu yana dönmüyorsun ki? Kendini bizim için kurban etmek zorunda değilsin."

"Sanırım işkence istiyor." Kumagai'ydi. Bir sigara yakmış, ardından da yaktığı sigaradan derin bir nefes çekmişti.

"Yo, hayır, özellikle *ona* işkence etmenin bir anlamı yok, çünkü zaten her zaman yaptığım şey."

"Şanslı adam," dedi Hamada, ama söylediğini kastetmemişti tabii; onları ancak gönlümü hoş tutmak için söylenmiş sözler olarak kabul edebilirdim.

"Joji? Biliyorsun, işkence etmemi istiyorsan, ederim pekâlâ."

"Yo, hayır, kalsın. Yeterince işkence gördüm ben."

"O zaman dön bu tarafa. Sadece tek bir kişinin böyle ayrı durması gerçekten acayip kaçıyor."

Döndüm ve çenemi yastığa dayadım. Naomi dizlerini toplamış ve bacaklarını V yapacak şekilde açmıştı. Bir ayağı Hamada'nın burnuna öteki ayağıysa benim burnuma doğru duruyordu. Kumagai'nin kafası Naomi'nin bacakları arasına girmiş, *Shikishima*'sı[3] üzerine sakin sakin sigara dumanı üflemekteydi.

"Ee Joji, manzara hakkında ne düşünüyorsun?"

"Hımm..."

"Ne demek şimdi bu?"

---

3 Shikishima: Bir kimono türü. (ç.n.)

"Pek hoşuma gittiği söylenemez. Sen gerçekten bir foksun, değil mi?"

"Doğru, fokum ben. Buz üzerinde dinleniyorum ve önümde sıralanmış duran bu üç yaratık da erkek foklar."

Soluk yeşil cibinlik koyu bir bulut gibi asılı duruyordu tepemizde. Gecenin karanlığında neredeyse siyah görünen Naomi'nin uzun saçları beyaz yüzünün çevresine dağınık bir biçimde düşüyor; göğüsleri, kolları ve baldırları dikkatsizce yayılmış geceliğinin boşluklarından orada burada açığa çıkıyordu. Naomi'nin beni baştan çıkarmak için hep vermiş olduğu pozlardan biriydi bu aslında. Ne zaman böyle bir pozla karşılaşsam oltaya yakalanmış avdan farksız olurdum. O solgun karanlığın içinde, yüzünde her zamanki cezbedici ifade, kötü niyetli gözleriyle gülümseyerek beni süzdüğünü hissettim.

"Ve hoşlanmadığını söylerken yalan söylüyorsun. Ne zaman geceliğimi giysem kendini kontrol edemediğini söylemez miydin sen? Ama bu gece başkaları yüzünden oralı değilmiş gibi davranıyorsun, öyle değil mi Joji?"

"Saçmalama."

Kıkırdamıştı. "Eğer böyle büyük konuşmaya devam edersen seni nasıl susturacağımı biliyorsun. Susturayım m?"

"Hey, hey, fazla ileri gidiyorsunuz," dedi Kumagai. "Bunu yarın akşama saklasanız iyi olur."

"Ben de katılıyorum," dedi Hamada da. "Bu gece herkese eşit davranmanız gerekiyor."

"Eşit davranıyorum ben. Sadece adil olmak için bu ayağımı gördüğün gibi Hama-san, senin önüne koyuyorum; diğer ayağımıysa Joji'nin..."

"Ya ben?"

"Sen aslan payını alansın Ma-chan. Bana en yakın olansın bir kere ve kafan tam da buraya sokulmuş durumda."

"Büyük bir onur duydum."

"Doğru, en iyi muameleyi sen görüyorsun."

"Ama bütün gece böyle oturup duracak değilsin değil mi? Yattığm zaman ne olacak?"

"Peki... Bir bakalım... Başımı nereye koymamı istersin Hama-san, sana doğru mu Joji'ye doğru mu?"

"Başını nereye koyacağının pek bir önemi yok benim için."

"Evet, önemi var," dedi Hamada. "Sen orta yerdesin Machan, senin için fark etmiyor ama benim için sorun."

"Öyle mi Hama-san? O zaman başımı sana doğru mu koyayım?"

"Sorun da bu işte. Eğer başını buraya doğru koyarsan rahatsız olacağım, ama Bay Kawai'ye doğru koyarsan da tedirgin olacağım."

"Uyurken dönüp duruyor yatağında," diyerek araya girdi Kumagai. "Kime denk gelirse gecenin ortasında tekmeyi yemiş olur, ona göre."

"Kawai Bey, gerçekten uykusunda sağa sola dönüp duruyor mu?"

"Evet, bildiğiniz gibi değil."

"Hey Hamada!"

"Evet?"

"Uykudayken birisinin ayak altlarını yaladığını duyar gibiyim."

"Ayak yalamanın neresi kötü ki? Joji hep yapar mesela. Hatta ayaklarımın, yüzümden daha sevilesi olduğunu söyler."

"Bu da birtür fetişizm olsa gerek."

"Ama doğru, öyle değil mi Joji? Gerçekten ayaklarımı tercih etmez misin?"

Bu konuşmadan sonra Naomi "Adil olmalı," diyerek, ayaklarını bir Hamada'dan yana bir benden yana uzatmaya başladı. Her beş dakikada bir, diğer yönde seriliyordu yatağa. "Şimdi ayak sırası Hamada'ya geldi!" Doğrulmadan, tıpkı bir

teknikerin pusulası gibi vücudunu sağa sola savuruyor, savrulma sırasında ayaklarını havaya kaldırıyor ve yastığını bir o yandan bir o yana her fırlatışında cibinliğin tepesine tekmeler savurup duruyordu. Fok balığı öylesine şiddetli bir aktivite içindeydi ki kendi tarafında zaten kısmen dışarı taşmış olan cibinlik kalkıp havalandıkça içeriye bir sürü sivrisinek giriyordu.

"Kahretsin! Milyonlarca sinek var içeride!" Kumagai doğrulmuş, sivrisinekler le boğuşuyordu. Bu sırada birisi cibinliğe basmış, cibinliğin tutturulduğu çıtalar kırılmış ve cibinlik tepemize inmişti. Çökmüş cibinliğin içinde Naomi şimdi daha da çılgınca hoplayıp durmaktaydı. Cibinliği onarıp yeniden asmak epey bir zaman aldı. Ortalık nihayet sakinleştiğinde, şafak söküyordu.

Yağmurun sesi, rüzgârın uğultusu ve yanı başımda yatan Kumagai'nin horultusu... Bunları dinlerken sonunda kısa bir süreliğine kendimden geçmiştim ama sonra hemen gözlerimi açıverdiydim. Oda biz ikimiz varken zaten yeterince sıkış tepiş bir odaydı ve yalnızca Naomi'nin teniyle elbiselerinden çıkan terle karışık tatlı bir rayihayla dolardı. Fazladan iki adamın yer aldığı aynı odada küfle karışık vücut kokularına katlanmak mümkün değildi gerçekten; öyle ki, rüzgâr geçirmez duvarlar arasında sıkışıp kalmış o boğucu havanın yapışkan nemliliği ancak deprem öncesi görülen türdendi. Kumagai arada bir uykusunda diğer tarafa döndüğünde, ıslak bir kol ya da bacağın bana sürtündüğünü hissediyordum. Naomi'nin yastığı benim tarafımdaydı ama ayaklarından biri yastığın üzerinde duruyordu; öteki dizini kaldırmış ve ayağını benim döşeğin altına sokmuştu. Başı Hamada'ya doğru, kolları her iki yana düşmüş, iyice tükenmiş bir hâlde ama mutluluk içinde uyumaktaydı benim *Erkek Fatma'm*.

Bir yandan sessizlik içinde ötekilerin soluk alışverişlerine dikkat ederken "Naomi," diye mırıldanmıştım. Benim döşe-

ğimin altında kalan ayağını okşuyordum. Ah, işte bu huzur içinde uyuyan, beyaz, güzel ayak benimdi. O küçük bir kızken daha, her gece sabunla yıkardım ben bu ayağı. Ve ayağın yumuşak derisi! On beş yaşından beri vücudu gelişip serpiliyordu Naomi'nin, ama bu ayağı her zaman sevilesi bir ayak olmuştu benim için. Ayak sanki hiç büyümemişti. Tabii ya, ayak başparmağı neyse oydu hep. Ayak serçe parmağının biçimi, topuğun yuvarlaklığı, ağımın kabarıklığı... Hepsi oldukları gibiydi. Daha farkına bile varmadan, ayağın üzerine yumuşakça dokundurmuştum dudaklarımı.

Gün doğduktan sonra yeniden dalıp gitmişim. Bir kahkaha tufanı ortasında uyandım. Kıvrılmış bir kâğıt parçasını burnumun içinde oynatıp duruyordu Naomi.

"Joji, uyandın mı?"

"Saat kaç?"

"On buçuk. Ama kalkman için bir neden yok. Öğleyi geçirene kadar kalalım işte yatakta."

Yağmur dinmiş, pazar gününün göğü maviye bürünmüştü, ama nem ve küf karışık insan kokusu hâlâ çekip gitmemişti odadan.

ON ÜÇ

İş yerinde benim bu dağıtmış hâlimi fark eden oluyor muydu? Pek sanmıyorum. Yaşamım ev ve ofis olarak kesin bir biçimde ikiye ayrılmıştı. Çalışırken Naomi imgesinin kafamın içinde dönüp durduğu doğruydu, yine de dikkatimi çelmesi söz konusu olamayacağı gibi, iş performansıma müdahale edecek kadar etkili olması da mümkün değildi. İş arkadaşlarımın beni hâlâ bir beyefendi gibi gördüklerinden emindim.

Ne var ki yağmurlu mevsimin sonlarına doğru kasvetli bir akşam, şirketin deniz aşırı bir göreve gönderdiği bir mühendis arkadaş için Tsukiji'de Seiyōken Oteli'nde bir veda partisi düzenlenmişti. Her zamanki gibi nezaket icabı gitmiştim partiye. Akşam yemeğinden sonra tek sıra hâlinde yemek salonundan sigara salonuna geçilmişti. İçecekler eşliğinde ufak çaplı bir yemek sonrası sohbete girilmek üzereydi. Ayrılmak için uygun bir zaman olduğunu düşünerek yerimden kalkmıştım.

"Hey, Kawai, gel otur şöyle..." Adı S olan bir adam sırıtarak durdurdu beni. Çakır keyifti ve beni T, K ve H ile paylaştığı aynı kanepeye, tam ortalarına gelecek şekilde oturtmaya çalışıyordu. "Hadi, böyle çekip gidemezsin hemen. Bu yağmurda gideceğin özel bir yer mi var yoksa?" Ben orada öylece renk vermeden dururken, S bana bakıp yeniden sırıttı.

"Yo, hayır, mesele o değil de..."

"O zaman doğruca eve mi gidiyorsun yani?" H'ydi konuşan.

"Evet, lütfen bağışlayın. Omori'de oturuyorum ve bu havada da yollar çok kötü oluyor. Eğer erken kalkmazsam *ricksha*[4] bulamayabilirim."

"Bu işte çok iyi..." Bu kez konuşan T'ydi ve gülüyordu. "Dinle Kawai, foyan çıktı meydana."

"Ne?" Neyi kastettiğini bilemediğimden bir parça panikle-miştim.

"Gerçekten de beklemiyorduk. Seni hep bir beyefendi olarak düşündük çünkü..." Şimdi de sıra K'daydı; sanki çok fena etkilenmiş olduğunu göstermek istercesine başını öte yana çevirmişti. "Tamam, eğer Kawai dans etmeye başladıysa zaman değişiyor demektir çocuklar."

"Dinle Kawai." Başkaları tarafından duyulmasın diye ağzını kulağıma yaklaştırarak öyle konuşuyordu S. "O çıktığın harika şey de kim öyle? Biz de tanışmak isterdik doğrusu."

"Öyle sandığınız gibi bir kadın değil."

"Ama Imperial'de sahne alan bir tiyatro oyuncusu olduğunu duyduk, doğru mu? Sinema oyuncusu olduğuna dair söylentiler de var. Bir başka teoriye göre bir Avrasyalı. Nerelere takılıyor ki? Bak, söylemeden bırakmayız seni." Yüzümü ek-

---

4 Ricksha: Japonya'da bir veya birkaç kişi tarafından çekilen iki tekerlekli fayton. (ç.n.)

şitmemi ve bariz kafa karışıklığımı hiç umursamadan büyük bir ciddiyetle beni sorgulamayı sürdürüyordu S.

"Dansa giderken sadece çağırınan yetiyor mu?"

Biraz daha konuşsa, "Sersem!" diye bağırabilirdim yüzüne karşı. İş yerinde kimse farkına varmaz sanıyordum. Ancak, lakabıyla ünlenmiş playboy S'nin konuşmasına bakılırsa Naomi'nin kokusunu bir şekilde almışlar, ama benimle evli olduğuna inanmak bile istememişlerdi. Ne zaman canları çekerse çağıracakları türden bir kadın sanıyorlardı Naomi'yi. "Gerizekâlı!" Hiddetten sapsarı kesilmiştim ve bu müsamaha gösterilemeyecek hakaret karşısında bağırmak üzereydim. "Bir adamın karısı hakkında ne hakla böyle konuşabiliyorsunuz siz!" Gerçekten de bir an için bembeyaz kesilmişti yüzüm.

"Hadi Kawai, anlat bize!" Israrlara dayanamadığımı bildiğinden acımasızca bastırıyordu H. Sonra K'ya dönmüş ve "O kadından nasıl haberdar oldum demiştin sen?" diye sormuştu.

"Bir Keio öğrencisi vasıtasıyla..."

"Ee, ne demişti o öğrenci?"

"Akrabam olur ve aklı fikri danstadır. Bütün zamanını dans salonlarında geçirdiğinden, işte o salonlardan birinde tanımış onu."

"İsmi neymiş peki?" K'ya doğru eğilerek sormuştu T.

"Adı... Bir dakika... Tuhaf bir addı... Naomi... Sanırım Naomi'ydi adı."

"Naomi mi? Öyleyse belki de bir Avrasyalıdır." S dalga geçer gibi bakmaya başlamıştı bana şimdi. "Eğer Avrasyalıysa o zaman tiyatro oyuncusu olamaz zaten."

"Her neyse, gerçekten hızlı biri olduğunu söylüyorlar. Bazı Keio öğrencileriyle rahatça oynaşıp durmuyormuş."

Yerimde kıvranıp durmuyordum, yüzümde gergin bir gülümseme vardı ve dudaklarım titriyordu resmen; ancak K'nın

söyledikleri bu noktaya geldiğinde, yüzümdeki gülümseme donmuş, gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi olmuştu.

"Oh, oh! Çok iyi!" diye haykırdı S, zevkten dört köşe olmuştu. "Şu akraban olan öğrencinin de bir ilişkisi olmuş mu kadınla?"

"Bildiğim kadarıyla, hayır. Ama iki ya da üç arkadaşının olduğunu söylemişti."

"Kes, kes artık. Kawai kaygılanıyor, baksanıza suratına!" T bunu söyler söylemez hepsi yüzünü bana çevirmiş, ardından da basmışlardı kahkahayı.

"Bırakın kaygılansın biraz. Öyle bir güzelliği kendi tekeline alıp bizden saklayarak oyunbozanlık eden o zaten."

"Ne dersin Kawai? Bir beyefendinin de zaman zaman faydalanacağı baharatlı bir çerezi olmalı, değil mi?"

Hepsi yeniden gülmeye başlamıştı.

Bense artık kızgın falan değildim. Kim ne söylüyor, duymuyordum bile. Yalnızca kulaklarımda uğuldayan kahkahaların farkındaydım, o kadar. O anki kafa karışıklığım, içine düştüğüm durumdan en iyi nasıl çıkacağımı bilememden kaynaklanıyordu. Ağlamalı mıydım? Gülmeli miydim? Yanlış bir laf ettiğimde daha da fazla alaya alırlar mıydı beni?

Sigara odasından dehşet içinde tabana kuvvet kaçmıştım. Çamurlu sokağa varana kadar ayaklarım yere değmemişti neredeyse. Soğuk yağmur damlaları tokat gibi iniyordu suratıma. Peşimden gelen bir şey varmış gibi korkumdan Ginza'ya doğru kaçıyordum.

Owaricho'nu geçince ilk kavşaktan döndüm ve Shimbashi'ye doğru yürümeye başladım. Daha doğrusu, bacaklarım şuursuzca o yöne doğru gidiyordu, yaptıklarımla aklımdakiler arasında hiçbir bağ kalmamıştı. Islak kaldırımda parlayan sokak lambaları gözümü alıyordu. Havaya rağmen

dışarıda birkaç insan vardı. Şemsiyesinin altında bir geyşa, pantolon giymiş genç bir kadın, tramvaylar ve otomobiller...

Naomi hızlı biri ha? Öğrencilerle rahatça kırıştırıyor ha? Bu mümkün olabilir miydi? Evet, kesinlikle olabilirdi. Naomi'nin son zamanlardaki davranışları dikkate alındığında, asıl öyle düşünmemek tuhaf kaçardı; ben bile açıkçası içten içe tasalanmaktaydım zaten. Ama bana güvence veren, etrafındaki onca erkek arkadaşın varlığıydı. Naomi bir çocuktu ve çok aktifti. Kendisi, "Ben bir oğlanım," derdi zaten. Bir sürü oğlan çocuğunu bir araya getirip masumca ve neşe içinde şamata yapmak hoşuna gidiyordu, o kadar. Bunun ötesinde bir amacı olmuş olsa, onca göz üzerindeyken saklayamazdı. Tabii ki... Ama benim "Tabii ki..." diye düşünmemem gerekiyordu.

Ancak "*Tabii ki... Tabii ki...*" doğru değildi. Naomi çok dobraydı, doğruydu; asil bir karakteri de vardı onun. Bunu çok iyi biliyordum. Dışarıdan görüldüğü üzere bana tepeden bakmaya çalışsa da, onu on beş yaşından beri büyüttüğüm için içten içe şükran duyardı bana. Bir keresinde gecenin bir vakti yattığımızda, gözlerinde yaşlar, defalarca beni asla aldatmayacağını söylemişti. Sözlerinden kuşku duymam mümkün değildi. K'nın hikâyesine gelince: Belki de ofisteki bazı sahtekârlar beni kafaya almak için böyle bir hikâye uydurmuştu. Keşke öyle olsaydı; nasıl da rahatlatırdı bu beni... K'nın akrabası olan o öğrenci de kimdi acaba? Onun bir iki arkadaşıyla Naomi'nin ilişkisi mi olmuştu? Bir, iki... Hamada? Kumagai? Bu ikisi en fazla şüphe çekenler arasındaydı tabii. İyi de o zaman neden aralarında kavga falan etmiyorlardı ki? Sonra neden eve ayrı ayrı değil de birlikte geliyor ve mutlu bir şekilde Naomi'yle oyun oynuyorlardı? Bu, beni kandırmak için başvurdukları bir yol olabilir miydi? Ya da Naomi onları o kadar güzel kullanıyordu ki belki de ruhları bile duymuyordu? Ama çok daha önemlisi, Naomi bu kadar düşmüş olabilir miydi? Eğer her ikisiyle de arasında bir şey geçmişse, o zaman o hep birlikte uyukladığımız gece öy-

lesine utanmaz ve yüzsüzce bir gösteriyi nasıl o denli başarıyla sergileyebilmişti? Eğer öyleyse, herhangi bir fahişeden çok daha iyi rol yapıyor demekti.

Ben farkına bile varmadan Shimbashi Köprüsü'nü geçmiş, çamurların içine bata çıka Kanasugi Köprüsü'ne kadar Shibaguchi Yolu boyunca yürümeye başlamıştım. Yağmur duvar örmüştü sanki dünyaya ve dört bir yandan almıştı beni içine; şemsiyemden taşan sular yağmurluğumun omuzlarında patlayıp üstüme sel gibi boşalıyordu. Hep birlikte uyuduğumuz gece de böyle yağmıştı. Ve Diamond Café'de ilk kez kalbimi Naomi'ye açtığım o gece de... Gerçi bahar vaktiydi o zaman, ama aynı şekilde yağmıştı işte. Ben böyle yalnız başıma sırılsıklam ıslanmış bir hâlde yürürken, Omari'deki evde başka birinin olması mümkün müydü? Bir başka uyuklama partisi veriliyor olabilir miydi? Birden içimi kuşkular kaplamaya başladıydı. Hamada'yla Kumagai, ortalarına Naomi'yi almışlar, yayıldıkları kanepede o aptalca fıkraları anlatıyor olabilirlerdi mesela. Atölye odasındaki o hayâsız sahne canlanıverdi zihnimde.

Naomi, Naomi! Neden onu bu gece yalnız bırakmıştım ki sanki? Benimle değildi, asıl sorun buydu işte, olabilecek en kötü şeydi... Naomi'yi bir görsem, sinirlerim yatışacak diye düşünüyordum. Soylu sesini duyar duymaz, masum gözlerini görür görmez kuşkularım dağılsın diye dua ediyordum.

Peki, iyi de ya bir başka uyuklama partisi vermeye kalkarsa, o zaman benim ne demem gerekecekti? Bundan böyle nasıl bir yol izlemeliydim, ona yaklaşmaya çalışan Hamada, Kumagai ve diğerlerinden oluşan serseri takımına karşı nasıl bir tutum içinde olmalıydım? Yoksa Naomi'nin öfkesine karşı gelip,onu daha sıkı yönetmeyi mi göze almalıydım? Boyun eğse çok iyi olurdu tabii, ama ya direnirse? Yo, hayır, böyle bir şey olmazdı. Şöyle diyecektim ona: "İş arkadaşlarımdan bazıları bu gece bana, olabilecek en hakaret dolu sözlerden

bazılarını sarf ettiler. Hareketlerine biraz daha dikkat etmeni istiyorum senden, ki insanlar seni yanlış anlamasın." Bu durum diğerlerinden farklıydı. Kendi adının lekelenmemesi için muhtemelen boyun eğecekti. Yok eğer adının lekelenmesi veya yanlış anlaşılmak umrunda değilmiş gibi davranırsa demek ki kuşkulanılmayı gerçekten hak ediyor demekti. Eğer öyleyse... K'nın hikâyesi doğru çıkarsa... Eğer öyle olursa...

Kendimi elimden geldiğince sakinleştirmeye çalışarak ve hislerime mağlup olmamak için amansız bir mücadele vererek, son bir senaryo daha koydum önüme: Eğer beni aldattığı ortaya çıkarsa onu affedebilecek miydim? İşin gerçeği, onsuz tek bir gün bile geçiremeyeceğim belliydi zaten. Eğer geçmişteki kötü hâl ve tavırları için pişmanlık duyup özür dilerse, ne daha fazla eleştirmek isterdim onu ne de bunu yapmaya hakkım olduğunu düşünürdüm, çünkü onun yoldan çıkmasında mutlaka benim de payım vardı. Ama ne var ki inatçı biriydi ve özellikle bana karşı dik başlı olmak gibi bir eğilim içindeydi. Kanıtı gözlerinin önüne serdiğimde bile kabul etmeye yanaşır mıydı? İşte beni kaygılandıran da buydu zaten. Ayrıca kabul etse bile sonunda ıslah olacağının bir güvencesi var mıydı? Beni kolay kafaya alınır biri sayıp, hatalarını aynen tekrarlamayacağından nasıl emin olabilirdim ki? Ya karşılıklı olarak sürdürdüğümüz keçi inadımız bizi ayrılmaya zorlarsa ne olurdu? Beni en çok korkutan da buydu işte. Açıkça itiraf etmek gerekirse, ayrılma durumu beni onun iffetinden daha fazla kaygılandırıp daha fazla huzursuz ediyordu. Ne var ki eğer onu sorguya çekeceksem ya da terbiye etmeye kalkışacaksam, eninde sonunda böyle bir ihtimal için hazırlıklı olmalıydım. "Bu durumda ben de çekip gidiyorum," derse benim de "İstiyorsan, iyi, git o zaman," diyebilecek kadar hazırlıklı olmayı ummaktan başka şansım yoktu.

Bu kapışmada aslında Naomi de benim kadar zayıf bir konumdaydı. Benimle olduğu sürece müsrif bir yaşam sürebilir-

di, ama bir kere kendini kapının önünde bulursa Senzoku'daki o sefil evinden başka gidecek yeri yoktu. Ayrıca hakkında kimsenin konuşacağı bir şeyi de kalmayacaktı, tabii sonunda gerçekten bir fahişe olup çıkmazsa. Eskiden onun için farklı olabilirdi belki ama şimdi hem mağrur hem şımartılmış bir kız olarak o tür bir yaşamı artık kesinlikle sürdüremezdi. Hamada ya da Kumagai'den evlerinde kalma teklifi alabilirdi ancak bir öğrencinin benim sunduğum lüks yaşamı kendisine sunamayacağını pekâlâ biliyor olmalıydı Naomi. Bu açıdan bakıldığında lüks yaşamdan ona bir parça tattırmış olmam hiç de fena sayılmazdı.

Şimdi düşünüyorum da, İngilizce dersi sırasında defterini yırtıp attığında geri adım atmıştı aslında, hatta ona evden çıkıp gitmesini bile söylemiştim. Gerçekten çıkıp gitseydi, bana zor gelirdi, evet, doğru; ancak bunun ona çok daha zor geleceğine şüphe yoktu. Ne olurdu ona bensiz? Eğer beni terk etmiş olsaydı yeniden toplumun diplerine inmiş olacak, yeniden piramidin altında almış olacaktı yerini. Böylesi bir gelecek, onu bugün olduğu gibi o zaman da dehşet içinde bırakmış olmalıydı. Çoktan on dokuzyaşına girdi bile. Şimdi daha büyük olduğundan, dünyayı biraz daha iyi biliyor, dolayısıyla da tehlikeyi çok daha keskin bir biçimde kavrayabiliyor. Eğer haklıysam beni ayrılmakla tehdit edebilir belki, yine de söylediğini asla hayata geçiremez. Böylesine açık seçik bir blöfle kandırılamayacağımı çok iyi biliyor olmalı artık.

Omori İstasyonu'na geldiğimde eski cesaretimi biraz olsun toplamıştım. Ne olmuş olursa olsun, Naomi'yle ben asla ayrılamazdık, bizim yazgımızda ayrılmak diye bir şey yoktu, bu kadarından emin olabiliyordum en azından.

Evin önüne geldiğimde, o uğursuz kurgularımın hepsinin boşa çıktığını gördüm. Atölye odası karanlık ve son derece sessizdi. Görünürde tek bir ziyaretçi bile yoktu içeride ve görünen tek ışık çatı katında yanıyordu.

Kendi başınaydı işte. Rahatlamıştım. Şükürler olsun, ne şanslıyım, diye düşünmeden edemiyordum.

Anahtarı çevirip ön kapıyı açtım ve içeri adım atar atmaz atölye odasının bütün lambalarını yaktım. Oda her zamanki gibi dağınık olsa da, ortalıkta bir ziyaretçi ağırlandığına dair hiçbir belirti yoktu.

"Naomi, ben geldim..." Cevap yoktu. Merdiveni çıktım ve onu en büyük çatı katı odasında huzur içinde uyur buldum. Alışılmış bir durumdu aslında. Gece olsun, gündüz olsun, canı sıkıldığı zamanlar yatak örtüsünün altına geçip kıvrılır ve yanına aldığı bir romanı okurken uyuyakalırdı. Masum yüzüne baktığımda artık iyice emin olmuştum kendimden.

"Beni kandırıyor mu? Mümkün olabilir mi? Gözlerimin önünde böylesine huzur içinde soluk alıp veren bu kız..."

Onu uyandırmamaya özen göstererek yanı başına oturdum, nefesimi tutup, onu seyre koyuldum. Eski zamanlarda bilkiler prenses kılığına girerek genç delikanlıları kandırırmış ve ancak uyudukları zaman gerçek kılıkları çıkarmış ortaya. Çocukluğumda bu tür hikâyeler dinlediğimi hatırlıyorum. Çok deli yattığı için, örtü üzerinden kayınıştı ve kayan örtü baldırları arasına sıkışmıştı bir ucundan. Bir dirseğini kaldırmış ve elini, açığa çıkmış göğüsleri üzerine eğilmiş bir dal parçası gibi koymuştu. Öteki eli benim dizlerime doğru zarifçe uzanıyordu. Her an yastıktan kayacakmış gibi duruyordu başı. Burnunun dibinde açık bir kitap duruyordu. Naomi'nin, günümüzün en büyük yazarı saydığı Takeo Arishima'nın *Kain no Matsuei*[5] adlı romanıydı. Gözlerim kitabın bembeyaz Batılı sayfalarıyla Naomi'nin apak memeleri arasında gidip geldi bir süre. Naomi'nin teni bir gün sarı, bir gün beyaz görünürdü; ama derin uyuduğunda ya da henüz uyanmış olduğunda, olağandışı bir berraklığı olurdu cildinin, vücudundaki bütün yağlar eriyip giderdi sanki. Gece,

---

5 *Kain no Matsuei*: Kâbil'in Soyundan Gelenler (ç.n.)

karanlıkla ilişkilendirilir genellikle ama bana hep Naomi'nin teninin beyazlığını düşündürmüştür. Ayın gölgesiz parlak beyazlığına karşılık, paçavralara sarılmış yağlı, pasaklı ve tozlu yorganlar arasına sıkışmış bir beyazlıktı bu ve beni çok daha fazla çekiyordu. Orada oturmuş seyrederken, abajur ışığında göğüsleri, yarı saydam suların derinliklerindeki belli belirsiz bir cisim misali bütün canlılığıyla sanki serap ürünüymüş gibi durmaktaydı. Gündüz vakti ışıltılı ve çiçek dürbünü gibi çok değişkenli olan yüzü bile şimdi gizemli bir ifadeye bürünmüş, kaşları melankolik bir biçim kazanmıştı, acı bir hap içirilmiş ya da boğazından sıkılmış birinin yüzü gibiydi sanki. Uyurkenki yüzünü seviyordum. "Sanki korkunç bir rüya görüyormuşsun gibi, uyuduğunda bambaşka birisi oluyorsun," demişimdir ona sık sık. "Öldüğünde de yüzü güzel olacak," derdim kendime. Eğer tilki olmuş olsa ve gerçek kulığı da böylesi sihirli bir şey olsa, o vakit seve seve teslim ederdim kendimi o büyüye.

Orada öylece bir yarım saat kadar oturmuştum. Elinin ayası, abajurun gölgesinden ışığa doğru uzanmış ve tıpkı açmaya hazır bir tomurcuk gibi hafifçe sıkılmıştı. Bileğinde sakince atan nabız atışlarını rahatlıkla görebiliyordum.

"Ne zaman döndün?" Huzur dolu, düzenli solukları birazcık bozulur gibi olmuş ve gözlerini açmıştı. Melankolikliğinin izleri duruyordu ama hâlâ üzerinde.

"Şimdi geldim. Az önce..."

"Neden uyandırmadın ki beni?"

"Seslendim sana ama uyanmadın. Ben de sessiz kalmayı tercih ettim."

"Peki ne yapıyordun orada öyle oturmuş? Uyumamı mı seyrediyordun?"

"Evet."

"Ne tuhaf bir adamsın sen ya!" Bir çocuk saflığıyla gülüyordu, uzattığı elini kucağıma koymuştu.

"Burada yalnız başıma canım sıkılmıştı, biri gelir belki diye bekledim ama kimse gelmedi. Babacığım geliyor musun yatağa?"

"Sanırım gelebilirim."

"N'olur gel! Böyle uyuyakaldığım için her yanımı sivrisinekler ısırmış. Şuraya bak! Kaşısana orayı!"

Söyleneni yaparak kollarını, sırtını bir süre kaşıdım.

"Teşekkürler. Ay... Çok kaşınıyor. Geceliğimi oradan getirir misin lütfen? Sonra da giydirir misin beni?"

Geceliğini gidip getirdim. Kollarını iki yana açmış yatıyordu. Kucaklayıp yukarıya doğru kaldırdım onu. Kuşağını çözüp geceliğini giymesi için kimonosunu çıkarırken kendisini iyice bıraktığından kollarıyla bacakları cansız cansız sallanıyordu.

"Cibinliği takıver babacığım ve sonra da çabucak yatağa gel..."

ON DÖRT

O geceki yatak konuşmasının ayrıntılarına girmenin bir gereği yok. Seiyöken'de neler yaşandığını öğrenince bunları fazla sorun etmemişti. "Ne kabalık!" demişti sert bir şekilde. "Hiçbir şey bildikleri yok!" İnsanlar henüz sosyal dansları anlayamıyorlardı ve sorun da işte buradaydı. Bir kadınla bir erkek kollarıyla birbirlerini sarar vaziyette dans etmeyegörsün, hemen aralarında bir ilişki var sanılır, dedikodusu da hemen yayılırdı. Gazeteler sosyal danslara kötü yakıştırmalarda bulundukları asılsız makaleler yazıyordu, dolayısıyla çoğu insan bunların sağlıksız olduğuna dair bir kanaat geliştirmişti. Bu tür konuşmalardan uzak tutmamız gerekiyordu kendimizi, yapılacak başka bir şey yoktu çünkü.

"Ve bildiğin gibi Joji, ben bir kere bile başka bir adamla yalnız başıma kalmadım, öyle değil mi?"

Birlikte dansa gitmiş, evde birlikte oyunlar oynamış ve o,

ben evde yokken hiç tek başına bir konuk ağırlamamıştı şimdiye kadar. Eğer yalnızken gelen biri olursa, "Üzgünüm ama bugün yalnızım," der, ziyaretçi de mevcut duruma saygı göstererek giderdi. Arkadaşlarından hiçbiri kalmayı isteyecek kadar hastalıklı bir karaktere sahip değildi. Sonra şöyle devam etmişti Naomi: "Bencil olabilirim, ancak neyin doğru, neyin yanlış olduğunu biliyorum. İstesem seni aldatabilirim ama bunu asla yapmam. Her şey açık ve ortada Joji. Senden gizlediğim hiçbir şey olmadı."

"Biliyorum. Sadece insanların öyle şeyler söylemesi hiç hoş değildi."

"Peki o zaman ne yapalım? Dansı bırakalım mı, bunu mu söylemek istiyorsun?"

"Buna gerek yok, ama insanlar yanlış anlamasınlar diye senin dikkatli olman gerekiyor, o kadar."

"Ama arkadaşlarıma nasıl dikkat ettiğimi sana söyledim ya şimdi."

"Tamam da, yanlış anlayan ben değilim."

"Eğer sen doğru anlıyorsan başkalarının ne dediği umurumda değil. Benden hiç hoşlanmıyorlar zaten, çünkü kabayım ve ağzım da bozuk."

Sonra da duygusal, şeker gibi bir ses tonuyla tekrar etmişti: Tek isteği benim kendisine güvenmem ve kendisini sevmemdi; bir kadın gibi olmadığından erkek arkadaş edinmesi çok doğaldı. Daha açık ve daha az karmaşık olduklarından erkekleri tercih ediyordu, bütün arkadaşlarının erkek olması da o yüzdendi. Ancak onlara karşı ne duygusal ne romantik, kesinlikle hiçbir uygunsuz hissiyat beslemiyordu. Ve son olarak, salya sümük bir gözyaşı faslının ardından o alışılmış cümlelerini sıralamıştı: "Beni büyüttüğün için sana nasıl borçlu olduğumu asla unutmadım ben. Seni hem bir baba hem de bir koca olarak görüyorum." Bu sözlerinin ardından önce gözyaşlarını sildirmiş, sonra da öpücük yağmuruna tutmuştu beni.

Tuhaftır, bilerek ya da tamamen öyle denk geldiği için, o uzun konuşması sırasında Naomi ne Hamada'nın ne de Kumagai'nin adını anmıştı. Ben aslında o isimleri telaffuz etmek ve karşılığında Naomi'nin yüzündeki tepkiyi görmek istiyordum ama bir türlü fırsatını yakalayamamıştım. Tabii ki söylediği her şeye inanmış falan değildim, ancak insan bir kere şüphe duymaya başladı mı neye inanacağını pek bilemez. Geçmişi o kadar ince eleyip sık dokumanın bir gereği yoktu; şimdi tüm yapmam gereken ona karşı daha dikkatli ve ilgili olmak ve onu daha yakından denetlemekti. Hayır, başlangıçta katı olmayı denemiştim zaten ama o ne yapıp edip beni zamanla şimdiki belirsiz konumuma getirmişti. Gözyaşları ve öpücüklere gark olmuş bir vaziyette, hıçkırıklar arasında onun fısıltılarını duyduğum zaman bile hâlâ iki kez düşünmekten yanaydım aslında. Yalan söylediğinden kuşkulanmıyor değildim, ancak söyledikleri eninde sonunda doğruymuş gibi gelmeye başlıyordu bana.

O günden sonra Naomi'nin hâl ve hareketlerini günbegün izlemeye koyuldum. Azar azar, yaptıklarının hesap kitap işi olmadığını ortaya koyacak kadar yavaş bir tempo izleyerek düzelme yoluna girmiş görünüyordu Naomi. Yine danslara gidiyorduk ama eskisi gibi sık değildi; gittiğimiz zamanlarda da daha az dans ediyor, daha erken ayrılıyorduk. Karın ağrısı misafirler de gelmiyordu artık. İşten döndüğümde onu evde yalnız başına buluyordum; ya roman okuyor, ya bir şeyler dikiyor, sessiz sedasız gramofon dinliyor ya da bahçede çiçek ekiyordu.

"Bugün de evde yalnız mıydın?"

"Evet, tek başımaydım. Gelen giden olmadı."

"Yalnızlık çekmedin mi?"

"Eğer en başından yalnız olacağını bilirsem yalnızlık çekmiyorum. Rahatsız etmiyor beni."

Sonra da şöyle devam etmişti: "İyi vakit geçirmek isterim tabii, ama yalnız kalmamın bir mahzuru yok. Küçükken de arkadaşım olmamıştı hiç. Hep kendi kendime oynardım."

"Şimdi sen söyleyince anlıyorum ki gerçekten de öylesin. Diamond Café'de pek kimselerle konuştuğunu görmezdim ben senin. Hatta, kasvetli bir ifade olurdu yüzünde."

"Çok doğru... Erkek Fatma gibi davransam da benim iç yapım aslında kasvetlidir. Kasvetli hâlimi sevmiyor musun yoksa?"

"Sessiz sakin olduğunda bir sorun yok, ama yine de kasvetsiz hâlini tercih ederdim."

"İyi de eskiden olduğu gibi kabadayı havalarına girmemden daha iyi değil mi?"

"Ne kadar iyi, onu söyleyemem."

"Şimdi iyiyim artık, değil mi?"

Birden bana doğru koşmuş ve kollarını boynuma dolayarak beni öylesine şiddetle öpmeye başlamıştı ki başım dönmüştü.

"Baksana, ne düşünüyorum, biliyor musun?" derdim bazen, "Ne zamandır dansa gitmedik. Bu gece gidelim mi?"

Yüzü asık bir ifadeyle, "Bilmem, hiç fark etmez, sen istiyorsan gideriz," gibi muğlak cevaplar verir ya da daha çok, "Onun yerine niye sinemaya gitmiyoruz ki? Bu gece dans etmek hiç içimden gelmiyor," derdi.

Dört beş yıl önce paylaştığımız mutlu ve masum yaşam şimdi yeniden geri dönmüştü. Naomi'yle ben, sadece biz bize, her gece Asakusa'ya gidiyorduk. Bir film izler, sonrasında da eve dönmeden önce bir lokantada yemek yerdik. Yemekte geçmişi özlemle andığımız olurdu. "O kadar ufaktın ki, Imperial Sinema'da parmaklığın üstüne çıkıp oturur, bir elin omzumda olduğu hâlde öyle film seyrederdin," derdim. Naomi de şöyle derdi: "Kafeye ilk geldiğinde, suratında karamsar, içine kapanık bir ifadeyle orada öyle oturmuş beni süzüyordun. Huzursuz olmuştum."

"Bu arada babacığım, artık beni yıkamıyorsun. O günlerde beni hep sen yıkardın."

"Doğru ya, bak şimdi sen söyleyince hatırladım."

"Ne demek *şimdi sen söyleyince hatırladım*? Beni birdaha yıkamayacak mısın yoksa? Sanırım çok büyüdüğüm için beni yıkamak artık ilgini çekmiyor, öyle mi?"

"Hiç de değil. Şimdi hemen yıkayabilirim seni. Ama doğruyu söylemek gerekirse kendimi hep tutuyordum."

"Sahi mi? Öyleyse yıka beni. Yeniden bebek olayım."

Şansımıza, aramızda bu konuşma geçtiğinde yaz mevsiminin ilk günleriydi. Batı tarzı küveti depoda bıraktığım yerden alıp atölye odasına taşıdım ve yeniden Naomi'yi yıkamaya başladım. Eskiden olsa, "benim koca bebeğim" derdim, ama şimdi onu boylu boyunca küvete yatırdığımda görüyordum ki harika bir yetişkin olup çıkmıştı. O baştan çıkarıcı saçları çözülmüş hâlde, tıpkı akşamüstü beliren yağmur bulutları gibi iyice serpilip yayılmıştı küvete; yuvarlak hatlı bedeni eklem yerlerinde yer yer minik çukurlar oluşturuyordu. Omuzları şimdi daha dolgundu; göğüsleriyle kalçaları daha yıkarıya doğru kalkıktı ve esnekleşmişti, bacakları sanki hiç olmayacak kadar çok uzamıştı.

"Biraz büyümüş müyüm Joji?"

"Evet, ne demezsin. Neredeyse benim boyuma ulaşmış boyun."

"Çok yakın zamanda seni geçeceğim. Önceki gün tartıldığımda elli üç kiloydum."

"İnanılır gibi değil. Ben elli sekiz kilo falan geliyorum."

"Gerçekten de benden daha mı ağırsın yani? Küçücük bir karidessin sen ya..."

"Tabii ki senden daha ağırım. Karides olabilirim ama erkeklerin daha güçlü bir iskelet yapıları vardır."

"O zaman at olup beni sırtında gezdirebilecek cesaretin vardır hâlâ, ne dersin? Buraya ilk geldiğimizde çok yapardık bunu, odanın etrafında atçılık oynamayı yani..."

"O vakitler hafiftin, kırk beş kilo falan geliyordun galiba."

"Şimdi düşersin tabii, değil mi?"

"Saçmalama. Öyle düşünüyorsan hadi geç şöyle de gör bakalım."

Şakalaşmamız, tıpkı önceden yaptığımız gibi atçılık oyunuyla son bulmuştu.

Dört ayak üzerinde pozisyon alarak "At hazır," dedim. Naomi de elli üç kiloluk yükünü sırtıma bindirmiş, havlu dizginleri de ağzıma tıkıştırmıştı.

"Küçük atım benim, amma da sallanıyorsun ya! Gözlerini dört aç! Dıgıdık, dıgıdık..." Bacaklarını karnıma dolamış, dizginlerine asılarak neşe içinde bağırıyordu. Onun altında yıkılmamaya kararlıydım. Kan ter içinde inleyerek odanın etrafında dönüp duruyordum. Yaramazlığını ben bitip tükenene kadar sürdürdüydü.

"Joji, bu yaz yeniden Kamakura'ya gidemez miyiz? Epey oldu, değil mi?" Bunu söylediğinde ağustosun başıydı. "Gitmek istiyorum; bir daha hiç gitmedik ki oraya."

"Haklısın. O zamandan beri bir daha gitmedik."

"Gitmedik tabii... Öyleyse bu seneki Kamakura olsun. Orası bizim özel yerimiz."

Sözleri, beni nasıl da mutlu etmişti! Söylediği gibi balayımızı -evet, o bir balayıydı- Kamakura'da geçirmiştik. Hiçbir yer Kamakura gibi özel olamazdı bizim için. O zamandan bu yana sıcaklardan kaçmak için her yere gider olmuştuk ama ben meğerse Kamakura'yı bütünüyle unutmuşum. Harika bir fikir yakalamıştı Naomi.

"Evet, gidelim, kesinlikle gidelim!" Bir an bile düşünmeksizin kabul etmiştim önerisini.

Bu kararın ardından şirketten on günlük izin aldım. Omori'deki eve geçici bir süreliğine kilit vurup ay başında Kamakura'ya doğru yola çıktık. Hase Yolu'ndan İmparator'un

Villası istikametine doğru uzanan cadde üzerinde bir sayfiye evi kiralamıştık, Ev, Shokuso adını taşıyan bir fidanlıkla bitişik nizam yapılmıştı.

Başlangıçta, bu sefer iyi bir pansiyonda kalabiliriz, diye düşünmüştüm. Tabii ki Golden Wave Pansiyonu gibi bir yer olmayacaktı. Ama sonunda ev kiralamakta karar kıldık, zira Naomi daha çok öncesinden *Bahçıvanın Yazlığı* diye bir yerden bahsetmeye başlamıştı. "Sugizaki Hanım'dan tam da bize göre bir yer öğrendim," demişti. Pansiyonlar pahalıydı ve ayrıca özel hayata fazla yer yoktu. Eğer mümkünse ev kiralamak her zaman için en iyisiydi. Şansa bakın ki Oriental Petrolium'da yönetici olan Sugizaki Hanım'ın akrabalarından biri, daha önce kiralayıp da kullanmadığı evi bize bırakıyordu. Mükemmel bir şekilde denk düşmüştü her şey. Yönetici olan akraba bu evi haziran, temmuz ve ağustos ayları için toplamda beş yüz yene tutmuş, haziran ayını orada geçirmiş, ama sonra Kamakura'dan sıkıldığı için isteyene evi memnuniyetle bırakmaya karar vermişti. Eğer söz konusu olan Sugizaki Hanım'ın bir dostuysa, paranın falan da önemi yoktu ayrıca. Bu, Naomi'nin hikâyesiydi tabii.

"Ne olur, tutalım," demişti. "Bir daha asla böyle bir yer bulamayız. Para da vermeyeceğiz, dolayısıyla bütün bir ay boyunca kalabiliriz."

"Ama ben o kadar süre işten uzak kalamam."

"Ne olur ki? Kamakura'dan pekâlâ trenle gidip gelebilirsin, öyle değil mi?"

"Önce eve bir baksan ve sevip sevmediğine karar versen daha iyi olmaz mı?"

"Haklısın, yarın gidiyorum o zaman. Hoşuma giderse tutuyor muyuz?"

"Evet, ama eğer herhangi bir para ödemezsem kendimi iyi hissetmem. Bu konuyu yarın bir şekilde halletmemiz gerekecek."

"Biliyorum. Sen meşgul olduğun için eğer tutmaya karar verirsek ben Sugizaki Hanım'a gider ve hiç olmazsa belirli bir miktar para kabul etmesini rica ederim. Her durumda yaklaşık yüz ya da yüz elli yen ödememiz gerekecek."

Böylece Naomi kendi başına hızlandırmıştı süreci. Yüz yende anlaşılmış, ödemeyi de kendisi üstlenmişti.

Doğrusu, kuşkuların vardı ama evi gördüğümde umduğumdan daha iyi olduğunu fark ettim. Döşemeleri hasır kaplı, biri on ikiye on iki, diğeri dokuza dokuz iki odası, bir banyosu ve bir mutfağı olan tek katlı bir binaydı. Doğrudan bahçeye çıkan kendi girişi vardı ve bahçıvanın ailesiyle herhangi bir teması gerektirmiyordu. Sanki ikimiz de yeni bir ev kuruyor gibiydik. Uzun zamandır ilk kez, tam anlamıyla Japon tarzı yeni hasır sergiler üzerinde oturuyordum. Mangalın karşısına geçip yere bağdaş kurduğumda kendimi yenilenmiş hissetmiştim.

"Bu harika. Evimdeymişim gibi hissediyorum."

"Güzel bir ev, değil mi? Hangisi daha çok hoşuna gidiyor, Omari'deki ev mi yoksa bu mu?"

"Bu ev çok çok daha rahat... Burada sonsuza dek kalabilirmişim gibi hissediyorum."

"Bak, gördün mü? İşte bu yüzden tutmalıyız burayı demiştim ya." Naomi kendinden hoşnut görünüyordu.

Gelişimizin üçüncü günüydü herhâlde, bilemiyorum, öğleden sonra plaja inmiştik. Bir saat kadar yüzdükten sonra kuma uzanmış yatıyorduk ki tam tepemizde birinin "Naomi Hanım!" diye seslendiğini duyduk.

Kumagai'ydi. Görünüşe bakılırsa sudan yeni çıkmıştı. Islak mayosu bedenine yapışmıştı, tuzlu deniz suyu kıllı baldırlarından aşağı süzülüyordu.

"Ma-chan. Ne zaman geldin?"

"Bugün. Senin olduğunu biliyordum." Sonra da denize doğru baktı ve kolunu kaldırarak, "Hey!" diye bağırdı.

"Hey!" diye cevap verdi birisi suyun içinden.

"Orada yüzen de kim?"

"Hamada... Hamada, Seki ve Nakamura... Dördümüz birlikte geldik."

"Çok heyecan verici... Pansiyonunuz nerede?"

"O kadar keyif peşinde değiliz. Hava sıcak, biz de günübirliğine geldik, hepsi bu."

Onlar konuşurken Hamada da sudan çıkıp yanımıza gelmişti.

"Merhaba! Çok uzun zaman geçti, biliyorum. Ortadan kaybolduğum için üzgünüm. Kawai Bey, artık danslara gitmiyorsunuz hiç, değil mi?"

"Aslında pek öyle sayılmaz. Naomi, dans etmekten sıkıldığını söylüyor da ondan..."

"Anlıyorum. Ne yazık... Geleli ne kadar oldu peki?"

"Sadece birkaç gün... Hase yakınlarında bir fidanlıkta yazlık bir ev tuttuk."

"Harika bir yer," dedi Naomi. "Sugizaki Hanım sağ olsun, koca bir ay boyunca ev bizim oldu."

"Süper," dedi Kumagai.

"Öyleyse bir süre buralarda olacaksınız demek," dedi Hamada da. "Kamakura'da dans partileri oluyor, haberiniz olsun. Aslında bu gece Kaihin Oteli'nde bir parti var. Partnerim olsa gideceğim."

"Ben gitmek istemiyorum," dedi Naomi keyifsiz bir ses tonuyla. "Hava bu kadar sıcakken dansı düşünmek bile istemem. Hava biraz serinlerse, belki..."

"Galiba haklısın. Yaz, dans etmek için uygun bir zaman değil." Sonra, kararsız bir şekilde sormuştu Hamada: "Şimdi ne yapalım Ma-chan? Tekrar denize girmek istiyor musun?"

"Ben yokum, çok yoruldum. Şimdi oraya gitsek ve orada da biraz dinlensek bile, Tokyo'ya dönene kadar hava zaten kararmış olacak."

"'Orası neresi oluyor peki?" diye sordu Naomi. "Kaçırdığım ilginç bir şey mi var yoksa?"

"Sayılmaz. Seki'nin amcasının Ogigayatsu'da bir villası var da. Hepimiz bugün için kapağı oraya atmıştık, ayrıca akşam yemeğine de davetliyiz; fakat o kadar resmî ve katı bir yer ki yemek falan yemeden kaçmayı planlıyoruz."

"Yapmayın, o kadar resmî demek?"

"Dayanılır gibi değil... Hizmetkâr yerlere kadar eğilip o üç parmakla yapılan selamı yapıyor. Moral bozucu gerçekten... Bize ikramda kusur etmediler ama boğazımızdan tek lokma bile geçemedi... Hamada, hadi düşelim yola. Tokyo'da yiyecek bir şeyler buluruz elbette."

Ne var ki Kumagai ayağa kalkmak için hiçbir teşebbüste bulunmuyordu. Oturduğu yerde avucuyla kumları kazıyıp bacaklarına dökmekle meşguldü.

"Peki, bu akşam bizimle birlikte yemek yemeye ne dersiniz? Bunca yolu gelmişiniz bir kere..."

Naomi, Hamada ve Kumagai birden sessizliğe gömüldüler. Tuhaflığı gidermek için ben bir şeyler söylesem iyi olacak galiba, diye düşündüm.

ON BEŞ

Uzun zamandır bu kadar keyifli bir yemek yememiştik. Hamada, Kumagai, Seki ve Nakamura'yla birlikte toplam altı kişi büyük odadaki alçak masanın etrafında oturmuş ve neredeyse saat ona kadar çene çalmıştık. Başlangıçta bu grubun yeni yerimizi işgal etmesinden biraz rahatsız olmuştum doğrusu; fakat uzunca bir aradan sonra onları böyle görünce o neşe dolu, açık tavırlı, iyi huylu gençlik hâllerinden ben de zevk almaya başlamıştım. Naomi'nin ince düşünceli ve çekici bir şekilde, boşboğazlık etmeden konuklarını ağırlamasıysa son derece yerindeydi.

"Bu gece çok iyi vakit geçirdim," demiştim. "Bu çocukları arada bir görmek hiç de fena olmuyor." Onları trenle uğurladıktan sonra, Naomi'yle yaz gecesi göğünün altında el ele dolaşmıştık biraz. Yıldızlar parlıyordu ve denizden gelen serin bir esinti hissediliyordu.

"Gerçekten de iyi vakit geçirdin mi?" Sesi, içinde bulunduğum ruh hâlinden memnun olduğu izlenimini veriyordu. Bir an düşündükten sonra, "Onlarla biraz vakit geçirsen kötü insanlar olmadığını anlarsın," diye eklemişti.

"Haklısın, gerçekten de değiller."

"Peki ama önümüzdeki günlerden birinde yeniden çat kapı gelmelerinden korkmuyor musun? Seki'nin amcasının bildiğin gibi bir villası var buralarda. Seki, zaman zaman hep birlikte geri geleceklerini söylememiş miydi?"

"İyi de çat kapı gelmezler herhâlde, değil mi?"

"Arada bir gelirlerse benim için bir mahzuru olmaz ama çok sık gelmeleri huzursuz eder. Yeniden geldiklerinde o kadar misafirperver olmamız gerekmiyor. Akşam yemeğine kalmamalılar mesela."

"Ama onları öylesine kapı dışarı edemeyiz, değil mi?"

"Tabii ki edebiliriz. Ağırlanmalarını gereğinden fazla uzattıklarını söyler ve alelacele onlara kapının yolunu gösteririm. Bunu söylemem de bir sakınca yoktur herhâlde, öyle değil mi?"

"Bu durumda Kumagai'nin iğnelemelerine yeniden çanak tutmuş olacağız."

"Ne önemi var ki? Biz onca yolu kat edip Kamakura'ya gelmişken gelip özel hayatımıza burunlarını sokmaları onların hatası olur."

Çam ağaçlarının altında kalan karanlık bir yere gelmiştik. Naomi adımlarını durdurmuş ve öylece kalmıştı. "Joji?"

Onun yalvarırcasına çıkan ince, tatlı sesinin anlamını idrak ettiğimde usulca kollarımın arasına almıştım onu. O güçlü ve tutkulu dudakları tatmak, deniz suyu yutmak gibi bir şeydi sanki.

On günlük tatil göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti ve biz hâlâ mutluyduk. Daha önceden planladığımız gibi işe

Kamakura'dan gidip geliyordum. "Arada bir uğrarız," diyen Seki ve arkadaşları sadece bir kez, o da bir hafta kadar sonra uğramışlardı.

Ay sonuna doğru acil bir iş çıktı ve geç vakte kadar ofiste çalışmam gerekti. Normal olarak saat yediye kadar evde olabiliyor ve yemeği Naomi'yle birlikte yiyebiliyordum; ancak önümdeki beş altı gün boyunca saat dokuza kadar işte kalacak ve eve ancak saat on birden sonra varabilecektim. Şimdi anlatacaklarım bu takvimin dördüncü gününe karşılık geliyor.

O akşam saat dokuza kadar çalışınam bekleniyordu ama işim erken bitti ve ofisten sekiz civarı ayrıldım. Her zaman yaptığım gibi Yokohama'ya kadar motorlu trenle gittim ve oradan buharlı trene geçtim. Kamakura'da trenden indiğimde saat muhtemelen daha ona bile gelmemişti. Hemen eve kapağı atmak, Naomi'nin yüzünü görmek ve yemekten önce şöyle bir dinlenmek için herzamankinden daha çok sabırsızlanıyordum, çünkü sadece üç dört kere de olsa, son zamanlarda hep gece geç saatlerde gelmiştim eve. İşte bu yüzden trenden inince bir *ricksha*'ya bindim ve İmparator'un Villası'nın önünden geçen yola çıktım.

Sıcak bir iş gününü geride bırakmış ve saatlerce trende sallanıp durmuş birisi için kıyı boyunca tene çarpan gece havası tarif edilemeyecek kadar yumuşak ve rahatlatıcıdır. Sık sık olduğu üzere, bu gece de gün batımında kısa bir sağanak geçişi olmuş, bu yüzden dallarından çiğ taneleri düşen çamlarla nemli ağaç yapraklarından yumuşakça yükselen sisin içinde, kendiliğinden, gizemli ve sessiz sedasız bir rayiha peyda olmuştu. Karanlık olmasına rağmen orada burada parıldayıp duran su birikintileri vardı; ancak kumlu yol, tozu bastıracak kadar nemliydi ve el arabasını çeken adamın ayakları, sanki üzerinden geçtiği zemin kadifeymişçesine yumuşak ve hafifçe iniyordu yere. Villaya benzeyen bir evin çitleri ardından yük-

selen gramofon sesini duyabiliyordum; beyaz yaz kimonolarında ikili üçlü gruplar hâlinde gezinen siluetler göze çarpıyordu. Etrafta tam bir sayfiye yeri havası vardı gerçekten.

Dış kapının önünde inip *ricksha*'yı geri göndermiş, sonra da bahçenin içinden verandaya doğru yürümeye başlamıştım. Bahçedeki ayak seslerimi duyar duymaz Naomi'nin *shoji*'yi[6] açarak beni karşılamasını bekliyordum; ne var ki içerideki lambanın olanca parlaklığıyla yanmasına karşılık Naomi'nin evde olduğuna dair hiçbir alamet görünmüyordu. Son derece sessizdi ev.

İki üç kez "Naomi!" diye seslendim. Hiçbir yanıt gelmeyince verandaya çıktım ve *shoji*'yi açtım. Oda terk edilmişti. Her zamanki gibi, duvarlara, duvar içi bölmelere, açılır kapanır kapılara, her yere mayo, havlu ve sabahlıklar asılmış; çay bardakları, kül tabakları ve yastıklar oraya buraya bırakılmıştı ama oda, yine de bir şekilde suskun ve ölüydü. Bir sevgilinin sahip olduğu o özel hisle odanın uzun bir süredir sessiz olduğunu söyleyebilirdim. "Dışarı çıkmış. Muhtemelen iki ya da üç saat önce..." dedim kendi kendime.

Aynı şekilde tuvalete, banyoya baktım; emin olabilmek için mutfağa inerek lavabonun oradaki ışıkları yaktım. Okkalı bir yeme içme faslının alametleri sayılabilecek Batılı yiyecek artıklarıyla büyük bir şişe Masamune sakesi duruyordu karşımda. Ayrıca hatırlıyorum, kül tablaları ağzına kadar izmarit doluydu. Şu ahbap çavuşlar yeniden çat kapı gelmişlerdi anlaşılan.

Ana binaya koştum. "Naomi buralarda görünmüyor. Dışarı mı çıktı acaba?" diye sordum bahçıvanın karısına.

"Genç hanımefendi mi?" Naomi'yi kastettiğinde daima "genç hanımefendi" derdi kadın. (Naomi, kendisine başka

6 Shoji: Geleneksel Japonevlerinde iki yana doğru kaydırılarak açılıp kapanan, şeffaf kağıtlarla kaplı kapı, pencere ya da ara bölme. (ç.n.)

türlü seslenildiğinde mutsuz oluyordu. Evli olsak da, insanlar bizi birlikte yaşıyoruz ya da nişanlıyız sansınlar istiyordu.) "Genç hanımefendi akşam eve döndü ve yemekten sonra herkesle birlikte dışarı çıktı."

"Herkesle mi?"

"Şey..." Bir an için duraksadı. "Genç Kumagai Bey ve diğerleri..."

Ev sahibesinin Kumagai'nin adını bilmesi, dahası, ona "Genç Kumagai Bey" demesi tuhafıma gitmişti doğrusu, ama şimdi bunu sormanın sırası olmadığını düşündüm.

"Akşam eve döndüğünü söylediniz. Gün boyunca da onlarla birlikte miydi?"

"Öğleden sonra tek başına yüzmeye gitmişti, ama sonra genç Kumagai Bey'le birlikte geldi ve..."

"Kumagai'yle birlikte mi?"

"Evet, doğru..."

Henüz paniklemeye başlamamıştım ama ev sahibesinin tuhaf yanıtları ve yüzündeki rahatsızlık ifadesi beni fenalaştırmaya yetmişti. Kendimi ele vermek istemiyordum henüz, ancak ses tonum kaçınılmaz olarak içimdeki endişeli huzursuzluğu ifşa ediyordu yine de.

"Demek, hepsi bir arada değildi?"

"Yok, hayır, sadece ikisi vardı. Otelde ikindi vakti bir dans partisi olduğunu söylediler, sonra da birlikte çıkıp gittiler."

"Peki sonra?"

"Sonra akşamleyin genç hanımefendi hepsiyle birlikte geri döndü."

"Birlikte burada yemek mi yediler?"

"Evet. Öylesine neşeliydiler ki..." Gözlerimdeki ifadeyi okuyunca zoraki bir gülümseme belirmişti kadının yüzünde.

"Yemekten sonra yaklaşık olarak saat kaçta evden çıktılar?"

"Bir düşüneyim... Sanırım saat sekiz gibiydi çıktıklarında."

"İki saat önce yani," deyivermiştim hiç düşünmeden. "Öyleyse sizce hâlâ otelde midirler? Hiç kulağınıza gelen bir şeyler oldu mu?"

"Emin değilim ama villada olabilirler."

Seki'nin amcasının Ogigayatsu'da bir villası olduğunu hatırlamıştım. "O zaman villaya gitmişlerdir. Bu durumda ben de gidip onu orada karşılayayım. Villanın nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Çok uzak değil... Hase'de plajın olduğu yerde."

"Hase'de mi? Ama villanın Ogigayatsu'da olduğunu duydum gibi geliyor bana. Bakın, benim bahsettiğim villa, Naomi'nin Seki adlı bir arkadaşının amcasına ait. O da bu akşam gelenler arasında mıydı bilmiyorum ama..."

Ev sahibesi şaşkınlıkla bakakalmıştı.

"Başka bir villa mı o zaman?"

"Evet... Yani..."

"Hase'de plajın olduğu yerde kimin villası var ki?"

"Şey... Kumagai Bey'in akrabasının..."

"Kumagai'nin mi?" Birden sapsarı kesilmiştim.

Ev sahibesi bana istasyondan çıkınca Hase yolunu kullanmamı, soldan devam ederek Kaihin Oteli'ni geçene kadar yol boyunca dosdoğru gitmemi söylemişti. Yol, plajda son buluyordu. Son dönemeçteki Okubo Villası Kumagai'nin akrabasına aitti. Böyle bir yerden bahsedildiğini hiç duymamıştım; söz konusu yere ilişkin daha önce ne Naomi'nin ne de Kumagai'nin ağzından tek bir laf bile çıkmamıştı.

"Naomi oraya sık sık gidiyor mu?"

"Yani, şöyle..." Konuşmasına rağmen kadının hiç de rahat olmadığını görebiliyordum.

"Kuşkusuz bu gece ilk değildi, öyle değil mi?" Sesim titriyor, kesik kesik soluyordum ama başka bir şey de gelmiyor-

du elimden. Sanırım ev sahibesi suratımdaki ifadeden dolayı korkmuş olmalıydı, zira onun da yüzü sararmıştı şimdi. "Merak etmeyin, sizi zor durumda bırakacak herhangi bir şey yapmayacağım. Lütfen rahatça konuşun. Dün gece mesela... Dün gece de gitmiş miydi?"

"Evet... Sanırım gitmişti."

"Ya daha önceki gece?"

"Evet..."

"Gitmiş miydi o zaman da?"

"Evet."

"Ya ondan önceki gece?"

"Evet, ondan önceki gece de."

"Benim eve geç gelmeye başladığım her gece gitmişti, öyle mi?"

"Yani, tam olarak hatırlayamıyorum, ama..."

"Peki saat kaç gibi geri dönmüş oluyordu genellikle?"

"Genellikle... Şey... On birden önce..."

Demek bu ikisi beni daha en başından tezgâha getirmişti! Naomi demek bu yüzden gelmek istemişti Kamakura'ya! Başım deli gibi dönüyordu. Naomi'nin son günlerde söylediği ve yaptıkları aklımdan inanılmaz bir hızla geçmeye başladı. Bir an için, etrafımda örülen ağ dehşete düşürecek denli açık ve net göründü gözüme. Asıl benim gibi basit bir adamın bunu kavrayamaması çok daha karmaşık kaçıyordu: Art arda söylenen yalanlar, en ince noktasına kadar düşünülmüş bir ihanet ve işin içinde kimbilir kaç işbirlikçi... Önce güvenli zeminden kör bir kuyuya atılmış ve o kuyunun dibinden başımı yukarı kaldırıp Naomi, Kumagai, Hamada ve Seki'ye imrenerek bakmıştım. Ben bunu yaparken onlar ve sayısını bile bilmediğim ötekiler, tepemden geçip giderken kahkahalar atıp durmuşlardı bana.

"Ben şimdi gidiyorum. Eğer yolda ona rastlamazsam ve o da buraya dönmüş olursa geldiğimi söylemeyin lütfen. Kafam-

da bir şey var da..." Bunları söylerken caddeye doğru koşmaya başladım.

Kaihin Oteli'nin önüne gelince, mümkün olduğu kadar karanlıktan gitmeye çalışarak ev sahibesinin bahsettiği yol boyunca yürümeye başladım. Her iki yakasında geniş villalar çarpıyordu göze. Şansıma yol sessiz ve sakin, neredeyse tümüyle terk edilmiş gibi karanlıktı. Bir kapı önü lambasının ışığı altında cebimden çıkardığım saatime baktım. Naomi, Okubo Villası'nda Kumagai'yle mi birlikteydi yoksa o bildik takımla partiye mi gitmişti, her ne idiyse, onu suçüstü yakalamaktan başka bir isteğim yoktu. Aradığım kanıta onlara hiç belli etmeden, sinsice ulaşmaya çalışacak ve sonra karşıma hangi düzmece hikâyeyle çıkacaklardı, görecektim bakalım. O zaman işte, onları bir güzel mıhlayıp iyi bir ders verecektim. Bunları düşündükçe adımlarım daha da hızlanıyordu.

Evi çok kolay bulmuştum. Ev alanını etüt etmek için bir süre evin önünden geçip durdum. Hoş bir taş kapının gerisinde sık ağaçlıklı bir arsa göze çarpıyordu. Çakıl taşlarıyla kaplı patika bir yol, ağaçlarla çalıların arasından geçerek gözlerden ırak bir giriş kapısında son buluyordu. İsim tabelasındaki solmuş, *Okuba Villası* yazısına ve geniş bir alana yayılmış bahçeyi çevreleyen üzeri yosun tutmuş duvarlara baktığında, yazlık bir sayfiye evinden çok, yılların yaşlandırdığı eski bir malikâne izlenimi ediniyordu insan. Böylesine harikulade bir alana yayılmış, böylesine gösterişli bir villanın Kumagai'nin bir akrabasına ait olduğunu bilmek beni hayretler içinde bırakmaya yetmişti doğrusu.

Kapıyı aralayıp gizlice içeri süzüldüm ve ses çıkarmamaya çalışarak çakıllı patikada yürümeye başladım. Sık ağaçlardan ötürü, cadde tarafından bakınca evin ana binasını görmem mümkün olmamıştı; ancak şimdi yaklaştıkça her şeyi -konuk giriş kapısı, aile giriş kapısı, evin her iki katı ve bulunduğum yerden görebildiğim kadarıyla tüm odaları-sessizlik ve karanlık içinde ve de ayrıca kapalı bulmak, beni oldukça şaşırtmıştı.

Tamam, peki, o zaman Kumagai'nin odası arka tarafta bir yerde olmalı, diye düşündüm. Sürünerek evin arkasına geçtim. Tahmin ettiğim gibi ikinci kat odalarından birinde ve onun gerisindeki servis koridorunda ışıklar açıktı.

Bu odanın Kamugai'nin odası olduğunu anlamak çok zor değildi. Sadece verandanın parmaklığına yaslanan yayvan mandolini değil, daha önce gördüğümü hatırladığım ve şimdi ahşap bir direğe asılmış olan Tuscan şapkası da hemen giriyordu görüntüye. *Shoji* açıktı ama hiç ses gelmiyordu. Odada kimse yoktu.

Servis koridorundaki *shoji* de, sanki birisi henüz dışarı çıkmış gibi açık bırakılmıştı. Gözlerimle açık kapının zemine yansıttığı zayıf ışığı takip ettiğimde, sadece beş altı metre ötede iki eski ahşap direkten oluşan bir arka kapı keşfettim. Direklerin arasından, Yui Plajı'nda kırılan dalgaların karanlıkta izlediği o canlı beyaz hattı görebiliyordum. Denizin kokusu resmen üstüme üstüme geliyordu.

"Buradan çıkmış olmalılar," dedim kendi kendime.

Tam arka kapıdan kumsala doğru giderken, Naomi'nin yakınlardan gelen o çok iyi tanıdığım sesini duydum.

"Hey, bekleyin! Ayakkabıma kum girdi. Bu şekilde yürüyemem. Biriniz şu kumu silkeleyemez mi? Ma-chan, ayakkabımı çıkar!"

"Ben yapamam, kölen değilim senin."

"Eğer öyle konuşursan bundan böyle sana iyi davranmam, bilmiş ol."

"Hama-san... Öyle iyisin ki... Teşekkürler, teşekkürler... Benim için tek Hama-san var. En çok Hama-san'ı seviyorum."

"Yapma ama... Sana iyilik yapıyorum diye benimle dalga geçme."

Naomi'nin sesi kıkırtılara dönüştü. "Bırak, Hama-san bırak ayağımı gıdıklamayı!"

"Ayağını gıdıkladığım falan yok. Şu kumlara bak. Sadece ayağından silkeliyorum onları."

"Eğer ayağını yalamaya başlarsan babacık oluverirsin, ona göre," dedi Seki. Dört ya da beş adam bastılar kahkahayı.

Bulunduğum yerden kum tepecikleri yamaçtan aşağıya doğru yumuşak bir meyille iniyordu. Yamaçta, kamış panjurlarla korunan bir çay evi[7] göze çarpıyordu ve sesler de evin içinden gelmekteydi. Benimle ev arasında on metreden az bir mesafe vardı. İşte giydiğim, alpaka yününden kahverengi takım elbisem vardı üzerimde; paltomun klapalarını kaldırmış, gömleğimle yakası dikkat çekmesinler diye bütün düğmelerimi iliklemiş, hasır şapkamı da kolumun altına sıkıştırıp saklamıştım. İyice çömelmiş vaziyette evin kuyusunun bulunduğu yerden karanlığa doğru aceleyle koşturdum. "Tamam, şimdi oldu. Hadi aşağıya inelim." Konuşan Naomi'ydi. Önde Naomi, hepsi çıktılar dışarı.

Çay evinden sahile doğru yürümeye başlamışlar ve beni fark etmemişlerdi. Hamada, Kumagai, Seki ve Nakamura, dördünün de üzerlerinde yaz kimonoları, günlük giysiler içindeydiler hepsi de; tam ortalarında yürüyen Naomi ise kolsuz siyah bir önlük giymiş, ayaklarına da yüksek topuklu ayakkabılar geçirmişti. Görüp de çıkarabildiklerim bu kadardı. Kamakura'ya gelirken yanında önlük ya da ayakkabı getirmediğine göre, demek onları birisinden ödünç almıştı Naomi. Önlük rüzgârda bayrak gibi dalgalanıyordu. Uçup gitmesin diye bir eliyle önlüğü içeriden tutuyor olmalıydı. Attığı her adımda tombul kıçı önlüğün altında bir yukarı bir aşağı oynayıp duruyordu. Sarhoş gibi yürüyordu, yalpalaya yalpalaya adım atarken, bir yandan da kasıtlı olarak sağındaki ve solundaki adamlara omuz atıyordu.

Tüm bu süre boyunca olduğum yere hareketsizce çömelmiş, soluğumu tutmuş, bekliyordum. Ne zamanki yirmi metre

---

7 Çay evi: Çin ve Japonya'da çay servisi yapılan ev. (ç.n.)

kadar uzaklaştılar ve beyaz kimonoları güçlükle seçilir hâle geldi, işte o zaman kalktım ayağa ve onları izlemeye koyuldum. Başlangıçta, doğruca sahile inip oradan Zaimokuya'ya doğru gideceklerini düşünmüştüm; ancak onlar soldan devam edip kasaba istikametindeki bir kumul tepeye yöneldiler. Tepenin gerisinde bütünüyle gözden kaybolur kaybolmaz, var gücümle tepeyi çıkmaya başladım, zira çok geçmeden çam korulukları-nın olduğu karanlık bir mahalleye gelecekler, ben de o zaman kendimi gizleyecek mükemmel bir ortam bulacaktım.

Tepenin eteğine indiğimde, neşe içinde şarkı söyleyen sesleri yankılanıyordu kulağımda. Benden beş altı adım mesafede yürürken hep bir ağızdan şöyle söylüyorlardı:

Just before the battle, mother,

I am thinking most of you...

Naomi'nin, hep dilinde olan en gözde şarkılarından biriydi. Kumagai en önde yürüyor ve kollarını orkestra şefi gibi hareket ettiriyordu. Naomi hâlâ bir o yana, bir bu yana, yalpalaya yalpalaya yürüyor ve sürekli omuz atıyordu. Omuz vurdukça adamlar istif hâlinde diğer yana savruluyordu.

"Vira salpa! Vira salpa!"

"Hey, ne yapıyorsunuz? Eğer böyle iterseniz duvara çarpıp parçalanacağız."

İçlerinden biri elindeki bastonla duvara vurunca çat diye bir ses çıkmıştı. Naomi çığlık çığlığa bir kahkaha attı.

"Daha sonra da *honika ua wiki wiki* dansı yapacağız."

"Tamam! Hawai kalça dansı. Şarkıyı söylerken kıçını da çalkalıyorsun!"

"Honika ua wiki wiki! Tatlı esmer genç kız bana dedi ki..." Hep birlikte kalçalarını oynattılar.

"Kıç sallamaya gelince, Seki herkesten önde," dedi Naomi gülerek.

"Tabii ki... Biliyorsun, pratik yapıyorum ben."

"Nerede?"

"Ueno Barış Fuarı'nda... Uluslararası Pansiyon'da dans eden yerliler vardı, hatırlasanıza. Hiç sektirmeden on gün boyunca gittiydim."

"Bu kadar gerizekâlı olabiliyor musun yani?" dedi Kumagai.

"Benim yerime oraya asıl sen gitmeliydin. Sendeki o surata bakınca seni yerlilerden biri sanırlardı kesin."

"Hey, Ma-chan, saat kaç?" Hamada'ydı bu. İçkiyle arası fazla olmadığından, en ayıkları o gözüküyordu.

"Bilmiyorum. Saati olan var mı?"

"Benim var," dedi Nakamura. Bir kibrit yaktı. "Hey, baksanıza, onu yirmi geçiyor!"

"Merak etmeyin, babacığım on bir buçuktan önce gelmez. Hadi, Hase yolunu çepeçevre dolaşarak dönelim. İşlek bir cadde boyunca üzerimde bu kıyafetle yürümek istiyorum."

"Hadi öyleyse!" diye bağırdı Seki.

"Peki ben bu kıyafetle etrafta dolaşırken nasıl görüneceğim dersiniz?"

"Bunun cevabı belli: Dişi bir çete reisi."

"Eğer ben dişi çete reisiysem, sizler de benim adamlarımsınız o zaman."

"Kabuki sahnesinin dört hırsızı..."

"Ve ben onların lideri Benten Kozo..."

"Ve dişi çete reisi Kawai Naomi..." Kumagai bir film anlatıcısını taklit etmeye başlamıştı, "Gecenin pelerini altında, siyah bir önlüğe bürünmüş..."

Naomi kıkırdayıverdi. "Kes şu karga sesini!"

"Dört sahtekârı takmış peşine, Yui Plajı'ndan çıkmış, yolu gösteriyor onlara..."

"Kes Ma-chan! Kes, dedim!" Yüzüne bir tokat attı Machan'ın.

"Ah, evet... Osaka halk ozanı olamayışım, çağımızın kayıplarından biridir."

"Ama biliyor musunuz, Mary Pickford bir gangster olamaz."

"Kim olur peki? Priscilla Dean mi?"

"Halı, bak bu iyi işte! Priscilla Dean."

Hamada yeniden şarkı söyleyip dans etmeye başlamıştı. İşte her şey bu sırada oldu. Dans ederken yüzünün bana doğru döneceğini tahmin ettiğimden saklandığım ağacın arkasından yana doğru irkilmiştim ama işte tam o anda Hamada, "Hey, kim var orada?" diye bağırdıydı. "Kawai Bey değil mi o?"

Yürüyüşlerini kesip karanlığın içinden bana doğru döndüklerinde büyük bir sessizlik çökmüştü. "Hay aksi!" dedim kendi kendime ama iş işten geçmişti artık.

"Babacığım, sen misin? Ne işin var senin burada? Hadi, gelip katılsana bize?"

Paldır küldür üzerime doğru geldi Naomi, önlüğünün önünü açarak kollarını omzuma doladı. Önlüğün altına hiçbir şey giymemişti.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? Beni küçük düşürdün! Kaltak! Sürtük! Orospu!"

Kıkırdadı Naomi. Nefesi leş gibi sake kokuyordu. Onun daha önce içtiğini hiç hatırlamıyordum.

ON ALTI

O gece ve ondan sonraki gün, Naomi'nin inatçılığını kırmak ve beni aldatmak üzere tezgâhladığı plana ait genel bir fikir edinebilmek için kılı kırk yardığım düşüncelerle ve fasılasız sorgu suallerle geçti.

Tahmin ettiğim gibi, Kamakura'ya geliş sebebi Kumagai'yle iyi vakit geçirebilmekti. Seki'nin Ogigayatsu'da bir akrabasının olduğu, utanmazca bir yalandan başka bir şey değildi. İşin aslı şuydu: Hase'deki Okuba Villası Kumagai'nin amcasının eviydi. Yalnızca bu kadarla kalmıyordu; tuttuğum ev için Kumagai'ye teşekkür de borçluyduk. Kumagai, balıçıvanın düzenli müşterileri arasındaydı. Kumagai baskı yapmış ve biz taşınalım diye önceki kiracıyı bir şekilde tahliye ettirmişti. Her şeyin Naomi'yle Kumagai arasında planlandığı gün gibi aşikârdı. Sugizaki'nin bizim için yerine getirdiği hizmetlerle Oriental Petrolium yöneticisine dair söylenenler düpedüz

uydurmaydı. Bütün işleri Naomi'nin tek başına ayarlamaya kalkması bu yüzdendi işte. Bahçıvanın karısına göre, evi ilk görmeye geldiğinde Naomi "Genç Kumagai Bey"le birlikteydi ve ona sanki aileden biriymiş gibi davranıyordu. Aslında, hep olduğundan farklı biriymiş gibi göstermişti kendisini zaten. Bu durumda, ev sahibesinin önceki kiracıya yol vermek ve odaları bize teslim etmekten başka bir seçeneği kalmamıştı.

"Bu pisliğe sizi de karıştırdığım için son derece üzgünüm," demiştim ev sahibesine. "Ama lütfen bana bildiğiniz her şeyi anlatın. Hiçbir koşulda adınızı asla kullanmayacağım. Kumagai'ye bir şey yapmak gibi bir niyetim yok, yalnızca gerçeği öğrenmek istiyorum, o kadar."

Ertesi gün, daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapmış ve işe gitmeyip evde kalmıştım. Gözüm Naomi'nin üzerindeydi. "Bu odadan dışarı adım atmak yok, ona göre," demiştim tüm ciddiyetimle. Bütün elbiselerini, ayakkabıları ve cüzdanını toplayıp, hepsini ana binaya taşımıştım. Ev sahibesini orada sorguya çekiyordum işte.

"Öyleyse benim dışarıda olduğum zamanlarda bu ikisi sürekli görüşüyorlardı?"

"Aa, evet, sürekli görüşüyorlardı. Ya genç beyefendi buraya gelir ya da genç hanımefendi oraya giderdi."

"Peki o zaman Okuba Villası'nda oturan kim?"

"Bu yıl hepsi asıl oturdukları yere gittiler. Arada bir gelip kalıyorlar tabii, ama Kumagai Bey genellikle yalnız başına kalır orada."

"Ya Kumagai'nin arkadaşları? Onlar da geliyor muydu?"

"Evet, sık sık gelirlerdi."

"Kumagai mi getirirdi, yoksa onlar kendi başlarına mı gelirdi?"

"Şey..." Sonradan dikkatimi çekecekti gerçi ama, bu nokta-

da ev sahibesinin aklı karışmış gibiydi. "Bazen kendi başlarına bazen genç beyefendiyle, diye düşünüyorum..."

"Kumagai'nin dışında yalnız başına gelen başka biri olmuş muydu hiç?"

"Sanırım adı Hamada Bey olan biriyle, ötekilerden bazıları..."

"Naomi'yi çıkarıp bir yerlere götürdükleri oluyor muydu?"

"Hayır, genellikle evde konuşuyorlardı."

En kafa karıştırıcı bölüm burasıydı. Eğer Naomi'yle Kumagai arasında bir şeyler yaşanıyorsa neden ötekiler aralarına giriyordu ki? Ayrıca içlerinden herhangi birinin tek başına gelip Naomi'yle konuşmasının anlamı ne olabilirdi? Hepsi Naomi'nin peşindeyse, neden aralarında kavga etmiyorlardı? Dördü de dün gece birbirleriyle eşek şakası yapıp neşe içinde eğlenip durmuyor muydu? Resim yeniden bulanıklaşıyordu işte. Hatta, Naomi'yle Kumagai arasında belki de hiçbir şey yoktur, diye düşünmeye bile başlamıştım.

Naomi bu noktada sorularımı yanıtlamaktan uzaktı. Herhangi bir planın söz konusu olmadığında ısrar ediyordu; etrafında bir sürü arkadaşı olsun istemişti, o kadar. İyi de, neden beni o denli kurnazca kandırma yolunu seçmişti öyleyse?

"Ama babacığım onlara sen hiçbir zaman güvenmedin ki. Sürekli kaygılanan biriydin sen."

"O hâlde neden Seki'yle amcasının villasına ait o hikâyeyi uydurdun? Seki'nin ya da Kumagai'nin villası olması neyi değiştirir ki?"

Bana ne cevap vereceğini düşünürken bütünüyle kaybolmuş görünüyordu Naomi. Hemen başını eğmiş, dudaklarını çiğnemeye başlamış, sonra da sanki suratımda bir delikaçmak istercesine şimşek gibi çakan gözlerini üzerime çevirmişti.

"En az güven duyduğun Ma-chan'dı. O yüzden Seki'yi devreye sokmak daha iyi olur, diye düşünmüştüm."

"Bırak Ma-chan deyip durmayı! Onun adı Kumagai!"

O ana kadar kendimi tutmayı başarmıştım ama sonunda patlayıverdim. Kumagai'ye "Ma-chan" dediğinde başımdan aşağı kaynar sular boşalmıştı sanki.

"Bana baksana sen! Kumagai'yle ilişkin oldu değil mi? Doğruyu söyle!"

"Tabii ki olmadı. O kadar şüphe duyuyorsan neden bir kanıt göstermiyorsun?"

"Benim kanıta falan ihtiyacım yok. Biliyorum ben."

"Nereden biliyorsun ki?" Ürkütecek denli sakindi Naomi. Dudaklarında hiç de hoş olmayan bir gülümseme dolaşıyordu.

"Dün geceki gösteriye ne diyeceksin peki? Yani o kılıkta dolaşmana rağmen hâlâ iffetli ve masum olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun bana?"

"Beni sarhoş edip o şekilde giyinmemi istediler. Sadece etrafta gezinip durmaktan başka bir şey mi yapıyordum sanki?"

"Hâlâ masum olduğunda ısrar mı ediyorsun?"

"Evet, hâlâ iffetli ve masumum."

"Yemin eder misin?"

"Evet, ederim."

"Tamam! Bu sözlerini sakın unutma. Bundan böyle söylediğin hiçbir şeye inanmıyorum." Ondan sonra da onunla konuşmamıştım bir daha.

Kumagai'ye yazabilir korkusuyla bütün kırtasiye malzemelerini -zarflar, mürekkep, kalemler, dolmakalemler ve pullar- toplamış, Naomi'nin öteki eşyalarıyla birlikte ev sahibine emanet etmiştim. Ayrıca Naomi ben yokken dışarı çıkamasın diye sadece kırmızı krepdöşin geceliği bırakmıştım yanına. Üçüncü gün işe gitmeye hazırdım. Kamakura'dan trene binip yola çıktığımda, iyi bir kanıt bulma konusunda epey bir düşündükten sonra, bir aydır boş bulunan Omori'deki eve gide-

rek araştırmaya başlamanın daha doğru olacağını düşündüm. Eğer Naomi'nin Kumagai'yle bir ilişkisi varsa bu ilişki bu yaz başlamamış olsa gerekti. Eşyalarını karıştırırsam belki bazı mektuplara rastlayabilirdim.

Kamakura'dan her zaman bindiğim trenle değil de bir sonrakiyle ayrılarak, Omori'deki eve saat on gibi vardım. Giriş sahanlığına ayak basıp, anahtarla kapıyı açtım, atölye odasından geçerek Naomi'nin odasına bir göz atmak üzere merdivenle yukarı çıktım. Kapıyı açıp da içeriye doğru adım atmamla beraber yüreğim ağzıma geldi. Dilim tutulmuştu âdeta. Hamada yerde hasırların üzerinde kıvrılmış yatıyordu.

Odaya girdiğimi görünce yüzü kıpkırmızı kesildi ve hemen "Ah!" diyerek ayağa kalktı. Sonrasında ikimiz de bir süre birbirimize bakmış ve birbirimizin aklından geçenleri okumaya çalışmıştık.

"Hamada... Ne işin var burada?"

Ağzında bir şeyler geveledikten sonra yeniden suskun kalan Hamada, sanki af dilermiş gibi başını öne eğmiş bekliyordu.

"Ee? Ne kadar zamandır buradasın Hamada?"

"Şimdi... Şimdi, yeni gelmiştim..." Bu sefer daha anlaşılır çıkmıştı sesi, hiçbir kaçış yolunun olmadığını fark etmişti demek ki.

"Ama kapı kilitliydi, öyle değil mi? İçeri nasıl girebildin peki?"

"Arka kapıdan..."

"İyi de, arka kapı da kilitli olmalıydı."

"Evet, kilitliydi. Bende bir anahtar var." Hamada'nın sesi o kadar zayıftı ki söylediklerini güçlükle anlayabiliyordum.

"Anahtar mı? Nereden buldun ki anahtarı?"

"Naomi Hamm'dan... Şimdi bunu söyledikten sonra eminim neden burada olduğumu da anlamışsınızdır."

Hamada usulca kaldırdı kafasını ve utancından gözlerini kısmış bir hâlde bana baktı. Sersem bakışlarla onu izleyen bana... Doğrudan yüzüme çevrilmişti bakışları. Onun kendi yüzündeyse, bir bunalım atlatmakta olan iyi hâlli, naif bir genç adamın sade dürüstlüğü ve inceliği okunuyordu. O gün karşımda, o alışık olduğum ciğeri beş para etmez eski Hamada yoktu.

"Ayrıca Kawai Bey, buraya böyle ansızın geliş sebebinizi de tahmin edebiliyorum. Sizi kandırıyordum. Bunun için her türlü cezaya hazırım. Şu anda söyleyeceklerim için çok geç, biliyorum ama, beni bu şekilde yakalamamış olsaydınız bile, uzun bir süredir zaten size gerçeği anlatma istediği vardı benim içimde."

Konuşurken gözleri dolmuş ve gözyaşları yanağından aşağıya doğru süzülmeye başlamıştı. Kesinlikle hiç beklenmedik bir şeydi. Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyordum sessizce. İtirafını kabul etmiş olsam bile, hâlâ tam olarak oturmayan bir sürü şey vardı ortada.

"Kawai Bey, lütfen beni affettiğinizi söyleyin."

"Ama anlamıyorum Hamada, neden Naomi sana bir anahtar vermiş olsun? Ve sen ne için geldin ki buraya?"

"Bugün... Bugün... Naomi Hanım'la burada buluşmak üzere anlaşmıştık."

"Ne? Naomi'yle burada buluşmak mı?"

"Evet, öyle... Ve sadece bugüne mahsus değil. Daha önce de birçok kereler buluştuk."

Yavaş yavaş hikâyesi çıkmaya başlamıştı ortaya. Kamakura'ya yerleştiğimizden bu yana Naomi'yle burada üç kezgizlice buluşmuşlardı. Noami, benim işe gitmek için bindiğim trenden bir veya iki sonrakine atlayıp Omori'ye geliyordu. Daima saat on gibi gelip on bir buçukta da ayrılıyordu. Bu durumda Kamakura'ya en geç bir gibi döndüğünden, fidanlığın

bulunduğu blokta kimse onun Omori'ye gidip geldiğini aklına bile getiremezdi. İkisi bu sabah da saat onda buluşmak üzere anlaşmışlardı, dolayısıyla Hamada benim merdivenleri çıktığımı duyduğunda Naomi sanmıştı doğal olarak.

İlkin, bu şoke edici itiraf karşısında tepki olarak tek hissettiğim, kalbimi saran keskin bir uyuşukluk hissi oldu. Ağzım bir karış açık, ne konuşacağımı, ne diyeceğimi bilemez bir hâldeydim. Lütfen unutmayın ki ben otuz iki yaşındaydım ve Naomi on dokuzundaydı. On dokuz yaşında bir kızın bu kadar cüretkârca, bu kadar kurnazlık ve ustalıkla aldatabileceğini düşünmek! O ana kadar Naomi'nin böylesi bir *terör* olabileceğine hiç ihtimal vermemiştim. Aslında düşünsem, bugün bile inanmakta hâlâ zorlanırım.

"Sen ve Naomi bu tür bir ilişkiye ne zaman başladınız?" Hamada'yı bağışlayıp bağışlamamak gibi bir soruyu bir kenara koyarak, gerçeğe ait bütün ayrıntıları öğrenme isteğiyle yanıp tutuşuyordum.

"Çok uzun bir zaman önce başlamıştı, muhtemelen siz beni tanımadan önce."

"Bir düşünelim. İlk olarak ne zaman karşılaşmıştım ben seninle? Geçen sonbahar değil miydi? İşten gelmiştim ve sen de bahçede çiçek tarhının orada durmuş Naomi'yle konuşuyordun."

"Doğru, yaklaşık bir yıl önceydi."

"O zaman mı başlamıştı?"

"Hayır, ondan önceydi. Marttan itibaren piyano dersleri için Sugizaki Hanım'a gitmeye başlamıştım. Naomi Hanım'la orada tanıştım. Bu tanışmadan kısa bir süre sonra, muhtemelen üç ay sonra..."

"O günlerde nerede buluşuyordunuz?"

"Burada, evinizde. Naomi Hanım sabahları dersinin olmadığını ve evde tek başına yalnızlık çektiğini söylemiş, kendi-

sini ziyaret etmemi istemişti. Dolayısıyla önceleri sadece ona eşlik etmek için geliyordum buraya."

"Naomi sana gelmeni söyledi, öyle mi?"

"Doğru... Sizden haberim bile yoktu o zamanlar. Naomi Hanım evinin taşrada olduğunu ve burada, Omori'de bir akrabasıyla birlikte kaldığını söylemişti. Sizin kuzeni olduğunuzu söylediydi. El Dorado'ya dans etmeye ilk gelişinizde söylediklerinin doğru olmadığını fark etmiştim. Ama ne yazık ki o zamana kadar... O zamana kadar olan olmuştu ve benim yapabileceğim fazla bir şey yoktu."

"Kamakura'ya gitmek Naomi'yle birlikte planladığınız bir şey miydi?"

"Yo, hayır, Kamakura'yı Naomi Hanım'a teklif eden Kumagai'ydi." Konuştukça sesini yükseltmeye başlamıştı Hamada. "Kawai Bey, aldatılan yalnız siz değilsiniz, ben de aldatıldım."

"Yani, Naomi'yle Kumagai de mi..."

"Evet, öyle. Şimdilerde Naomi Hanım'la birlikte olan kişi Kumagai. Uzun bir süredir Naomi'nin Kumagai'den hoşlandığını hissediyordum zaten ama benimle bir ilişkisi varken Kumagai'yle de ilişki yaşaması, inanın, aklımın ucundan bile geçmezdi. Arkadaşlarıyla masum bir şekilde eğlenmenin hoşuna gittiğini söylerdi hep. Hepsi bu, yok başka bir şey, derdi; ben de, belki gerçekten de yoktur başka bir şey diye düşünürdüm."

"Evet," diye iç geçirdim, "Naomi'nin tarzı bu... Bana da aynı şeyleri söyledi ve ben de inandım ona... Kumagai'yle bir ilişkisi olduğunu ne zaman fark ettin?"

"Hep birlikte uyuduğumuz o yağmurlu geceyi hatırlıyor musunuz? O zaman fark etmiştim. O gece duygularım gerçekten de sizden yanaydı. Yüzsüzce davranışlarından aralarında bir şeyler döndüğünü görebiliyordum. Kıskançlığım arttıkça sizin hissettiklerinizi daha da iyi anlar olmuştum."

"O gece anladım derken, sadece davranışlarına bakarak mı bu sonuca vardığını kastediyorsun?"

"Hayır, kuşkularımı haklı çıkaracak bir şey de oldu. Gün ağarıyordu. Siz uyuyordunuz ve fark etmediniz. Bense uyuyamadığımdan uyku sersemiydim ve onları öpüşürken gördüm."

"Naomi gördüğünü biliyor mu?"

"Evet, biliyor. Daha sonra söylemiştim. Kumagai'den ayrılmasını istedim ondan. Beni elinde oyuncak gibi oynamasından hoşlanmadığımı da söyledim. Bu olandan sonra eğer evlenmezsek..."

"Evlenmek mi?"

"Evet, doğru... Naomi'yle birbirimize karşı duyduğumuz aşkı ve Naomi Hanım'la evlenme düşüncemi size dürüstçe anlatma niyetindeydim aslında. Bana sizin anlayışlı bir adam olduğunuzu, eğer ne kadar acı çektiğimizi size anlatırsak, kesinlikle böyle bir evliliğe onay vereceğinizi söylemişti. Doğru mu bilmiyorum ama Naomi Hanım'a göre onu yalnızca eğitmek istemişsiniz siz. Birlikte yaşıyordunuz ancak bu, aranızda evlenme vaadi olduğu anlamına gelmiyordu. Ayrıca evlenmeye kalksanız bile aranızdaki yaş farkından ötürü mutlu olmayabilirdiniz."

"Bunu Naomi mi söyledi?"

"Evet... Bana tekrar tekrar söz vermişti; biraz daha bekleyecektim, o konuşacaktı sizinle ve sonra da evlenecektik. Kumagai'yle artık görüşmeyeceğini de söylemişti ama hepsi yalanmış demek, benimle evlenmeye falan niyeti yokmuş meğer onun."

"Naomi'nin Kumagai'ye de benzer vaatlerde bulunduğunu düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum ama sanırım bulunmuştur. Naomi Hanım'ın sağı solu belli olmaz, ama Kumagai de güvenilecek biri değildir. O benden de iyi bilir numara yapmasını."

Tuhaf bir şekilde Hamada'ya karşı bulanık duygular içinde değildim; üstelik hikâyesini dinledikten sonra şimdi aynı acıyı paylaştığımızı hissediyordum. Öte yandan Kumagai eskisinden daha çok bulandırıyordu şimdi midemi. Kumagai'nin ortak düşmanımız olduğundan emindim artık.

"Her neyse Hamada, burada böyle konuşmaya devam etmenin bir anlamı yok. Hadi gel, gidip bir yerde yemek yiyelim, orada güzel güzel konuşuruz. Daha sana soracak çok sorum var." Batılı bir lokantada kendimizi biraz garip hissedecektik, o yüzden Omori sahilinde Matsuasa'ya götürdüm onu.

Yolda, "Bugün işten izin mi almıştınız Kawai Bey?" diye sormuştu Hamada. Artık heyecanı geçmişti; ses tonunda rahatlama ve normalleşme seziliyordu.

"Evet. Dün de izin almıştım. Ne yazık ki şu sıralar ofiste işler çok yoğun ve benim ayrılmamam gerekiyor, ama önceki günden beri o denli huzursuz ve tedirginim ki iş falan umurumda değil açıkçası."

"Naomi Hanım Omori'ye geldiğinizi biliyor mu?"

"Dün, bütün gün evdeydim ve bugün için işe gideceğimi söylemiştim. Huyunu bildiğimden, kuşkulanmış olabilir diye düşünüyorum ama buraya geleceğimi tahmin etmesi yine de çokzor. Planlamadan, kendiliğinden karar verdim buraya gelmeye. Odasını araştırırsam belki aşk mektupları falan bulabilirim diye düşünmüştüm."

"Aa, evet, anlıyorum. Ben de beni yakalamaya geldiniz sanmıştım. Ama bu durumda Naomi Hanım'ın gelebileceğini hiç düşünmediniz mi?"

"Merak etme, cüzdanını ve bütün elbiselerini aldım. Üzerindekilerle kapıya kadar bile gidemez."

"Ne var ki üzerinde?"

"Şu pemde krepdöşini biliyorsun değil mi?"

"Ha, şu elbise..."

"Evet, ondan başka bir şeysi yok. Kuşağı bile yok. Kaygılanacak bir şey yok senin anlayacağın. Kulübeye kapatılmış kızgın bir köpekten farksız şimdi o."

"Ama düşünsenize, biz oradayken ya içeri girmiş olsaydı? Ne gürültü kopardı ama..."

"Söylesene, Naomi bugünkü buluşmayı ne zaman ayarlamıştı?"

"Evvelsi gün... Bizi yakaladığınız gece... Benim o gece suratım biraz asıktı, neşeleneyim diye iki gün sonra Omori'ye gelmemi söylemişti Naomi Hanım. Kuşkusuz benim de hatam var. Naomi Hanım'la ilişkimi kesebilir ya da Kumagai'yle hesaplaşabilirdim, ne var ki ikisini de yapamadım işte. Kendime korkak diyordum; onlarla birlikte sürüklenip gitmenin dışında hiçbir şey yapamayacak kadar zayıftım. Naomi Hanım'ın oyununa geldiğimi söylüyordum ama işin aslı, olan bitenler kendi aptallığımın bir sonucuydu."

Sanki bana beni anlatıyordu. Matsusa'da bize bir oda gösterildiğinde ve geçip karşısına oturduğumda, sevimli bile gelmeye başlamıştı bana Hamada.

ON YEDİ

"Bana karşı dürüst davrandın Hamada. Çok daha iyi hissediyorum şimdi kendimi. Hadi içelim." Sake kadehini ona doğru uzattım.

"Öyleyse beni bağışlıyorsunuz Kawai Bey, doğru mu?"

"Bağışlanacak bir şey yok. Naomi tarafından oyuna getirildin ve benim onunla ilişkim hakkında da hiçbir şey bilmiyordun. Senin yaptığın herhangi bir yanlışlık yok. Hiç tereddütsüz böyle düşünüyorum, emin ol."

"Çok teşekkür ederim. Bunu duyunca üzerimden koca bir yük kalkmış gibi oldu."

Ne var ki Hamada hâlâ rahatsızmış gibi duruyordu. Kendisi için doldurduğum sake kadehine elini bile uzatmadan ve yere doğru çevirdiği bakışlarını kaldırmadan, kopuk kopuk sözcüklerle ve tereddütle konuşmaya başladı.

"Peki o zaman, sorması biraz kaba kaçacak gerçi ya... Siz ve Naomi Hanım akraba değilsiniz, değil mi?"

"Hayır, kesinlikle akraba falan değiliz. Ben Utsunomiya'da doğdum, o ise safkan Tokyolu ve ailesi hâlâ Tokyo'da yaşıyor. Okula gitmek istiyordu ama aile koşulları buna izin vermiyordu, o yüzden ona acıdım ve on beş yaşındayken geçimini üstlendim."

"Şimdi evli misiniz?"

"Evet. Ailelerimizin iznini alarak bütün formaliteleri yerine getirdik ve evlendik. Ama o daha on altı yaşındaydı. Henüz ev kadını muamelesi yapamayacağım kadar gençti ve sanırım o da bundan pek hoşlanmazdı, dolayısıyla o dönem için birlikte arkadaş gibi yaşama kararı almıştık."

"Anlıyorum. Yanlış anlamaların başlama noktası da buydu, öyle değil mi? İnsan ona bakınca evli bir kadın olduğunu düşünemiyordu, kendisi de hiçbir zaman evli olduğunu söylemiyordu zaten. Bu yüzden aldanıverdik hepimiz."

"Naomi'nin tabii ki suçlanacak yanları var ama kısmen benim yüzümden oldu tüm bunlar. Alışılmış *karı koca* kavramının benim için hiçbir cazibesi yoktu, dolayısıyla o tipik eski tarz yaşam biçimini elimden geldiğince kendimden uzak tutmaya çalıştım. Bu korkunç bir hatayınış meğer. Onu şimdi telafi etmeye çalışacağım. Dersimi aldım bir kere."

"En iyisi bu olur. Ayrıca Kawai Bey, kendi hatalarımı göz ardı etmek gibi bir niyetim yok ama Kumagai gerçekten de kötü biridir. Lütfen dikkatli olun. Bunları ona karşı garezim olduğu için falan söylemiyorum. Kumagai, Seki, Nakamura, hepsi kötüdür onların. Öte yandan Naomi Hanım hiç de kötü biri değil; sadece ötekilerin onun üzerinde kötü etkileri oldu." Duygulanan Hamada'nın sesi boğulmuş, gözleri yeniden yaşlarla dolmuştu. Bu genç gerçekten de seviyor Naomi'yi, diye düşündüm. İçten içe ona karşı şükran, hatta özür duyguları

hissetmeye başlamıştım. Evliliğimizden bihaber, Naomi'yi benden istemeye hazırlamıştı kendini. Şimdi bile, Naomi'den vazgeçtiğimi söylemeye kalksam, hiç tereddüt etmeksizin onu kendine eş olarak alabilirdi. Bu gencin şevk ve tutkusu etkilemişti beni, dürüstlüğü konusunda hiçbir kuşkuya yer bırakmaksızın üstelik.

"Hamada, tavsiyene uyacağım ve bu meseleyi önümüzdeki birkaç gün içinde halletmiş olacağım. Eğer Naomi Kumagai'yle ilişkisine kesin ve net bir nokta koyarsa, ne âlâ; yok koymazsa onunla bir gün bile birlikte olmak istemiyorum, ayrıca..."

"Ama... Ama lütfen terk etmeyin onu!" diyerek sözümü kesti Hamada. "Eğer onu terk ederseniz yıkılır. Öylesine masum biri ki o..."

"Teşekkür ederim! Desteğinin beni ne denli mutlu ettiğini bilemezsin. On beş yaşından beri bakıyorum ben ona ve tabii ki şimdi, insanlar yüzüme gülecek bile olsa onu bırakmak istemiyorum. Ne var ki inatçı biri o... Kötü arkadaşlarıyla yolunu ayırması için bir şeyler yapmam gerekiyor."

"Evet, gerçekten de inatçı biri o. İncir çekirdeğini bile doldurmayan meseleler yüzünden kavga çıkarır, ondan sonra da iş çığırından çıkmış olur. Lütfen bunu halletmek için elinizden ne geliyorsa yapın. Bu tür şeyleri söylemek haddim değil ama..."

Hamada'ya defalarca teşekkür ettim. Eğer aramızda yaş ve konum farkı olmasaydı, ayrıca önceden birbirimizi daha iyi tanıyor olsaydık muhtemelen onun elini tutacaktım ve belki de birbirimizin kollarında ağlıyor olacaktık. Her neyse, hislerim bu denli güçlüydü işte.

"Lütfen bizi ziyarete gelmeye devam et, Hamada. En azından sana kapımız her zaman açık olacak," dedim ayrılırken.

"Teşekkür ederim. Ama bir süre bunu yapamayabilirim." Sanki yüzünü görmemi istemiyormuş gibi rahatsız bir şekilde gözlerini aşağıya indirdi.

"Peki ama neden?"

"Bir süre... Naomi Hanım'ı aklımdan çıkarana kadar." Gözyaşlarını gizlemeye çalışarak şapkasını başına geçirdi ve Shinagawa'ya doğru yürümeye başladı. Matsuasa'nın önünden tramvaya binebilirdi ama yürümeyi tercih etmişti.

Daha sonra ben de ofise gittim ama hiçbir şey yapacak hâlde değildim tabii. Şimdi Naomi ne yapıyordur acaba, diye merak edip duruyordum. Tek bir sabahlığından başka bir şeyi olmadığı için aslında hiçbir yere gidemezdi. Ne var ki böyle düşündüğümde, bu sefer yeniden endişeler sarmaya başladı içimi. Bir sürprizden diğerine geçip durmamış mıydım zaten? Üst üste kandırılmış ve aldatılmış olmak sinirlerimi bozmuş, ruhum hastalık derecesinde hassaslaşmıştı; sonunda her türlü durum ve ortamı hayal eder olmuştum. Sanki Naomi benim anlayabileceğimin ötesinde sihirli güçlerle donanmış gibi geliyordu bana. Ne yapabileceğini kestirebilmek mümkün değildi, bundan böyle hiçbir şeyi hafife alamazdım. Ben evde yokken hiç akla gelmeyecek şeyler beklenebilirdi ondan. Elimdeki işe çabucak nokta koyarak alelacele Kamakura'nın yolunu tuttum.

"Merhaba, bugün erken döndüm," dedim ev sahibini kapıda gördüğümde. "Evde mi?"

"Evet, sanırım evde."

Rahatlamıştım. "Gelen giden oldu mu?"

"Yo, hayır kimse gelmedi."

Çenemle evi işaret edip, "Nasıl?" diye sordum. Naomi'nin normal olarak kaldığı odanın sıkı sıkıya kapalı olduğu dikkatimi çekmişti. Camın gerisi karanlıktı, içeriden de hiç ses gelmiyordu. Evde kimsecikler yok gibiydi.

"Bütün gün içerideydi."

Demek bütün günü evde geçirmişti. İyi de bu rahatsız edici sessizliğin anlamı neydi? Yüz ifadesi nasıldı kim bilir? İşte

içimde böylesi karanlık önsezilerle, usulca verandaya ayak basıp *shoji*'yi açtım. Akşam vaktiydi ve saat altıyı geçiyordu. Naomi odanın karanlık bir köşesine rahatsız bir biçimde kıvrılmış derin derin uyumaktaydı. Sivrisinekler kuşkusuz onu rahat bırakmamışlardı, o da bir sağa bir sola dönüp durmuştu. Benim kıyafetlerimden birini alıp beline sarmıştı ama yalnızca karın kısmı yeterince örtülmüştü. Lahana tenceresindeki pişmiş lahana kökleri gibi kırmızı sabahlığından dışarı taşan beyaz kollarıyla bacaklarının görüntüsü, her zaman olduğu gibi şimdi de beni baştan çıkaracak denli derinden işlemişti kalbime. Tek bir söz bile söylemeden ışıkları açtım, çabucak üstümü değiştirip Japon elbiselerimi giydim ve elbise dolabının kapağını gürültüyle kapattım. Ama faydası yoktu, Naomi'nin düzenli soluk alışverişleri hiç bozulmadan devam ediyordu. Dönmüş olduğumun farkında mıydı, değil miydi, bilemiyordum.

"Hey, kalkmayacak mısın sen? Akşam oldu bile."

Mektup yazıyormuş gibi yapıp yarım saat kadar çalışma masamda oyalandıktan sonra artık daha fazla sabredemeyerek seslendim ona.

İki üç kez bağırmamın ardından, "Hımm..." diye uykulu, yarım ağızlı bir cevap geldi.

"Hey! Kalkmayacak mısın?"

"Hımm..." Kalkacakmış gibi görünmüyordu.

"Ne yapıyorsun ya sen? Hey!" Ayağa kalkmış, ayağımla belini dürtüyordum.

Uysalca sarkan kollarını uzatıp gererek, sımsıkı sıkılmış o küçük, kırmızı yumruklarını öne doğru çıkardı. Esnemesini bastırarak yavaş yavaş doğruldu, yüzüme kaçamak bir bakış attıktan sonra diğeryöne çevirdi başını. Ayaklarını, bacaklarını ve sırtını kaplayan sivrisinek ısırıklarını deli gibi kaşımaya başlamıştı. Ya o kadar uyumanın bir sonucu ya da ağlamaktan

gözleri kan çanağı gibiydi; darmadağan olmuş saçları omuzlarından doğru hortlak gibi sarkıyordu aşağı.

"Buraya bak, öyle durma orada, üstüne bir kimono al." Ana binadan elbiselerini geri getirip koydum önüne. Yüzünde buz gibi bir ifadeyle değişti üstünü. Dışarıdan yemek siparişi vermiştik. Yerken ikimiz de hiç konuşmadık.

O uzun, kasvetli ve karşılıklı şimşeklerin yanıp söndüğü yüzyüze karşılaşma boyunca bu inatçı kadından nasıl mütevazı bir özür koparabilirim, onu nasıl temize çıkarabilirim, diye düşünüp durdum. Tabii ki Hamada'nın tavsiyesi aklımdaydı hâlâ. (İnatçı bir kadındı Naomi ve bir kere tartışmaya görsündü, umutsuz vaka olup çıkıyordu.) Kuşkusuz onun tavsiyesi kişisel deneyimlerinden kaynaklanıyordu ama ben de pekâlâ buna bir çok benzer birçok olay anlatabilirdim. En kötüsü onu kızdırmak olurdu. Meseleyi öyle dikkatlice ortaya koymalıydım ki sonunda aksileşmeyecek, tartışmaya falan da girmeyecekti; ancak öte yandan bunu yaparken çok da zayıf, merhametli bir görüntü vermemem gerekiyordu. İşin en tehlikeli safhası onu bir yargıç gibi çapraz sorgulamaya almak olurdu. Eğer, "Kumagai ile aranda bir şey var, değil mi?" ya da "Hamada ile de bir şeyler yaşadın, öyle değil mi?" gibi doğrudan sorularla ona baskı yapmaya kalkarsam, sorulara "Evet, öyle efendim," gibi yanıtlar verecek bir kadın değildi o. Direnecek, "Ne konuştuğunu bilmiyorsun sen," diyecekti. Sonunda ben sabrımı tüketecek, kontrolümü kaybedecektim ve bu da her şeyin sonu olacaktı. Hayır, bu tür bir sorgulama işe yaramazdı. Ona itiraf ettirme düşüncesini bir tarafa bırakmak, bunun yerine doğrudan doğruya bugün öğrendiklerimi ona anlatmak çok daha iyi olurdu. Ne kadar inatçı olursa olsun, inkâr edemezdi artık. Kararımı vermiştim.

Açılış olarak, "Bu sabah on civarı Omori'ye uğradım ve Hamada'yla karşılaştım," dedim.

Şaşkınlık içinde iniltiye benzer bir ses çıkardı ve gözlerini gözlerimden kaçırdı.

"Kısa bir süre sonra yemek vakti gelmişti zaten, ben de onu Matsuasa'ya yemeğe götürdüm."

Naomi'den çıt çıkmıyordu. Yüzüne dikkatli dikkatli bakıp, onu çok fazla aşağılamamaya çalışarak sabırla ne söyleyeceksem hepsini söyledim. Naomi başı öne eğik vaziyette, hiç kıpırdamadan ben sözümü bitirene kadar dinlemişti. Her ne kadar duruşunu muhafaza etse de yanaklarının hafifçe sararmasını önleyememişti.

"Hamada'yla konuştuğum için, bir kere de senden duymam gerekmiyor, her şeyi biliyorum çünkü. Körü körüne inatçılık yapmanın bir anlamı yok. Eğer hatalıysan, bütün yapman gereken, hatalı olduğunu kabul etmek... Ne düşünüyorsun? Hatalı mıydın? Hatalı olduğunu kabul ediyor musun?"

Cevap vermiyordu. Korktuğum türden bir sorgulama tarzı mı çıkacaktı yoksa ortaya? Elimden geldiğince nazik olmaya gayret ederek, "Evet, ne diyorsun Naomi?" dedim. "Eğer hatalı olduğunu kabul edersen geçmişte yaptıkların için seni herhangi bir cezaya mahkûm etmeyeceğim. Dizlerinin üstüne çöktürüp özür dilemeye zorlamayacağım seni. Yalnızca bir daha böyle hataları yapmayacağına dair yemin etmeni istiyorum senden, o kadar. Anlıyor musun beni? Hatalı olduğunu kabul ediyorsun, değil mi?"

Başıyla onayladı.

"Öyleyse anlaştık. Kumagai ve diğerleriyle eğlenmek falan yok artık, tamam mı?"

"Tamam."

"Emin misin? Söz veriyor musun?"

"Evet."

Bu "evet"le sonunda birbirimizin yüzüne bakabilecek bir ara formül bulmuş oluyorduk.

ON SEKİZ

O gece yatakta Naomi'yle ben, sanki hiçbir şey olmamış gibi konuştuk; ama doğruyu söylemem gerekirse, olanları aklımdan bütünüyle çıkarabilmiş değildim. Artık iffetli biri değildi o. Bu düşünce yüreğime karanlık bir gölge düşürmekle kalmıyor; benim hazinemin, ikinci yarımdan bile daha fazlası olan Naomi'nin değerini iyice düşürmüş de oluyordu. Onun benim için ifade ettiği değer, büyük ölçüde, onu bizzat benim yetiştirmem, onu şimdiki kadın hâline benim getirmem, onun vücudunun her bir yanını benim bilmem gerçeğinden kaynaklanıyordu; gözümde eski değerini kaybetmesinin nedeni asıl buydu işte. Naomi, benim için kendi ellerimle yetiştirdiğim bir meyveden farksızdı. Çok ter dökmüş ve bu meyveyi şimdiki harika olgunluğuna getirmek için her türlü acıyı göze almıştım; dolayısıyla yalnızca benim, yani yetiştirenin onu tatmasından daha anlaşılır, daha uygun kaçan başka bir şey olabilir miydi? Bu hak başka hiç kimseye düşmezdi. Ama ne olmuştu?

Benim gözüm üzerinde değilken yabancı biri gelmiş, kabuğunu soymuş ve ısırıp bir parça koparmıştı meyveden. Bir kez yoldan çıktıktan sonra özür dilemenin de bir anlamı kalmıyordu. O değerli, kutsal bedeni iki haydutun çamurlu elleriyle ömür boyu kirlenmişti ne de olsa. Düşündükçe beynimin içini kemiren dert ve keder daha da artıyordu. Ben Naomi'den değil, olan bitenden nefret ediyordum.

Beni sessiz sedasız ağlarken gördüğünde, "Joji, affet beni..." demişti. Davranışları bütünüyle değişmişti. Ağlarken tek yapabildiğim başımla onaylamak olmuştu o zaman. Ona "Seni affediyorum," diyebilirdim ama olanların bir daha telafisinin mümkün olmadığının farkında olmak öylesine dayanılmaz bir işkenceydi ki, içimden söküp atamıyordum onu bir türlü.

Kamakura'da geçirdiğimiz yaz işte böyle acımasızca sona ermiş, yeniden Omori'deki evimize dönmüştük. Aramızın iyi olduğu söylenemezdi, duygularımı gizlemeyi her zaman başaramıyordum. Sözüm ona farkhlıklarımızı yüzeysel bir şekilde bile olsa gidermiştik, ancak ben ona hâlâ güvenemiyordum. İşte olduğum zamanlar aklım Kumagai'de oluyordu. Yokluğum sırasında Naomi'nin sergileyeceği davranışlardan öylesine kaygı duyuyordum ki, evden işe gidiyorum diye çıkıyor, sonra da çaktırmadan geri dönüp arka kapıya gidiyor, o İngilizce ve müzik dersleri için dışarı çıktığında hemen peşine takılıyordum. Gizli gizli açıp okuyordum mektuplarını. Kendimi casus gibi hissetmeye başlamıştım. Benim inatçı ısrarım karşısında, kendi kendine alaycı bir şekilde güler gibiydi Naomi. Benimle artık tartışıp kavga etmese de, huyu bozulmaya başlamıştı yeniden.

Bir gece, onu tutup sarsarak "Hey! Naomi!" demiştim. (Bir çocukmuş gibi artık konuşmuyordum onunla). Uyuyormuş gibi yapıyordu ve yüzünde belirgin soğuk bir ifade vardı. "Uyuyormuş gibi yaparak ne yapmaya çalışıyorsun? O kadar mı nefret ediyorsun benden?"

"Uyuyormuş gibi yapmıyorum ben. Uyumak istedim ve o yüzden de kapadım gözlerimi."

"O zaman aç onları. Seninle konuşurken gözlerini kapalı tutmanın bir âlemi yok."

İsteksizce araladı gözlerini. Kirpiklerinin arasından beni süzerken gözlerinin oluşturduğu ince çizgi suratını daha da acımasız ve soğuk gösteriyordu.

"Ee? Nefret mi ediyorsun benden? Ediyorsan söyle."

"Niye böyle bir soru soruyorsun ki?"

"Çünkü hâl ve tavırlarından öyle olduğunu anlıyorum da ondan. Evet, belki artık atışmıyoruz ama, kalplerimizde tekme tokat birbirimize saldırmaya devam ediyoruz. Hâlâ bize karı koca demek mümkün mü sence?"

"Tekme tokat saldıran sensin, ben değilim."

"Bence karşılıklı oluyor. Davranışların beni aşırı geriyor, o zaman da kuşkucu ve..."

Burundan çıkardığı o aşağılayıcı gülüşüyle sözümü kesti Naomi. "O zaman bir sorayım sana: Davranışlarımda kuşku uyandıracak bir şeyler mi var benim? Öyleyse neymiş kanıtların bir görelim."

"Elimde kanıt yokama..."

"Elde kanıt yokken kuşkulanmak akıl dışı değil mi? Bana güvenmediğinde, bana hiçbir özgürlük alanı tanımadığında, kadın olarak haklarını kabul etmediğinde, birlikte karı koca olarak yaşamayı nasıl bekleyebilirsin ki? Mektuplarını okuduğunu ve peşimde dedektif gibi dolaştığını biliyorum."

"Yaptığım doğru değildi, kabul ediyorum. Gel gör ki olanlar yüzünden sağlam sinir falan kalmadı bende. Senin de bunu anlaman gerekiyor."

"Peki ne yapmamı istiyorsun? Geçmişi konuşmama sözü vermemiş miydik birlikte?"

"Kalbini bana açmanı istiyorum. Sinirlerimin yeniden yatışması için beni sevmeni istiyorum."

"Bana güvenmediğin sürece, yapamam."

"Tamam, güveneceğim sana. Şu andan itibaren güveneceğim sana."

Bu noktada erkek milletinin birbirine ne kadar benzediğini itiraf etmem gerekiyor. Gündüz vakti ne olmuş olursa olsun gece vakti gelince indiriyordum yelkenleri. Yelkenleri indirmekten çok, içimdeki hayvanın ona boyun eğdiğini söylemem daha doğru olacak.

İşin doğrusu, hâlâ güvenmiyordum ona; ancak içimdeki hayvan beni körü körüne boyun eğmeye zorluyor, her şeyi bir tarafa bırakıp teslim olmaya yöneltiyordu beni. Paha biçilmez bir hazine, umut beslenecek bir idol değildi artık Naomi; bir sürtük olmuştu şimdi o. Ne sevgili olmanın masumiyeti ne evliliğin doğurduğu sevgi ve şefkat kalmıştı aramızda. Bu tür duygular eski bir düş gibi solup gitmişti. Neden hâlâ bu inancını yitirmiş, yoldan çıkmış kadına karşı bir şeyler hissediyordum peki? Onun fiziksel cazibesine kendimi kaptırmış sürüklenip gidiyordum çünkü. Bu, Naomi'yi bozduğu kadar beni de bozuyordu; zira benim bir erkek olarak karakter bütünlüğümü, yüksek düzeylerde gezinen zevk değerlerimi ve samimiyetimi terk etmem anlamına geliyordu. Onurumdan feragat etmiş, bir orospunun önünde diz çökmüş ve bunları yaparken hiçbir şekilde utanmamıştım. Hatta, sanki bir tanrıça karşısındaymışım gibi bu beş para etmez sürtük figürüne taptığım zamanlar olmuştu.

Naomi zayıflığımı çok iyi biliyordu. Vücudunun erkekler için karşı konulmaz bir cazibe unsuru olduğunu ve gece oldu mu önünde erkeklere diz çöktürebildiğini fark etmeye başladığında, özellikle gündüz saatlerinde bir barbar olup çıkıyordu. Açık seçik ortaya koyduğu şuydu: "Bu adama içimdeki

kadını satıyorum, o kadar; başka hiçbir ilgim, bağım kalmadı onunla" Sesi kesik, yüzü karanlık ve bütünüyle umursamazdı; sokakta görse yabancıymışım gibi geçip giderdi yanımdan. Ne zaman bir şey soracak olsam hiçbir zaman tatmin edici bir cevap vermez, mutlaka bir şey söylemesi gerekiyorsa "evet" veya "hayır" derdi sadece. Bu davranışını ancak dolaylı bir meydan okuma ya da beni aşırı derecede aşağılama olarak yorumlayabilirdim. "Joji, ne kadar soğuk da olsam kızgın olmaya hiç hakkın yok. Benden alabileceğin her şeyi alıyorsun. Bu sana yetmiyor mu?" Ne zaman onun görüş alanına girsem hiddetli gözleri sanki bunları söyler gibiydi. Ayrıca aynı gözlerdeki ifade şunları da söylüyordu sık sık: "Ne iğrenç bir adam... Bir köpek kadar alçak ve adi... Mecbur olduğum için tahammül ediyorum ona."

Bu durum daha fazla devam edemezdi. Birbirimizin duygularını test ediyor olsak da, içten içe köriüklenen bireysel ve kasvetli bir savaşı sürdürmeye devam etsek de, biliyorduk ki zamanı gelince içimizdekiler bir şekilde, bir yerden patlak verecekti. Bir akşam her zamankinden daha yumuşak ve şefkat dolu bir ses tonuyla, "Baksana Naomi... Neden ikimiz de bu saçma inatçılığa son vermiyoruz ki?" dedim. "Seni bilmem ama ben artık daha fazla dayanamıyorum. Şu yaşadığımız soğukluğa yani..."

"Ne yapmak istiyorsun peki?"

"Gel, yeniden gerçek bir çift olalım. Bu şekilde umutsuzluk içinde yaşamaya devam edemeyiz. Önceki mutluluğumuzu geri getirmeyi denemeliyiz."

"Denemeye kalksak da duygular o kadar kolay değişmiyor."

"Belki, ama sanırım yeniden mutlu olmanın bize mahsus bir yolu da olabilir. Tek yapman gereken o yolu izlemek."

"Hangi yoldan bahsediyorsun sen?"

"Bir bebeğin olsun istemez misin? Bir anne olmayı? Bir ço-

cuğumuz olsa, sadece bir çocuk, o zaman gerçek anlamda karı koca olabiliriz. Mutlu olabiliriz. Yalvarıyorum sana. Lütfen bunu senin de istediğini söyle bana."

"Hayır. İstemiyorum." Sanki daha önceden içimi okumuşçasına hazır cevap bir yanıt vermişti. "Çocuk yapmayalım diyen sen değil miydin? Kız çocuğu gibi her daim genç kalmaktan bahseden? Hani bir karı koca için çocuk sahibi olmaktan daha korkunç başka bir şey olamazdı?"

"Evet, bir zamanlar öyle hissediyordum ama..."

"O zaman beni bir zamanlar sevdiğin gibi sevmiyorsun, öyle mi? Yaşlanırmışım, çirkinleşirmişim, umrunda değil, öyle mi? Yo, hayır, haklıyım, asıl sevmeyen sensin."

"Beni yanlış anlıyorsun. Önceleri seni bir arkadaş gibi sevdim. Şimdi ise seni gerçekten karım gibi seviyorum."

"Yani bunun, *eski mutluluğumuzu* geri getireceğini mi düşünüyorsun?"

"Belki eskisi gibi olmayacak ama gerçek mutluluk..."

"Hayır, hayır, yeter duyduklarım." Sözlerimi bitirmeme fırsat vermeden şiddetle sallamaya başladı başını. "Daha önceden sahip olduğumuz mutluluktan başka bir şey istemiyorum ben. Seninle yaşamaya başladığımızda vardığımız anlaşma buydu."

ON DOKUZ

Eğer Naomi'yle çocuk sahibi olma konusunda anlaşamazsak, başvuracağım başka bir yol daha vardı. Omori'deki "peri masalı ev"den çıkıp daha sakin ve huzurlu, daha makul bir eve taşınacaktık. Bu hiç de pratik olmayan, garip, sanatçı atölyesi tarzı evde yaşamamın nedeni, en başta "basit yaşam" gibi çekici bir fikrin etkisine kapılmış olmamdı; ama şimdi görüyordum ki hayatımızın darmadağın olmasına sebep olmuştu. Böyle bir evde bakıcı olmadan yaşayan bir çiftin zamanla bencilleşeceği, basit yaşamdan kopacağı ve düşüncesizce yollara sapacağı aşikârdı. Bundan böyle ben evde yokken Naomi'ye göz kulak olacak bir bakıcı ve bir aşçı tutacaktım. *Kültür evinde* falan yaşamak yoktu artık; orta sınıf bir beyefendiye uygun ve bir karı kocayla iki hizmetkâra yetecek büyüklükte, tam anlamıyla Japon tarzı bir eve taşınacaktık. Kullandığımız Batılı mobilyaları satacak, yerine Japon mobilyaları satın alacaktım. Ayrıca Naomi'ye bir piyano almayı düşünüyordum. Sugizaki

Hanım'a müzik dersleri için eve gelmesini söyleyebilirdik. Harrison Hanım da İngilizce derslerine gelebilirdi. Naomi'nin artık evden dışarı çıkmasına gerek kalmayacaktı. Ne var ki tüm bu planlarım için iyi bir sermayeye ihtiyacım vardı. Para konusu için aileme başvurmaya ve tüm hazırlıklar tamamlanana kadar Naomi'ye herhangi bir şey söylememeye karar vermiştim. Aklımda bu fikirle, kiralık ev aramak ve mobilya bakmak için dünyanın parasını harcıyordum.

Ailem hemen bin beş yüz yenlik bir havale gönderdi. Bir bakıcı isteğime karşılık olarak annem, havaleyle birlikte yolladığı mektupta şöyle diyordu: "Senin için tam da aradığın kişiyi bulduk. Bizde çalışan Sentaro'yu hatırlarsın. Kız kardeşi Ohana bu yıl on beşine bastı. Onu zaten tanıdığın için onunla rahat edersin diye düşündük. Aşçı içinse hâlâ bakınıyorum. Yeni bir yer bulana kadar sana birisini gönderirim, merak etme."

Naomi benim bir şeyler planladığımı sezmiş olmalıydı; ancak başlangıçta, "Bekleyip görelim bakalım," der gibiydi sanki. Derken, annemin mektubunun gelmesinden üç dört gün sonra, bir gece kedi gibi mırlayıp "Joji, Batılı elbise istiyorum ben," dedi. "Alır mısın?" Ses tonu hem cilveli hem de tuhaf bir şekilde aşağılayıcıydı.

"Batılı elbiseler mi?" Acayip şaşırmıştım, dik dik baktım suratına. "Hah... Havale geldiğini biliyor ve beni yokluyor," dedim kendi kendime.

"Alır mısın? Japon elbisesi de olur. Kış için güzel bir şeyler olsun da fark etmez."

"Sana bir süre öyle şeyler almayacağım."

"Neden?"

"Dolabında elbiseden geçilmiyor, doğru mu?"

"Ama bıktım artık onlardan. Yenilerini istiyorum ben."

"Sana bir daha o tür bir lüks tanunayacağım."

"Sahi mi? Öyleyse o parayı ne için kullanacaksın?"

"İşte sonunda ağzındaki baklayı çıkardı!" demiştim kendi kendime. Hiç oralı değilmiş gibi davranarak, "Para mı? Ne parası?" diye karşılık verdim.

"Joji, kitaplığın altındaki taahhütlü mektubu okudum. Sen benim mektuplarıma bakıyordun, ben de aynısını yaparsam bir mahzuru olmaz diye düşündüm."

Hiç beklemiyordum bunu. Zarfı bulmuş ve içinde havale olduğunu tahmin etmiştir sanıyordum. Kitaplığa sakladığım mektubu okuyacağı doğrusu hiç aklıma gelmezdi. Sırrımla ilgili bir koku almak için etrafı yoklayıp durduğuna kuşku yoktu. O zaman eğer mektubu okumuşsa para miktarını da öğrenmiş olmalıydı. Dolayısıyla taşınma planlarımı, bakıcıyı, her şeyi biliyordu artık.

"Bütün o parayla bana bir kimono alabilirsin herhâlde. Ne derdin bir zamanlar sen bana? *Küçük bir evde yaşarım ama sana hiç sıkıntı çektirmem. Biriktirdiğim parayla sana her türlü konforu sağlarım*. Unuttun mu yoksa bu söylediklerini? O zamandan beri tamamen değiştin sen, biliyor musun?"

"Kalbim değişinedi benim. Seni hâlâ seviyorum. Sadece sevgimi farklı gösteriyorum, o kadar."

"Öyleyse taşınmakla ilgili sırrını neden sakladın benden? Bir bildiri falan mı yayınlamayı düşünüyordun?"

"Bunu senle konuşacaktım, iyi bir ev bulduğumda tabii." Daha yumuşak bir ses tonunu seçip, şöyle bir açıklamayla onu yatıştırmaya çalıştım: "Bak Naomi, sana gerçekten neler hissettiğimi söyleyeyim. Hâlâ konfor içinde yaşamını istiyorum. Sadece lüks giyimi kastetmiyorum, uygun bir evde de yaşamanı istiyorum. Yaşamındaki her şeyi iyi bir hanımefendi olman için uygun hâle getirmeyi istiyorum ben. Şikâyet etmeni gerektirecek hiçbir şey yok."

"Gerçekten mi? Teşekkür ederim."

"Belki benimle yarın ev bakmaya gelmek istersin. Buradan daha fazla odası olan ve senin hoşlanacağın herhangi bir yer olabilir."

"O zaman Batılı bir ev olsun. Japon evine katlanamam."

Ben kafamda cevap arayıp dururken onun yüzü, "Sana söyledim ya işte," diyordu. Hemen ardından ikinci yorumunu da yapıştırdı: "Bakıcı kıza gelince... Asakusa'dan birisini bulmalarını söyleyeceğim. O taşralı yontulmamış köylüyü iptal edebilirsin. Sonuçta bakıcı, benim bakıcım olacak."

Bu tür tartışmalar çoğaldıkça fırtına bulutları gezinmeye başlıyordu tepemizde. Birbirimizle hiç konuşmadığımız günler olurdu. Patlama noktasına Kamakura'dan döndükten iki ay sonra, kasım başında ulaşıldı. Naomi'nin Kumagai'yle ilişkisini kesmediğine dair kesin bir kanıt bulmuştum.

Beni bu keşfime götüren olayların ayrıntısına girmenin bir gereği yok. Taşınma işiyle meşgul olmama rağmen, kuşkularım içgüdüsel olarak devam ediyordu, ta ki onu Omori'deki evimizin yakınlarında bulunan Daybreak Pansiyonu'nda Kumagai'yle gizli ama cüretkâr bir randevudan dönerken yakalayana kadar.

O sabah onun hiç de olağan olmayan aşırı makyajından kuşkulanmış ve evden çıktıktan sonra geri dönüp arka kapının orada bulunan sundurmada bir kömür çuvalının ardına gizlenmiştim. (O sıralar işten sık sık izin alıyordum.) Haklıydım tabii; o gün ders günü olmamasına rağmen saat dokuzda süslenmiş püslenmiş olarak çıkıvermişti dışarıya. İstasyon yönüne gitmek yerine tam tersi tarafa hızlı hızlı yürüyordu. On ya da yirmi metre uzaklaşır uzaklaşmaz, hemen eve koştum, öğrenciyken giydiğim önlükle kepi çekmeceden çekip çıkarıp takım elbisemin üzerine giydim, ahşap sandaletleri de çıplak ayaklarıma geçirip yeniden dışarı fırladım ve belirli bir mesafeden Naomi'yi takibe koyuldum. Daybreak Pansiyonu'ndan

içeri girişini izledim. Kumagai yaklaşık on dakika sonra geldi. Dışarı çıkana kadar bekleyecektim onları.

Geldikleri gibi ayrı ayrı çıktılar. Naomi, Kumagai'yi içeride bırakıp dışarı çıktığında saat on biri bulmuştu. Daybreak Pansiyonu civarında neredeyse bir buçuk saattir oyalanmışım meğer. Tıpkı gelirken olduğu gibi, evimize kadar olan yaklaşık bir kilometrelik mesafeyi hiç sağına soluna bakmadan çabuk çabuk yürümeye başladı. Onu takip ederken adımlarımı kademeli olarak hızlandırdım. Arka kapıyı açıp da içeri girdiğinde aramızdaki fark beş dakikadan daha azdı.

İçeriye adım atar atmaz, olduğu yerde öylece kıpırtısız duran Naomi'nin öfke saçan sabit ve acımasız gözleriyle karşılaştım. Şapkam, paltom, çoraplarım ve ayakkabılarım Naomi'nin ayakları dibinde, onları eve girince hep bıraktığım yerdeydi. Bu, ona her şeyi anlatmış olmalıydı. Atölye odasında güz sabahının o muhteşem ışığını yakalamış olan soluk ve sakin yüzü, mutlak bir teslimiyetin derin huzurunu yansıtıyordu.

"Defol!" Öyle yüksek sesle bağırmıştım ki kulaklarım çınlamıştı. Başka bir şey söylememiştim, Naomi de cevap vermemişti. Kılıçları çekilmiş ve birbirlerinin gözlerine kilitlenmiş iki savaşçı gibi, ikimiz de karşı tarafın ilk hamleyi yapmasını bekliyorduk. O an Naomi'nin yüzündeki güzelliği hiçbir yanılgıya yer bırakmayacak denli güçlü hissettim. Şunu fark etmiştim ki bir kadının yüzü, erkeğin nefretini çektikçe daha da güzelleşiyordu. Don Jose, Carmen'i öldürmüştü, çünkü ona olan nefreti büyüdükçe daha da güzelleşmeye başlamıştı Carmen. Ben de tıpkı Don Jose gibi hissediyordum. Yüz kasları son derece hareketsiz, gözleri sabit, kanı çekilmiş, dudakları sıkıca bastırılmış hâlde orada öylece dururken, ete kemiğe bürünmüş şeytani kötülük gibiydi Naomi. Yüzündeki ifade, bir orospunun meydan okuyan bakışlarının mükemmel bir dışa vurumuydu.

"Defol!" diye bağırdım yeniden. Nefret, korku ve güzellikle kamçılanmış bir hâlde omuzlarından vahşice yakaladığım gibi, kapıya doğru ittim onu. "Defol! Hadi! Defol dedim sana!"

"Affet beni Joji! Bundan böyle..." Yüzündeki ifade birden değişmişti; sesi dua edermiş gibi titremeye başlamış, gözleri yaşlarla dolmuştu. Dizlerinin üzerine çöktü ve yüzüme yalvarırcasına baktı.

"Hatalıydım Joji, affet beni! Affet beni..."

Bağışlanması için bu kadar çabuk yalvarıp yakarmaya başlayacağını tahmin etmemiştim. Afallamış bir hâlde daha da öfkeyle doldu içim. Yumruklarımla vurarak itmeye başladım onu.

"Köpek! Şeytan! Benim için bittin sen! Sana çık git diyorsam neden buradasın hâlâ!"

Naomi beklenmedik bir şekilde yeniden değiştiriverdi tavrını. Sanki kendi kendisine, "Bir önceki tam olarak tutmadı, değil mi?" diyordu. Hemen ayakları üstüne doğruldu ve son derece normal bir ses tonuyla "İyi, gidiyorum öyleyse," dedi.

"Güzel! Hemen şimdi ama!"

"Tamam, hemen gidiyorum. Yukarı çıkıp üstüme bir şeyler alabilir miyim?"

"Hayır! Sonra birisini gönderirsin! Bütün eşyalarını o gönderdiğin kişiye veririm ben!"

"Ama hemen şimdi almam gereken şeyler var."

"İyi, neyapmak istiyorsan yap, ama çabuk yap!" Çokkeskin konuşmuştum, zira Naomi'nin "hemen şimdi" lafı bana sanki bir tehdit gibi gelmiş, ben de öyle bir şeye pabuç bırakmayacağımı göstermek istemiştim. Üst kata çıktı, gürültülü bir şekilde odaları altüst edip durdu, sonra da taşıyabileceğinden fazla sepet ve bohçayı yüklenip indi aşağıya. Dışarı çıktığında bir *ricksha*'yı el işaretiyle durdurdu. Elindekileri araca tek başına yerleştirdi.

"Allahaısmarladık o zaman. Her şey için teşekkürler..." Bir veda sözü ancak bu kadar basit olabilirdi.

YİRMİ

Ricksha uzaklaşır uzaklaşmaz bir şey beni dürttü ve saatimi çıkarıp baktım. Saat 12.30'u gösteriyordu. Naomi, Daybreak Pansiyonu'nundan saat on birde ayrılmış, sonra kavga olmuş ve her şey göz açıp kapayıncaya kadar değişmişti. Bir dakika öncesine kadar şurada duruyordu ve şimdi yoktu. Tüm bunlar bir saat otuz altı dakika içinde olup bitmişti. Başında nöbet durdukları kişi son nefesini verdiğinde ya da bir deprem olduğunda insanlar bilinçsizce saate bakarlar. Benim durumumda saatimi çıkarıp bakınam da buna benzer içgüdüsel bir hareketti. Belirli bir yılın belirli bir kasım ayında saat 12.36'da Naomi'den ayrılmıştım. Bu vakit, ilişkimizin sonuna işaret ediyor olabilirdi pekâlâ.

"Ne rahatladım ama!" dedim kendi kendime. Sürekli atışıp durmaktan bitmiş tükenmiş biri olarak, neredeyse yarı baygın hâlde sandalyelerden birine çöktüm. Bunu yapar yapmaz ra-

hatlamış ve yenilenmiştim. Özgürlüğüme kavuşmuş gibi hissediyordum kendimi. Sadece ruhen değil, fizyolojik olarak da yorgundum ve vücudum karşı konulmaz bir ısrarla dinlenme talep ediyordu. Sanki Naomi sert bir şarap gibiydi. Çok fazla içmenin bana iyi gelmeyeceğini biliyordum ama o mis gibi kokan kadehler önüme hep ağzına kadar dolu gelmiş, ben de dayanamamıştım. İçtikçe, zehirli içki beni hayattan bezdirip tüketene kadar vücudumun her hücresine yayılmış, kafamda kaldırılamayacak ağırlıklar oluşmuştu; başım döner, düşerim diye neredeyse ayağa kalkmaktan ürker olmuştum. Sürekli bir içki sonrası sarboşluk hâli yaşıyordum; midem kötü, hafızam zayıf, insanlara karşı kayıtsız, bir özürlü gibi uyuşuk ve hareketsizdim. Sürekli Naomi'ye ait garip görüntüler geziniyordu kafamın içinde. Bazen bu görüntüler, geğirip bir şeyleri dışarı çıkarma ihtiyacına benzer rahatsızlıklar yaratır, soluğuyla saçının yağ kokusu burnuma yapışmış gibi olurdu. "Gözden ırak olan gönülden de ırak olur," demişler. Şimdi artık gitmişti ya, kapalı gökyüzü birden açılıvermiş gibiydi.

Ancak bunlar benim, ayrılmayı takiben verdiğim anlık tepkilerdi. Rahatlama hissi yalnızca bir saat kadar sürdü. Ne denli yapılı biri de olsam, bedenim o aşırı yorgunluğu bir saat gibi kısa bir sürede atamazdı üzerinden; buna rağmen kendime gelir gibi olunca, hani *kadının yüzü, erkeğin nefretini çektikçe daha da güzelleşiyor* diye düşündüğüm an vardı ya, işte kavga ettiğimiz o andaki Naomi'nin korkunç yüz ifadesi geldi aklıma. Beynime hiç çıkmamacasma kızgın demirlerle dağlanmış bir orospu imgesi vardı ve bu imge o denli iğrençti ki onu katletmek bile yetersiz kalırdı. Zaman geçtikçe söz konusu imge daha da bariz bir hâle geliyordu. Onun ateş püsküren gözlerini hâlâ üzerimde çivilenmiş hissediyordum. Ancak azar azar o iğrençlik, anlaşılması imkânsız bir güzelliğe dönüşmeye başladı. Bugün bile bana öyle geliyor ki yüzü hiç bir zaman o an olduğu kadar şehvetli olmamıştı. Hiçbir sor-

guya yer bırakmayacak şekilde, şeytani bir kötülüğün vücut bulmuş şeklinden başka bir şey değildi Naomi, ama aynı zamanda bedeniyle ruhunun bütün güzelliklerinin tavan yaptığı aynı kişi de yine kendisiydi. Atışmamızın tam da orta yerinde güzelliğine böylesi çarpılmış bir hâldeyken, "Ne kadar da güzel!" diye neden haykırmamıştım ki? Ne denli kızgın olmuş olsam da o hayran olunası tanrıçaya nasıl kızabildim ben, nasıl suçlayabildim onu, nasıl el kaldırabildim ona? Genellikle o kadar zayıf ve kararsız biriyimdir ki o pervasızca cesaret nereden gelmişti bana? Tüm bu olanlarda sanki gizemli bir şeyler vardı. Hatta pervasızlığım ve cesaretimden dolayı pişman bile olmaya başlamıştım.

Şöyle sesler duyar gibiydim: "Ne budala birisin sen. Bak, gördün mü yaptığını. Duyduğun küçük bir rahatsızlığın, öylesi bir yüz için ödenecek adil bir bedel olduğundan hâlâ kuşku mu duyuyorsun yoksa? Öyle bir güzelliği bir daha göremeyeceksin." Doğru, aptalca bir şey yaptım, diye düşündüm. Onu kızdırmamaya her zaman dikkat etmişimdir; işlerin bu hâle gelmesi için mutlaka kötü bir ruh devreye girmiş olmalıydı. Nereden geldiği belirsiz bu duygu ve düşünce iyice yer etmeye başlamıştı aklımda.

Daha bir saat öncesine kadar Naomi'yi kaldıramayacağım bir yük olarak görüyor, varlığına lanetler okuyordum. Peki şimdi ne olmuştu da bu kez kendime lanet okumakta ve aceleciliğimden pişmanlık duymaktaydım? Neden o kadar iğrençleşmiş birini özlemle istiyordum ki? Kalbimdeki bu ani değişimi açıklayabilmem mümkün değildi; sadece aşk tanrıçasının çözebileceği bir bilmeceydi bu belki de. Bilinçsizce ayağa kalkmış, odayı bir baştan bir başa arşınlamaya başlamıştım. Saatlerdir kendimi bu aşk hastalığından kurtarıp iyileşmenin yollarını arıyor, ama başaramıyordum. Yalnızca ne kadar güzel olduğu geliyordu aklıma. Gözlerimin önüne beş yıllık beraberliğimizden sahneler gelmeye başlamıştı. Aha, o zaman şunları söylemiş, yüzünün ifadesi şöyle olmuş, gözleriyle şun-

ları şunları yapmıştı... Her bir anı pişmanlığımı daha da ateşliyordu. En unutulmazları, on beş on altı yaşlarındayken yaşananlardı. Her gece onu Batılı küvette yıkar, odanın etrafında dört dönüp, "Dıgıdık, dıgıdık..." diye bağırarak o sırtımda, atçılık oynardım. Böylesi saçmasapan olaylar için özlem duymam aptalcaydı belki ama bugün geri gelse ilk yapacağım şey onunla yeniden bu oyunları oynamak olurdu. Onu sırtıma alıp odanın etrafında sürüne sürüne yürürdüm. Sanki tasavvur edilebilen en büyük coşkuymuşçasına hayalimde canlandırıp bunları yapabilsem ne mutlu olurdum, dedim kendi kendime. Aslında hayal etmekten fazlasını yaptım. Aşkım aşırı boyutlara ulaşınca, dört ayak üstüne çöktüm ve sanki o an Naomi üzerimdeymiş gibi odanın etrafında emeklemeye başladım. Sonra da, bunu yazmaya utansam da, üst kata çıktım, onun eski elbiselerini toplayıp sırtıma yükledim ve çoraplarını da ellerime geçirerek yeniden aynı odanın içinde dört ayak üstü emeklemeyi sürdürdüm.

İçinizde bu öyküyü başından beri okuyanlarınız, benim "Naomi Büyüyor" adını verdiğim bir günlük tuttuğumu hatırlayacaklar. Naomi'yi yıkadığım o günlerde, uzuvlarının nasıl günbegün büyüdüğüne ilişkin ayrıntılar vermiştim günlüğümde. Onun çocukluktan yetişkinliğe geçişi üzerine yoğunlaşacak tarzda yazılmış bir günlüktü. Naomi'nin değişik ifade tarzlarıyla fiziksel yapısındaki her türlü değişimi fotoğraflayıp deftere yapıştırdığını hatırlayarak, uzun zamandır ihmal edilmiş, tozlu ciltli kitaplığın en alt raflarından çekip çıkardım ve sayfalarını çevirmeye başladım. Banyosunu benim yapıp bastığım ve kimselerin bakmasına izin vermediğim fotoğraflar vardı. Görünüşe bakılırsa fotoğrafları tam olarak durulayamamışım, zira minik lekecikler kalmıştı üstlerinde. Bazıları eski portreler gibi anlaşılmaz duruyordu. Ama bu, nostaljiyi artırmaya yaramıştı yalnızca ve ben kendimi sanki on yıl, yirmi yıl geriye, çocukluğumun uzak düşlerine doğru geri dönüyormuş gibi hissetmiştim. Fotoğraflarda onun her zaman için gözdesi

olmuş kostümlervardı. Gösterişli olanlar, neşeli olanlar, müsrif olanlar, komik olanlar... Kadife, erkek takım elbisesi içinde çekilmiş fotoğrafı vardı mesela. Bir sonraki sayfada pamuklu bir vuale sarılmış olarak heykel gibi duruyordu. Bir diğerindeyse, gövdesinin epey üstünde dar bir kuşağı ve boyun bağı olarak da kurdelesi bulunan parlak satenden bir kimono ve ceketle görünmekteydi. Sonra da kadın sinema sanatçılarına özgü her çeşit ifade, hareket ve taklitler gelmeye başlamıştı: Mary Pickford'un gülümsemesi, Gloria Swanson'un gözleri, Pola Negri'nin gazabı, Bebe Daniel'in tatlı dilli yapmacık tavırları. İster kızgın ister tatlı tatlı, ister dehşet içinde isterse zevkten kendinden geçmiş olsun, yüzü de duruşu da her fotoğrafta başkaydı ve her bir fotoğraf aslında onun bu tür şeylerde ne denli akıllı, hünerli ve duyarlı olduğuna tanıklık ediyordu.

Ne hata! Olağandışı bir kadının çekip gitmesine göz yummuştum. Aklım başımdan gitmiş bir hâlde, yılgınlık içinde yere vuruyordum ayaklarımı. Günlüğün sayfalarını çevirdikçe her türlü betimlemeye karşılık düşen daha fazla fotoğraf çıkıyordu karşıma. Yavaş yavaş küçük ayrıntılara yoğunlaşmaya başlamışlardı, bazı bölümler ayrıca büyütülmüştü: Burnunun biçimi, gözlerinin şekli, dudaklarının, parmaklarının biçimi, kolunun, omuzlarının, sırtının ya da bacaklarının kıvrımları, bileği, topuğu, dirseği, dizi, hatta ayak tabanı... Her birine sanki Eski Yunan heykeli ya da Nara'daki Budist imgelermiş gibi yaklaşılmıştı. Bu açıdan bakıldığında Naomi'nin vücudu bir sanat eseriydi ve benim gözümde Nara'nın Buda'larından bile daha mükemmeldi. Gözlerim fotoğraflarda takılı kaldıkça içime derin, dinsel bir şükran duygusu da dolmaya başladı. Nereden esmişti aklıma da böyle ayrıntı fotoğraflar çekmiştim sanki? Bir gün gelecek bu fotoğrafların hüzün dolu anılara dönüşeceğini mi sezinlemiştim yoksa o zamanlar?

Naomi'ye duyduğum sevgi ve özlem artan bir hızla büyümeğe devam ediyordu. Gün sona ermişti; pencerenin gerisinde Çoban yıldızı yanıp yanıp sönmeye başlamış, dışarıdaki

hava iyice soğumuştu. O sabah saat on birden beri ne yemek yemiş ne de şömineyi yakmıştım; o kadar keyifsizdim ki, ışıkları yakmak bile gelmemişti içimden. Kararmakta olan evin önce ikinci katına çıkıp dolaştım sonra da birinci kata indim. "Sersem!" diye haykırdım, elimle kafama vurdum, suratımı sessizliğe gömülmüş, terk edilmiş atölye odasının duvarına yapıştırdım ve "Naomi! Naomi!" diye seslendim; sonunda, dilimde hâlâ tekrarlayıp durduğum adı, yüzükoyun yere uzanıp kaldım. Bir şekilde yolunu bulup onu yeniden geri getirmeliydim. Koşulsuz teslim olacaktım ona. Ne söylerse, ne isterse kabul etmeye hazırdım.

Şimdi acaba ne yapıyordu? O kadar valizle muhtemelen Tokyo İstasyonu'ndan bir taksi çevirmişti. Eğer öyleyse Asakusa'daki evine varana kadar beş altı saatlik bir zaman dilimi geçmiş olmalıydı. Evdekilere neden kovulduğunun gerçek hikâyesini anlatır mıydı acaba? Yoksa, yenilgiden hep nefret etmiş biri olarak, kendi hikâyesini uydurup kandıracak mıydı kardeşlerini? Senzoku'da o bayağı geçimleriyle uğraşan bir ailenin kızı olduğunun hatırlatılmasından nefret ederdi; görmezden gelinen bir ırkın üyeleriymiş gibi davranırdı ailesine ve neredeyse hiç gitmezdi ziyaretlerine. Bu hastalıklı aile ne tür onarıcı tedbirler almayı planlıyordu acaba şimdi? Kardeşleri muhtemelen ona, gidip özür dilemesini söyleyeceklerdi. O da sert tavır alıp, "Hayır, özür dilemeyeceğim, biriniz gelsin de alsın şu bagajları," diyecekti doğal olarak. Ve sonra da sanki ortada onu ilgilendiren herhangi bir şey yokmuş gibi espri yapacak, büyük laflar edecek, İngilizce deyimler döktürecek ve o sofistike elbiseleriyle takılarını gösterip hava atacaktı. Etraftaki gecekonduları gezip çalım atmayı da ihmal etmezdi herhâlde.

Ancak Naomi ne söylerse söylesin, olan olmuştu bir kere. Eğer "Özür dilemeyeceğim," derse o zaman onun yerine erkek ya da kız kardeşi gelirdi. Peki, Naomi aileden hiç kimsenin umrunda olmayabilir miydi? Nasıl Naomi onlara karşı soğuk

durmuşsa onlar da uzun zamandır Naomi için herhangi bir sorumluluk almamışlardı üzerlerine. On beş yaşında Naomi'yi bana teslim ettiklerinde, "Her şeyi sana bırakıyoruz," demişlerdi. O zamanki tavırları, Naomi'den memnun kaldığım sürece onunla devam etmem yönündeydi. Ne istiyorsa yapsın, diye yüz üstü bırakacaklar mıydı acaba onu yine? Ama eşyalarını almaya birileri gelirdi herhâlde. "Oraya varır varmaz gönder birini. Her şeyi ona vereceğim," demiştim, ama gelen giden yoktu henüz. Ne anlama gelebilirdi ki bu? Sadece üstünü değişmiş ve bir kısım eşyalarını almıştı yanına; ama geride, "hayat hariç her şeyden daha değerli" dediği en iyi giysilerini bırakmıştı. Senzoki'deki evde bütün gününü kümese tıkılmış gibi geçiremezdi. Her gün dışarı çıkıp moda elbiseleriyle komşularına caka satmalıydı o. Söz konusu elbiselerine ihtiyacı vardı, onlarsız kalmaya tahammül edemezdi.

Ancak ne kadar beklesem de o gece kimseler gelmedi. Dışarıda hava tümüyle kararmış olmasına rağmen evin ışıklarını hâlâ açmamıştım, insanlar evde kimsenin olmadığını düşünecek diye korkumdan koşup tek tek bütün odaların ışıklarını yakmaya başladım, kapının üstündeki isim tabelası yerinde duruyor mu diye de gidip kontrol ettim. Daha sonraysa kapının yanına bir sandalye çekip oturdum ve dışarıdaki ayak seslerini dinlemeye koyuldum. Saatler geçiyordu. Sekiz, dokuz, on, on bir ve gün bitmişti, kimsenin geldiği yoktu. Kalbim kötümserlik batağına saplandıkça aklımdan türlü türlü senaryolar geçiyordu. Naomi aileden herhangi birini göndermemişti çünkü olayı ciddiye almamıştı; birkaç gün içinde her şey hallolur diye düşünüyordu. "Kaygılanacak bir şey yok. Joji bana âşık ve bensiz tek bir gün bile yaşayamaz. Benim için geri dönecek." Belki de bu onun bir taktiğiydi. Oradaki insanların arasında yaşayamayacak kadar fazla konfora alışmıştı bir kere. Ayrıca yanına gideceği, onu benim gibi bağrına basacak, ona benim gibi serbestlik tanıyacak bir başka adam da yoktu. Bunun çok iyi farkındaydı Naomi. Blöf yapıyor olsa da, onu

yeniden kazanacağım diye aslında içten içe güveniyordu bana. Belki de kardeşleri ara bulucu olarak yarın çıkar gelirdi. İşleri icabı geceleyin meşguldüler, belki de bulundukları yerden sabah olana kadar ayrılamıyorlardı. Her halükârda, kimsenin gelmemiş olması bir umut ışığıydı. Yarına kadar bir ses seda çıkmazsa, kendim gidip alacaktım onu. İnatçılık yapacak ya da başkalarına ne diyecek diye kaygılanacak zaman değildi. Beni bu kör düğüm içine atan ilk planda inatçılık değil miydi zaten? Ailesi bana gülebilir, Naomi zayıflığımı fark edebilirdi; gidip tekrar tekrar özür dileyecektim, kardeşlerinden söz alacak, Naomi'ye milyon kere dönmesi için yalvaracaktım. O zaman belki yeniden yüz bulup zaferle dönebilirdi eve.

Uykusuz bir gece geçirip ertesi akşam saat altıya kadar beklemiştim ama hâlâ hiç ses çıkmamıştı. Daha fazla dayanamayıp evden dışarı fırladım ve alelacele Asakusa'nın yolunu tuttum. Onu görmek için can atıyordum. Yüzünü bir kez görsem, her şey yoluna girecekti! O an için beni en iyi anlatacak ibare herhâlde "aşk tarafından yenip bitirilmiş" olurdu: Kalbimde onu görme arzusu dışında başka hiçbir şeye yer yoktu.

Hanayashiki Lunaparkı'nın arkasında yer alan Senzoku'nun dolambaçlı sokaklarından birindeki eve vardığımda saat yedi olmalıydı. Yarı bilinçli bir vaziyette, etrafa hissettirmeden açtım kapıyı.

"Omori'den geliyorum," dedim yumuşak bir ses tonuyla. Giriş holünde duruyordum. "Naomi burada mı?"

"Aa, Kawai Bey." Kız kardeşi başını giriş holüne açılan odadan dışarı uzatmış şaşkın şaşkın bana bakıyordu. "Naomi mi dediniz? Yo, hayır, burada değil."

"Tuhaf... Burada olmalı. Dün gece buraya geliyorum diye ayrılmıştı evden..."

YİRMİ BİR

İlkin, kardeşi Naomi'nin talimatlarını yerine getiriyor ve onu evde bir yerde saklıyor diye kuşkulanmıştım. Değişik rica denemelerinden sonra anladım ki gerçekten de orada değildi Naomi.

"Ne garip... O kadar fazla eşyası vardı ki onlarla herhangi bir yere gidebilecek durumda değildi."

"Eşyası mı?"

"Evet, bir sepet, bir bavul, birkaç bohça... Epey bir şeyler aldı yanına. İşin gerçeği, dün saçmasapan bir konu üzerine tartışmıştık da."

"Yani evden ayrıldığında buraya geleceğini mi söylemişti?"

"Yo, hayır, onu söyleyen bendim. Doğruca Asakura'ya gitmesini, sonra da birisini yollamasını söylemiştim ona. Geldiğinde meseleyi anlarsınız diye düşünmüştüm."

"Tamam... Ama buraya gelmedi. Bu şartlar altında yakında gelir gerçi ama..."

"Ben bundan o kadar da emin değilim, dün gece ayrıldığına göre." Biz konuşurken bu kez erkek kardeşi gelmişti yanımıza. "Eğer bildiğiniz başka bir yer varsa oraya baksanız iyi olur. Bu zamana kadar buraya gelmediyse bundan sonra da muhtemelen gelmez."

"Ayrıca sizin de bildiği gibi, Naomi buralardan hep uzak durmuştur. En son ne zamandı? İki aydır görmüyoruz onu."

"Şey, bakın, size rahatsızlık verdiğim için üzgünüm ama eğer buraya gelecek olursa, size ne söylerse söylesin, önemli değil, lütfen bana hemen haber verin."

"Tamam, peki... Bu saatten sonra onun için herhangi bir planımız yok. Eğer gelirse haber veririz size."

Kapı önüne oturup verdikleri bulamaç gibi çayı yudumlamaya başlamıştım. Nasıl bir yol izleyeceğimi bilmiyordum, ancak kardeşlerinin evi terk ettiğini duyduklarında kıllarını bile kıpırdatmayan bu insanlara içimdeki derdi açmanın hiçbir anlamı olmadığı ortadaydı. Onlara bir kez daha, Naomi ortaya çıktığında hiç vakit kaybetmemelerini söyledim. Eğer gündüz vakti gelecek olursa beni ofisten arayabilirlerdi. Son zamanlarda arada bir işi boşladığım oluyordu; eğer ofiste değilsem Omori'ye bir telgraf çekmeleri yeterdi. Önemli olan Naomi'nin gitmesine fırsat vermemeleriydi; ben onu almaya hemen gelirdim. Ricalarımı uzun süre defalarca tekrarlamama rağmen, rahat ve umarsız tavırlarını dikkate aldığımda bu insanlara pek de güvenemeyeceğimi hissediyordum. İyice emin olmak için ofis telefonumu verip Omori'deki evin adresini yazdım bir kenara. Daha önceden adresimi bilmiyor olmaları beni hiç de şaşırtmazdı doğrusu.

"Peki şimdi ne yapmalı?" diye düşündüm. Nereye gitmiş olabilirdi? Yüzümü ağlamak üzere olan bir bebek gibi ekşit-

mek üzereydim herhâlde, nedense bir an öyle hissetmiştim; belki de yüzüm çoktan o hâldeydi de farkında değildim. Nereye gideceğimi bilmez bir hâlde Senzoku sokaklarından çıkarken Asakusa Parkı'nda gezinip kendi kendime. Biraz düşündüm. Ailesinin yanına gitmediğine göre durum sandığımdan da vahim sayılırdı.

"Kumagai'nin evi... Oraya kaçmıştır," diye düşündüm. Böyle düşününce, bir gün önce söyledikleri geldi aklıma: "Hemen almam gereken şeyler var." Tabii o kadar eşya alacaktı yanına, çünkü Kumagai'ye gitmeyi planlıyordu. Bu ikisi muhtemelen zamanı geldiğinde ne yapacaklarını da kararlaştırmışlardı. Eğer öyleyse, zor olacaktı bu iş... Her şey bir yana, Kumagai'nin nerede oturduğunu bilmiyordum. Bunu araştırıp bulabilirdim, herhâlde Naomi'yi annesiyle babasının oturduğu eve yerleştirecek değildi. Kendisi serserinin teki olabilirdi ama ailesinin konumu toplumda bir önem arz ediyordu. Oğullarının bu tür ahlak dışı bir yola başvurmalarına göz yumamazlardı. O da kendi evini terk edip Naomi'yle birlikte gizli bir yere gitmeyi tercih etmiş olabilir miydi? Belki de ailesinin bir miktar parasını alıp öyle kaçmıştı evden ve şimdi birlikte hoşça vakit geçiriyorlardı, kim bilir. Eğer öyleyse, o zaman ne yapıp edip ailesine tam olarak nelerin yaşandığını anlatmam gerekiyordu. Onlarla bir araya gelebilir ve olaya müdahale etmelerini sağlayabilirdim. Kumagai, ailesini dinlemeyecek olsa bile, sonunda paraları bittiğinde nasıl olsa artık buna devam edemeyeceklerdi. O evine, Naomi de bana dönecekti. Eninde sonunda olacağı buydu; iyi de bu arada benim çektiklerimin hesabını kim verecekti? Bu süre bir ay mı sürerdi? İki ay? Üç ay? Ya altı ay sürerse? Felaket olurdu o zaman. Zaman geçtikçe Naomi'nin dönüşü kuşkusuz çok daha zor olacaktı; ayrıca bir ikinci, bir üçüncü adamla ilişkiye girmeyeceğini kim söyleyebilirdi ki? Boşa harcanacak zamanlar değildi. Bu şekilde ayrı düşmek aramızdaki bağı da zayıflatmış olmalıydı.

Her geçen saniye benden biraz daha uzaklaşıyordu Naomi. Hadi iş başına! Uzaklaşıp gitmesine izin verme! Ne pahasına olsun geri getireceğim onu! Sıkıntıya düştün mü, dua et. Hiçbir zaman dindar bir adam olmamıştım; ancak ansızın nerede olduğumu hatırlayarak Kannon Tapınağı'na girdim. En kısa zamanda Naomi'nin nerede olduğunu bilebileyim ve Naomi tekrar bana dönebilsin diye bütün kalbimle dua ettim. Yarın bile çok erken olmazdı.

Sonra bir süre daha etrafta dolaştım ve ardından bir iki bara girip çıkarak körkütük sarhoş oldum. Omori'ye döndüğümde gece yarısını geçiyordu. Sarhoş olmama rağmen aklımdan bir türlü çıkaramıyordum Naomi'yi. Sakenin etkisi geçince yeniden planlar kurmaya başladım. Yerini nasıl bulabilirdim? Gerçekten de Kumagai'yle mi kaçmıştı? Hemen ailesine gidip görüşebilirdim ama özel bir dedektif tutmadıkça hiçbir şeyden emin olmak mümkün değildi. Aklımı yitirme noktasına gelmiştim ki, birden Hamada'yı hatırladım. Tabii ya, Hamada... Onu bütünüyle unutup gitmişim. O benim yanımda olurdu. Matsuasa'da ayrılırken bana adresini vermişti. Yarın bir mektup yazardım. Yo, hayır, mektup uzun zaman alırdı. Telgraf mı çekseydim yoksa? Bu da biraz fazla dramatik kaçmaz mıydı? Herhâlde bir telefonları vardı. Arayıp yarın bana uğramasını mı söyleseydim acaba? Hayır, bana gelinceye kadar o kendisi Kumagai'nin peşine düşebilirdi. Şimdi en önemlisi, Kumagai'nin hareketlerinden haberdar olmaktı. Sahip olduğu bağlantılarla Hamada bana çabucak haber ulaştırabilirdi. Şu an için beni anlayabilecek ve bana yardım edebilecek tek kişiydi Hamada. Belki de şu an yaşadığım bir diğer, "sıkıntı anında dua et" vakasıydı, ama ben ne olursa olsun eyleme geçmeyi deneyecektim.

Ertesi sabah yataktan fırladığım gibi en yakın telefon kulübesine koştum. Şansıma Hamadaların telefon numarası rehberde yazılıydı.

"Genç üstat mı?" diye sordu telefona bakan bakıcı kız. "Üzgünüm ama hâlâ uyuyor..."

"Çok özür dilerim ama," diye ısrar ettim, "acil bir durum söz konusu da. Sizden onu çağırmanızı isteyebilir miyim?"

Birkaç dakika sonra Hamada telefonun başındaydı. "Kawai Bey mi? Omori'den, değil mi?" dedi uyku sersemi bir ses.

"Evet, doğru... Son görüştüğümüzde neden olduğum rahatsızlıktan dolayı ne kadar özür dilesem az; biliyorum, ayrıca bu saatte aramamın ne kadar ayıp kaçtığının da farkındayım, ne var ki Naomi evden kaçtı ve..."

Kendimi tutmaya çalışmama rağmen, "Naomi evden kaçtı," dediğimde sesime hıçkırık karışmıştı. Soğuk bir kış sabahıydı ve ben gece elbisemin üzerine alelacele geçirdiğim astarlı ince bir uzun yelekle çıkmıştım dışarı. Ahizeyi tutarken tir tir titriyordum.

"Naomi Hanım mı? Gerçekten de kaçtı demek..." Rahatsız edici derecede sakindi.

"Zaten biliyorum mu demek istedin?"

"Onunla dün gece karşılaşmıştım."

"Ne? Naomi'yle mi? Dün gece Naomi'yle mi karşılaştın?" İçim titredi birden, öylesine şiddetle sarsılıyordu ki vücudum, dişlerim ahizenin ucunda takırdamaya başlamıştı.

"Dün gece El Dorado'ya dans etmeye gitmiştim. Oradaydı. Neler yaşandığına dair hiçbir şey duymadım ondan, ancak davranışları bir garipti, dolayısıyla bir şeyler olduğundan şüphelenmedim değil."

"Kiminle birlikteydi? Kumagai'yle mi?"

"Yalnızca Kumagai değil, beş altı adam daha vardı; içlerinden biri bir Batılıydı üstelik."

"Bir Batılı mı?"

"Evet, öyle... Ayrıca Naomi'nin üzerinde çok şatafatlı Batılı giysiler vardı."

"İyi de evden ayrılırken yanına hiç Batılı giysi falan almamıştı ki..."

"Olabilir, ama Batılı giysiler içindeydi sonuçta. Göz kamaştırıcı bir gece elbisesi, daha ne olsun."

Orada öylece bütünüyle afallamış hâlde kalakalmıştım. Ne sorınalıydım ona, bunu bile düşünecek durumda değildim kesinlikle.

YİRMİ İKİ

"Alo, alo... Neyiniz var Kawai Bey? Alo..." O kadar uzun bir zamandır suskun kalmışım ki Hamada bastırıp duruyordu. "Alo, alo..."

"Evet..."

"Kawai Bey?"

"Evet..."

"Neyiniz var?"

"Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ama şimdi telefonda bunu düşünmenin bir anlamı yok, öyle değil mi?"

"Biliyorum, fakat... Dinle Hamada, aklımı kaçırmak üzereyim, nasıl bir yol izlemem gerekiyor, hiç bilmiyorum. Öyle acı çekiyorum ki gittiğinden beri gözüme uyku girmedi." Hamada'nın duygudaşlığını daha çok kazanmış olayım diye sesimi elimden geldiğince acıklı çıkarmaya çalışıyordum. "Hamada, yardımına başvurabileceğim başka kimse yok. Üzerim-

de taşıdığım berbat bir yük var benim. Ama olsun... Naomi'nin nerede olduğunu bileyim, yeter. İster Kumagai'yle ister başka adamlarla birlikte olsun, fark etmez. Yalnızca emin olmak istiyorum. Kendi adıma bencilce bir davranış olacak ama, onu bulmamda bana yardımcı olmanı isteyebilir miyim senden? Bunu bilmek isterdim. Senin bağlantıların var ve düşündüm ki ben kendi başıma aramaya kalkacağıma..."

"Doğru, muhtemelen onu çabucak bulabilirim," dedi Hamada, sanki yapacağı, işten bile değilmiş gibi konuşmuştu. "İyi de Kawai Bey, nerede olabileceğine dair hiç mi fikriniz yok?"

"Kumagai'yle birliktedir diye bir talıminim var yalnızca. Sana söyleyebileceğim gerçek şu ki gizliden gizliye hâlâ Kumagai'yle görüşüyor. Bunu ortaya çıkardığımda kavga ettik, o da kaçıp gitti evden."

"Anlıyorum."

"Ama bana anlattıklarına göre içlerinde bir Batılının olduğu birçok adamla birlikte Naomi, ayrıca Batılı giysiler giyiyor. Ne düşüneceğiini bilmiyorum. Eğer gidip Kumagai'yi görecek olursan belki neler olup bittiğine dair genel bir fikir edinebilirsin."

Sanki ağlayıp sızlanmama bir son vermek istermiş gibi, "Tamam, olur," dedi Hamada. "Neler öğrenebilirim, göreceğiz bakalım."

"Çabuk halledebilir misin peki? Mümkünse bugün beni bilgilendirebilirsen öyle rahatlayacağım ki."

"Tabii, anlıyorum. Evet, muhtemelen gün içinde bir şeyler öğrenmiş olurum. Peki nasıl ulaşabilirim size? Hâlâ Oimachi'deki şirkette mi çalışıyorsunuz?"

"Yok, hayır, bu başıma gelenlerden sonra işe falan gittiğim yok. Olur da Naomi gelebilir diye evden dışarı çıkmamaya çalışıyorum. Biliyorum, yine bencilce olacak ama telefonu

kullanmak bu durumda biraz tuhaf kaçacak. Eğer seni görebilirsem benim için en uygunu olur. Bir şeyler öğrendiğinde Omori'ye gelebilir misin mesela?"

"Peki, olur. Bugün başka yapacak işim de yoktu zaten."

"Teşekkürler... Gelirsen sana o kadar müteşekkir olacağım ki..." Artık onun gelmesini bekleyeceğim için, geçen her saniye sonsuzluk gibi gelecekti bana. Şimdi daha da sabırsızlanmaya başlamıştım. "Saat kaç gibi gelebilirsin?" diye eklemiştim ardından. "Saat iki veya üçe kadar herhangi bir cevap alabilir misin sence?"

"Herhâlde almış olurum, ama bizzat kendim gidip görene kadar emin olamam. Elimden geleni yapacağım, ancak araştırmanın iki üç gün sürme ihtimali de yok değil tabii."

"Ta... Tamam... Yarın, yarından sonra... Sen gelene kadar evden dışarı çıkmayacağım."

"Anlıyorum. Sizi gördüğümde bununla ilgili olarak daha çok konuşuruz. Şimdilik, hoşça kalın."

Telefonu kapatıyor zannederek kendimden geçmiş bir hâlde "Alo, alo," diye bağırmaya başlamıştım bir an. "Alo... Bir şey daha var. Olaylar nasıl gelişecek bilemiyorum ama, eğer Naomi'yi gördüğünde onunla konuşma fırsatı bulursan, ona söylemeni istediğim bir şey var. Lütfen ona şunları söyle: Yaptıklarından ötürü kendisini lanetleyip suçlamıyorum, hâl ve davranışlarındaki kusurda benim de payım olduğunu artık görüyorum çünkü. Hatalarını için mütevazı bir şekilde özür dileyeceğim ve her türlü koşulu kabulleneceğim. O yeter ki gelsin, geçmiş geçmişte kaldı demeye hazırım ben. Eğer gelmeyi reddedecek olursa beni hiç olmazsa bir kere görmesini rica et ondan."

"Her türlü koşulu kabulleneceğim"in ardından şöyle devam etmek isterdim aslında: "Önünde yüzükoyun yere yatmamı isterse seve seve yatarım. Eğilip alnımı yere sürmemi

isterse eğilir, alnımıyere sürerim. Özür dilemek için her şeyi yaparım." Ama bunları diyemezdim tabii.

"Lütfen, eğer söyleyebilirsen, onu işte böyle sevdiğimi söyle."

"Anlıyorum. Fırsatım olursa kesinlikle söyleyeceğim, merak etmeyin."

"Bir de, hani onun şu hemen parlayıverme huyu varya, diyorum ki, gerçekten de eve dönmek istiyor olabilir ama inatçılığı ve aksiliği yüzünden bunu yapmayabilir. Eğer böyle bir durum olduğunu görürsen, ona moralimin ne kadar bozuk olduğunu söyle. Gelirken onu da yanında getirebilsen mesela, harika olur."

"Anlıyorum, anlıyorum. O kadarını garanti edemem ama elimden geleni yaparım." Benim ısrarlarım karşısında artık burasına gelmiş gibi çıkmıştı sesi Hamada'nın; yine de ben cüzdanımdaki bütün beş senleri[8] kullanana kadar konuşmaya devam ettim. Ağlamaklı ve titrek bir sesle muhtemelen hayatımda ilk kez bu kadar ustalıkla ve utanmazca konuşmuştum.

Telefon konuşması bittiğinde rahatlamayı umarken, bu kez de Hamada'nın bir an evvel gelmesinden başka bir şey düşünemez hâldeydim. Bugün muhtemelen gelirim, demişti; peki ya gelmezse, neyapardım o zaman? Dahası, eğer gelmezse ben ne hâle gelirdim? Naomi'nin hasretini çekmek dışında beni oyalayacak hiçbir şey yoktu. Herhangi bir şey yapmaktan aciz biriydim ben. Uyku uyuyamaz, yemek yiyemez, dışarı çıkamaz bir hâlde, evin dört duvarı arasında ellerini kavuşturmuş, kelimenin tam anlamıyla yabancı birinin benim adıma sağa sola koşuşturup bana sonucu rapor etmesini beklemenin dışında hiçbir şey yapamaz durumdaydım. Hiçbir şey yapamamaktan daha acı bir şey yoktur; bir de üstüne o kadar çok istiyordum

8 Sen: 1953'e dek tedavülde kalan Japon bozuk parası. (ç.n.)

ki Naomi'yi, bu istek yüzünden ölebilirmişim gibi geliyordu bana. Arzumun işkence kıskacına yakalanmış olarak kaderimi bir başkasının eline teslim etmiş, şimdi kendi evimde saatin kollarına baka baka beklemeye çekilmiştim. Bazen zamanın akışı, hayretlere düşürecek denli yavaştır; tek bir dakika bile bitmeyecek denli uzun görünür. O dakikayı altmış kere tekrar ettiğinizde, ancak bir saate ulaşmış oluyorsunuz. Aynı dakikayı yüzyirmi kere tekrar ettiğinizde de iki saate ulaşırsınız. Demek ki üç saat bekleyecek olsam o usandırıcı, kaçışı mümkün olmayan dakikadan yüz seksen tanesine katlanmak zorunda kalacağım, yelkovanın yüz seksen tik taklık dairesel dönüşüne yani! Üç saat değil de, dört beş saat ya da yarım gün, bir gün, iki gün, üç gün olsa, sabırsızlık ve özlemden kesin çıldırırım herhâlde diye düşünüyordum.

Yine de, Hamada'ın akşamdan önce gelemeyeceğini hesap etmiş ve beklemeye hazırlamıştım kendimi; ancak öğle vakti, yani telefon etmemden dört saat sonra kapının zili çaldı ve ben şaşkınlıkla Hamada'nın "Merhaba," diyen sesini duydum. Sevinçle yerimden sıçradığım gibi kapıyı açmaya koştum.

"Merhaba... Hemen açıyorum. Kilitlemişim de..." dedim heyecanla. Kendimeyse, "Bu kadar çabuk burada olabileceğini hiç düşünmemiştim," diyordum. Naomi'yi görebilmiştir belki de. Belki de Naomi'ye rastladığında Naomi hemen anlamış ve Hamada da onu buraya getirmiştir. Bu düşünce içimde daha da büyük bir coşku dalgası yaratmıştı. Kalbim güm güm atıyordu şimdiden.

Kapı açıldığında, belki Hamada'nın arkasında bir yerde duruyordur diye merakla bakınmıştım etrafıma, ama kimse yoktu görünürde. Hamada kapıda tek başına duruyordu.

"Bu sabah için özür dilerim. Nasıl? Bulabildin mi bir şeyler?" diyerek bir çırpıda giriverdim söze.

Bana acıyan gözlerle bakan Hamada insanı rahatsızedecek kadar sakin görünüyordu. "Evet, bir şeyler buldum... Ama, ba-

kın Kawai Bey, onun için artık hiçbir umut yok. En iyisi onu unutmanız." Sözcüklerin üzerine basa basa konuşuyor ve konuşurken başını iki yana sallıyordu.

"Ne... Ne... Ne demek istiyorsun?"

"Korktuğunuzun da beter... Kendi iyiliğiniz için Naomi Hanım'ı aklınızdan çıkarmanız daha hayırlı olacak."

"Onunla karşılaştın demek? Onunla konuştun ama durum ümitsiz, öyle mi?"

"Hayır, onunla karşılaşmadım. Kumagai'ye gittim ve her şeyi ondan öğrendim. Son derece acınası bir durum var ortada. Şoke oldum."

"İyi de Naomi nerede Hamada? Ben önce onu duymak istiyorum senden."

"Tek bir yerde değil... Dolaşıp duruyor."

"Ama onun kalacağı o kadar fazla yeryok ki."

"Bakın, sizin tanımadığınız kaç erkek arkadaşı olduğunu tahmin bile edemeyiz. Ne var ki sizinle tartıştıktan sonra ilkin Kumagai'ye gittiği doğru. Öncesinde telefon edip gizli saklı gitmeyi deneseymiş, bir sorun olmazmış, ama onca eşyayla bir anda kapının önünde belirdiğinde Kumagai bile ne yapacağını bilememiş. Evde tam bir karmaşa hâkimmiş. Herkes, "Bu da nereden çıktı böyle?" deyip duruyormuş. Dolayısıyla Kumagai onu pek de iyi ağırlayacak durumda değilmiş"

"Sahi mi? Peki ya sonra?"

"Tüm yapabildikleri eşyalarını Kumagai'nin odasına koymak, sonra da hep birlikte evden ayrılıp ünü hiç de iyi olmayan bir pansiyona gitmek olmuş. Daha kötüsü, gittikleri pansiyon burada, Omori'de, evinizin yakınlarındaki o adı bilmem ne pansiyonu... O sabah kullandıkları, yani sizin onları gördüğünüz aynı pansiyon. Ne küstahlık!"

"Aynı gün içinde oraya bir kez daha mı gitmişler?"

"Kumagai öyle dedi. Çok keyifli görünüyordu; fütursuzca saçmalayıp duruyor, ayrıntılara girmeye bayılıyordu. Dinlemesi hiç hoş değildi."

"Geceyi birlikte geçirmişler, değil mi?"

"Yok, aslında geçirmemişler. Akşama kadar kaldık, demişti bana. Sonra birlikte Ginza'da yürüyüş yapmışlar, daha sonra da Owaricho Sapağı'nda ayrılmışlar."

"Ama bu doğru olamaz. Kumagai yalan söylüyor olmalı."

"Hayır, gerisini dinleyin. Ayrıldıklarında Kumagai Naomi'ye acımış. Ona, gece nerede kalacağını sormuş. O da, 'Benim kalacak bir sürü yerim var,' demiş. 'Yokohama'ya gidiyorum şimdi,' demiş. Hiç de mutsuz görünmüyormuş. Shimbashi İstasyonu'na doğru yürümüş gitmiş."

"Yokohama'da kimleri tanıyor ki?"

"İşte en tuhaf kısmı da burası... Kumagai belki Omori'ye geri döner diye düşünmüş. Bir sürü arkadaşı olabilir ama Yokohama'da kalacak yeri nereden bulsun ki? Ne var ki ertesi sabah Kumagai'yi aramış ve 'Ben El Dorado'dayım, gelsene,' demiş. Kumagai gittiğinde ne görsün? Naomi göz kamaştırıcı bir gece elbisesi giymiş, bir elinde tavuskuşu tüyünden bir yelpaze tutuyor, her yanından bilezikler ve kolyeler sarkmış hâlde ve bir Batılının yanı sıra, bir dizi başka erkekle de gönül eğlendirmekte..."

Hamada'nın anlattıkları kutu içinde kutu gibi bir şeydi, bir sarsıcı gerçeğin içinden bir diğeri çıkıyordu. Meselenin özeti, Naomi ilk geceyi Batılının evinde geçirmişti. Adı William McConnell'dı ve El Dorado'ya ilk dansa gidişimizde kendini tanıtmadan Naomi'yi dans etmeye zorlayan o utanmaz, burnu havada herifin ta kendisiydi. Ancak çok daha şaşırtıcı olan (ki bu Kumagai'nin gözlemiydi) o gece evine gidip onda kalana kadar Naomi'nin aslında McConnell'a özel bir yakınlık göstermemesiydi; ne var ki bir süredir gizliden gizliye belli bir ilgi

duymuş olduğu da aşikârdı. Adamın aktör gibi duran klas bir yanı vardı ve yüzü kadınların hoşuna gidiyordu. Dans takımı ona "Batı'nın kurdu" adını takmıştı. Naomi'nin kendisi bile, "Batılıların güzel profilleri oluyor. Baksanıza, John Barry'e benzemiyor mu?" demişti. (John Barry'den kastı, filmlerde izlediğimiz Amerikalı aktör John Barrymore'du.) Naomi'nin ilgisini çekmiş olmalıydı. Belki de adama kaş göz etmiş, adam da kendisinden hoşlandığını fark edince kur yapmaya kalkmıştı. Aralarında bundan başka bir şey geçmemesine rağmen adamın evine davetsiz gitmişti. Kapı eşiğinde McConnell onu görünce, "Hah, cazibeli kuşum uçup geldi demek," diye düşünmüştür herhâlde. "Geceyi evimde geçirmek istemez miydiniz?" demiş, Naomi de, "Bence mahsuru yok," diye karşılık vermiştir.

"Fakat buna inanılmak biraz zor... Tanımadığı bir adamın evine gitmek ve geceyi orada geçirmek..."

"Kawai Bey, bana öyle geliyor ki Naomi Hanım'ın artık böyle şeyler düşündüğü yok. McConnell'a bile biraz garip gelmiş olmalı ki dün gece Kumagai'ye, 'Tanrı aşkına bu da kim?' diye sormuş.

"Aynı şey, hiç tanımadığı bir kadını evinde alıkoyan biri için de söylenebilir."

"Sadece Naomi'yi evinde alıkoymakla kalmamış, ona Batılı elbiseler giydirip bilezikler ve kolyeler de takmış. İşte bu kadar utanmaz biri o. Ve yalnızca bir gece geçirmesine rağmen, Naomi ona öylesine yakınlaşmış ki, "Willy" diye sesleniyormuş."

"Gece elbisesiyle mücevherleri sence Naomi mi aldırmıştır adama?"

"Duyduğuma göre giysilerin bir kısmını o almış, geri kalanınıysa tanıdığı Batılı bir kadın ödünç vermiş. Büyük bir ihtimalle bunu başlatan Naomi'nin cilveli flörtleşmesi olmuştur; Batılı elbiseler giyip denemek istediğini ima etmiş, adam

da onun gönlünü kazanmak için kabul etmiştir. Elbise hiç de öyle rastgele seçilmiş bir elbiseye benzemiyordu, üzerine tam oturmuştu bir kere. Yüksek topuklu Fransız ayakkabıları vardı ayağında, ayakkabı uçları minelenmiş ve muhtemelen yalancı elmas veya benzeri minik taşlarla parlatılmıştı. Tıpkı Sinderella'ya benziyordu."

Kalbim heyecanla çarparken, *Sinderella-Naomi* kim bilir ne kadar güzel olurdu, diye düşünmeden edemedim; ama sonra, onun bu pervasız azgınlığı karşısında birden çok kötü hissettim kendimi. Izdırap, pişmanlık ve aşağılanma duyguları kaplayıverdi içimi. Kumagai'yle yaşadıkları yeterince kötüydü. Şimdi bir de hakkında hiçbir şey bilmediği Batılı bir adama kaçmış, geceyi onda geçirmiş ve kendisine elbiseler aldırtmıştı. Daha düne kadar koca sahibi olan bir kadının sergileyeceği davranışlar mıydı bunlar? Kaç senedir birlikte yaşadığım Naomi çıka çıka böyle bir orospu olarak mı çıkacaktı karşıma? Bunca zaman aptalca bir düş peşinde mi koşmuştum yani ben? Onun sahici yanını mı görüyordum sonunda? Hamada haklıydı. Onu ne kadar istiyor olsam da vazgeçmeliydim ondan. Rezilcesine aşağılanmıştım. Bir erkek olarak onurum ayaklar altına alınmıştı.

"Hamada, çok ısrarcı olduğumun farkındayım ama emin olmak istiyorum. Bana anlattığın her şey doğru mu gerçekten? Sadece Kumagai değil, sen de onaylayabilir misin anlatılanları?"

Gözlerimin yaşlarla dolduğunu gören Hamada acıyarak salladı başını. "Neler hissettiğinizi anlıyorum, bu da söyleyeceklerimi daha da zorlaştırıyor; ama ben de dün gece oradaydım ve sanırım Kumagai'nin söyledikleri doğru. Size çok daha fazlasını da anlatabilirim, ama lütfen gerisini dinlemek durumunda kalmadan inanın bana. Lütfen gerçekleri abartarak kendi kendime eğlendiğimi düşünmeyin."

"Teşekkür ederim. Bütün duymak istediğim buydu. Kendini hiç..." Ne oldu bilmiyorum ama sözcüklerim o anda boğazımda tıkanıp kaldı ve aniden iri iri yaşlar gözlerimden aşağıya süzülmeye başladı. Böyle olmaz, diye düşündüm ve ani bir hamleyle Hamada'ya sıkıca sarılıp yüzümü omuzlarına gömdüm. Sonra da başımı kaldırıp avazım çıktığı kadar bağırıp çağırmaya başladım: "Hamada! Bıraktım onu! Şimdi, şu an! Kesinlikle!"

"Tamam, tamam! Doğru bir şey söylediniz işte şimdi!" Hamada'nın sesi de boğuk çıkmaya başlamıştı. "Doğrusunu söylemek gerekirse bugün buraya kafamda Naomi'yle ilgili vardığım sonucu söylemeye gelmiştim. Naomi'den bir şey beklemek artık imkânsız. Tabiatı gereği her an ortaya çıkıp hiçbir şey olmamış gibi davranabilir; ama gerçek şu ki onu artık kimse ciddiye almıyor. Kumagai'ye göre herkes ona orta malı gibi davranıyor; ayrıca ona telaffuz edilemeyecek bir de lakap takmışlar. Arkanızdan adınızı ne kadar sık lekelediler Kawai Bey, kim bilir."

Hamada da Naomi'yi benim içimdeki aynı tutkulu duygularla sevmiş ve yine benim gibi onun tarafından yüzüstü bırakılmıştı. Şimdi bu gencin kızgınlık dolu ve bana karşı duyduğu içten yakınlıkla sarf ettiği sözler, çürümüş bir et parçasına inen keskin bir bıçak darbesi etkisi yapmıştı bende. Ona orta malı muamelesi yapıyorlar, telaffuz edilemeyen takma adlar yakıştırıyorlardı. Bu korkunç ifşaatlar alaycı bir biçimde yepyeni bir yaşam soluğu serpmişti içime. Omuzlarımda yeniden bir hafiflik hissettim, sanki sıtma nöbetinden çıkmış gibiydim, gözyaşlarım durmuştu.

YİRMİ ÜÇ

Beni neşelendirmek için, "Kawai Bey, içeride kapalı kalmamalısınız. Biraz yürüyüş yapmaya ne dersiniz?" dedi Hamada.

"Peki... Yalnız bana bir dakika müsaade et," dedim. İki gündür ne ağzımı çalkalamış ne de tıraş olmuştum. Tıraş oldum, yüzümü yıkadım ve bütünüyle yenilenmiş hissederek saat iki buçuk civarı Hamada'yla birlikte dışarı çıktım.

"Civar semtlerde dolaşmak için iyi bir zaman," dedi Hamada. Ona katılıyordum. Ikegami yönüne doğru yürüyerek, "Şöyle mi gidelim?" diye sormuştu. Birden kanın beynime sıçradığını hissedip olduğum yerde kaldım.

"Hayır, oraya değil. O yön bir tabu artık."

"Niye ki?"

"Az önce ismini andığın Deybreak Pansiyonu o tarafta da ondan."

"Doğru ya! Ne yapalım o zaman? Doğruca sahile inip Kawasaki'ye doğru mu yürüyelim?"

"Evet, olur. En güvenlikli olanı bu."

Hamada dönüp istasyona doğru yürümeye başlamıştı, ama sonra bu yeni istikametin de tehlikeli olabileceğini fark ettim. Eğer Naomi hâlâ Daybreak Pansiyonu'na gidiyorsa, o zaman tam da şu sıralar Kumagai'yle birlikte çıkabilirdi ortaya. Ya da o pislik yabancıyla Tokyo ile Yokohama arasında tren yolculuğu yapıyor olabilirdi. Her iki durumda da Ulusal Motorlu Tren Hattı boyunca her istasyondan uzak durmak gerekiyordu. Hamada'nın önüne geçtim ve bir yan sokağa saptım; böylece çeltik tarlalarından geçen tren hattının rayları üzerinden geçerek yürümüş olacaktık. Sık sık, "Korkarım bugün bir sürü sıkıntı yaşattım sana," diyordum Hamada'ya.

"Hiç de değil. Eninde sonunda böyle bir şeyin olacağını tahmin etmiştim."

"Senin tarafından bakıldığında komik görünmüş olmalıyım."

"Ama ben de bir ara akıl dışı bir görüntü çizmiştim. Hem ne hakla size gülecekmişim ki? Yatışıp kendime geldikten sonra çok üzülmüştüm sizin için, o kadar."

"Senin başına gelebilir, daha gençsin çünkü; ama benim gibi otuzlarında bir adamın bir budala gibi hareket etmesi gülünç gerçekten. Ve eğer sen hiçbir şey anlatmamış olsan, ben hiç tereddütsüz kaldığım yerden devam edecektim."

Tarlalara geldiğimizde güz sonu mevsiminin serin, diri havası ve yükselmiş bir gök belki rahatlatabilirdi beni ama, ağlamaktan şişen gözlerim, rüzgâr vurdukça yanıyordu. Uzaklardan yasaklı Ulusal Motorlu Treni'nin tarlaların içinden geçerken çıkardığı gümbürtülü sesler geliyordu.

Bir süre sessizlikte yürüdükten sonra, "Öğle yemeği yemiş miydin Hamada?" diye sordum.

"Hayır, henüz değil. Ya siz?"

"Biraz sake almıştım ama evvelsi günden beri pek bir şey yedim sayılmaz. Çok açım."

"Herhâlde... Kendinize daha iyi bakmalısınız, yoksa hasta olmamanız işten bile değil."

"Merak etme. Işığı gördüm bir kere, teşekkürler. Kendime dikkat edeceğim. Yarından itibaren yepyeni biri olacağım. Ve tabii yeniden işimin başına döneceğim."

"Evet, bu bazı şeyleri aklınızdan uzak tutacaktır. Ben başıma gelenlerden sonra yalnızca unutmak istedim ve kendimi müziğe verdim."

"Böyle zamanlarda bir müzik aleti çalabilmek çok iyi gelmeli insana. Benim öyle hünerlerim yok, yalnızca düzenli olarak ofiste iş yapabilirim ben. Neyse, sen de aç olmalısın. Ne dersin, gidip bir yerde biraz çöplenelim mi?"

Konuşa konuşa Rokugo Irınağı'na kadar yürümüşüz. Çok geçmeden, aramızda kaynayan bir tencere, Kawasaki'deki et lokantalarından birinde, karşılıklı oturuyorduk. Matsuasa'da olduğu gibi kadeh değiş tokuşu yaptık.

"Çek bir kadeh, Hamada."

"Eğer boş mideye sake içirirseniz bana, etkisini hemen gösterir, ona göre."

"Boş ver... Bu gece içimdeki kötü ruhları def etme işlemi başarıyla sonuçlandı. Bunu kutlamama sen de yardımcı ol. Yarın içkiyi bırakırım; o yüzden gel, bu gece sarhoş olup güzel güzel sohbet edelim şurada."

"Öyleyse, sağlığınıza kaldırayım kadehimi."

Hamada'nın yüzü patlıcan gibi kızarıp sivilceleri haşlanmış et gibi parlamaya başladığında ben körkütük sarhoş olmuştum bile ve mutlu muydum yoksa mutsuz mu, bilemiyordum.

"Bu arada Hamada, sana sormak istediğim bir şey var. Ânı dikkatlice kollayıp daha da sokuldum ona. "Naomi'ye taktıkları o feci takma ad ne?"

"Yo, hayır, söyleyemem size. Çok kötü çünkü..."

"Ne kadar kötü olduğunun bir önemi yok. Benim için hiçbir şey ifade etmiyor artık; o yüzden kendini tutmanın bir anlamı yok. Lütfen bana ona ne ad taktıklarını söyle. Bilirsem kendimi daha iyi hissedeceğim."

"Öyle olabilir ama, yapamam, gerçekten yapamam. Lütfen mazur görün beni. Neyse, zaten düşünseniz muhtemelen ne olduğunu siz de tahmin edebilirsiniz. O adı nasıl aldığını anlatabilirim ama."

"Evet, lütfen anlat."

"Ama Kawai Bey..." Utanarak kafasını kaşıdı. "Nasıl ortaya çıktığı da çok kötü... Duyduklarınız hiç hoşunuza gitmeyecek."

"Tamam, tamam... Lütfen anlat! Yalnızca onun sırlarından bazılarını bilmek istiyorum, o kadar. Merak işte, sadece ve yalnızca merak..."

"Peki öyleyse... O zaman onun gizli yaşamına ilişkin bir iki şey söyleyeyim. Geçen yaz siz Kamakura'dayken Naomi Hanım'ın kaç erkeği vardı, biliyor musunuz?"

"Sadece seni ve Kumagai'yi biliyorum. Başkaları da var mıydı?"

"Sakın şok geçirmeyin Kawai Bey... Seki ve Nakamura da vardı."

Sarhoş olmam bir yana, elektrik çarpmış gibi oluverdim bir an. Bir şeyler söyleyebilmem için önce beş altı kadeh sake devirmem gerekti.

"Bütün bir grup mu demek istiyorsun? Yani teker teker hepsi mi?"

"Evet... Peki nerede buluşuyorlardı sizce?"

"Okuba Villası'nda mı?"

"Bahçıvanın kiraladığınız yazlığında..."

Ağzımdan tek bir sözcük bile çıkamıyordu. Öylesine şaşkındım ki... Sonunda, "Gerçekten de hayret verici bir şey bu," diyebildim inleyerek.

"Muhtemelen o sırada bundan en fazla rahatsızlık duyan bahçıvanın karısıydı. Onlara çıkıp gitmelerini söyleyemezdi, çünkü Kamugai'ye borcu vardı; öte yandan, sürekli girip çıkan adamlar yüzünden evinin randevu evi gibi işlediğini gören komşuları acaba ne der diye de epey kaygılanıyor olmalıydı. Ve tabii, siz duyarsanız, kim bilir neler olur diye ayrıca korkuyordu kadıncağız."

"Tabii, haklısın. Ona Naomi'yi sorduğumda neden eli ayağı boşanıyordu, anlıyorum şimdi. Demek Omori gizli buluşma yeriniz, yazlık da bir randevu eviydi ve benim hiçbir şeyden haberim yoktu. İyi benzetmişler beni, değil mi?"

"Kawai Bey, lütfen Omori ile ilgili konuşmayalım. Sizden bunun için özür diliyorum."

"Merak etme, hepsi geçmişte kaldı, bir zararı da olmadı. Yine de bu kadar ustalıklı bir şekilde oyuna getirilmek heyecan verici. Kim olsa böylesi güzel bir teknikten etkilenirdi."

"Bir sumo güreşçisi tarafından yere çalınmak gibi bir şey, değil mi?"

"Kesinlikle... Şimdi... Naomi hepsini kullandığı için mi kimsenin kimseden haberi yoktu?"

"Yo, hayır, haberleri vardı. Hatta bazen iki kişinin çakıştığı bile olurdu."

"Aralarında kavga falan çıkmaz mıydı?"

"Birbirleriyle zımnen ittifak hâlindeydiler. Onu paylaşıyorlardı. İşte o çirkin takma ad da buradan çıkmıştı, arkasından konuşurken kullandıkları addı takma ad. Bilmemeniz çok daha iyi; ancak ben biliyordum ve bana çok acı veriyordu. Bir şekilde Naomi Hanım'ı bu durumdan kurtarmak istemiş-

tim; ama tavsiyede bulunmaya kalktığımda deliye dönmüş ve beni aptal yerine koymuştu. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu." Hamada'nın sesi, hatırladıkça daha da duygusal çıkmaya başlamıştı. "Kawai Bey, sizle Matsuasa'dayken bu kadar anlatmamıştım, öyle değil mi?"

"Naomi'yle şimdi beraber olan Kumagai, demiştin."

"Doğru, öyle demiştim. Yalan da söylemiyordum hani. Belki ikisi de çetin ceviz olduklarından pek bir yakındılar birbirlerine. Kumagai çetenin elebaşısıdır. Size sadece o kadarını söylemiştim, zira Naomi Hanım üzerinde en kötü etkiyi Kumagai'nin yaptığını düşünüyordum, diğerlerinden bahsedemezdim size. Ayrıca hâlâ onu terk etmeyeceğinizi, eninde sonunda onu doğru yola çekeceğinizi ümit ediyordum."

"Bırak onu bir yere çekmeyi, asıl onun tarafından sürüklenip çekilen ben oldum."

"Naomi Hanım'a karşı gelen her erkeğin başına gelen şey bu."

"Şu kadının gizemli, sihirli bir gücü var, öyle değil mi?"

"Doğru, sihirli bir güç, başka bir şey değil! Hissediyordum bunu ve o yüzden işte ondan uzak durmam gerektiğini anlamıştım, yoksa yakınlaşacak olsam başım belaya girecekti."

Naomi, Naomi... Bilmiyorum kaç kez tekrarlanmıştı bu isim aramızda. Sakemizin mezesiydi bu isim. Sanki kırmızı etten daha leziz bir nefasetmişçesine çıkan sesteki yumuşaklığın tadına varıp, ağzımızın suyuyla bu tadı yalayıp sonra da dudaklarımıza götürüyorduk.

"Fakat hayatta bir kere olsun böyle bir kadının oyununa gelmeye değer, öyle değil mi?" diye sordum tutkuyla.

"Kesinlikle! İlk aşkı ben onda tattım bir kere. Uzun sürmedi gerçi ama güzel bir düştü. Bunun için ona şükran borçluyum."

"Sence sonunda ne olacak ona?"

"Bence daha da kötüye gidecek. Kumagai, onun McConnell ile fazla uzun süre kalamayacağını söylüyor. Birkaç gün içinde başka bir yere gider, hatta benim evime bile gelebilir diyor Kumagai, çünkü bütün eşyaları oradaymış. Peki ama Naomi Hanım'ın kendi ailesi yok mu?"

"Asakusa'da bir randevu evi çalıştırıyorlar. Daha önce kimseye söylememiştim, ona haksızlık olur diye düşünmüştüm çünkü."

"Anlıyorum. Doğruymuş demek; yetiştirme tarzı her şeyi belirliyor."

"Naomi'nin anlattıklarına göre, doğduğunda ailesi Shimonibancho'da bir malikânede yaşayan alt dereceden bir samuray ailesiymiş. Anneannesi Rokumeikan'da balolara giden modern bir tipmiş ve ona Naomi adını veren de oymuş. Bunun ne kadarı doğru, bilemeyiz tabii. Her neyse, yetiştirilmesi kötü olmuş. Bunu şimdi çok daha açık ve net görebiliyorum."

"Bu, durumu daha da vahimleştiriyor. Sefahat ve kendini dağıtma onun kanında var. Onu kurtarma çabalarınıza rağmen öyle bir yola sapacağı alnına yazılıymış onun."

Neredeyse üç saat boyunca çene çalıp durmuştuk. Ancak saat yediden sonra kalkabildik, ama konuşacaklarımızı bitirememiştik henüz.

Kawasaki'nin içinden geçerken, "Hamada, Ulusal Motorlu'yla mı döneceksin?" diye sordum.

"Yürüyerek dönmek için mesafe çok uzun."

"Haklısın. Ben Keihin Motorlu Treni'ne bineceğim. Eğer Yokohama'daysa Ulusal Hat tehlikeli olabilir."

"Ben de Keihin'e binerim öyleyse. Ama Naomi Hanım bütün yönlerde dolaşıp durursa kaçınılmaz olarak er geç rastlayacaksınız demektir ona."

"Dışarı çıktığımda aklımı başıma almalıyım, öyle değil mi?"

"Zamanının çoğunu dans salonlarında geçirdiğine şüphe yok, o yüzden en tehlikeli bölge Ginza."

"Omori sanki daha mı güvenilir? Yokohama, Kagetsuen ve Daybreak Pansiyonu'na giden yollar oradan geçiyor. Belki de o evden kurtulup başka bir yerde bir oda kiralamam daha iyi olacak. Şu yaşananlar soğuyunca'ya kadar onun yüzünü falan görmek istemiyorum."

Hamada, Keihin'de bana eşlik etti ve Omori'de ayrıldık.

YİRMİ DÖRT

Aşkta yaşadığım hayal kırıklığı ve yalnızlıktan muzdarip-ken bir başka üzücü olay daha oldu: Annemin kalp krizinden ölümü.

Hamada'yla buluştuktan iki gün sonra sabah vakti onun kritik bir durumda olduğunu söyleyen bir telgraf almıştım. Telgrafı ofiste okur okumaz herşeyi bırakıp Ueno İstasyonu'na doğru alelacele koşturdum. Taşradaki evimize hava kararmak üzereyken varmıştım; ancak annem daha ben gelmeden şuu-runu kaybetmişti zaten ve beni tanıyamadı. İki üç saat sonra da yaşama veda etti.

Çok gençken babamı kaybedip yalnızca annem tarafından büyütüldüğümden, ilk kez gerçek anlamda ebeveynlerden bi-rini kaybetmenin üzüntüsünü yaşıyordum. Olabilecekler in en kötüsüydü aslında, zira ben ve annem herkesten daha yakın-dık birbirimize. Annemin sözünden dışarı çıktığım ya da onun

beni azarladığı tek bir an bile hatırlamıyorum. Sanırım bu, ona karşı duyduğum saygıdan, ama daha çok, onun istisnai bir şekilde düşünceli ve şefkatli bir insan olmasından kaynaklanıyordu. Bir evlat büyüyüp de evini terk ederek kente gittiğinde ana babanın onu merak edip hâl ve davranışlarını sorgulaması sık rastlanan bir durumdur. Bazen ayrılma yabancılaşmaya da yol açabilir. Ama ben Tokyo'ya gittikten sonra bile annem bana güvenmeye, duygularımı anlamaya ve bana iyi dileklerini göndermeye devam etmiştir. İki kız kardeşim vardı sadece. Tek erkek evladını kente gönderdiğinde yalnızlık çekmiş olmalıydı annem; yine de tek bir şikâyette bile bulunmadan benim başarım ve ilerlemem için hep dua etmişti. Bunun bir sonucu olarak, onun şefkatini uzaklardayken, dizinin dibinde olduğundan çok daha derin bir şekilde hissetmişimdir. Benim bencilce isteklerimi, özellikle Naomi'yle evlenmeye kalktığımda, hep güler yüzle dinlemiş, ben de her defasında onun sevgisini gözyaşları içinde yad etmişimdir.

Annemi ani ve beklenmedik bir biçimde kaybedince, ondan arta kalan eşyaların başında beklerken bile, sanki rüya içinde rüya görüyormuşum gibi gelmişti bana. Düne kadar Naomi'nin cazibesiyle bedenen ve ruhen çıldırmış bir hâldeydim. Bugünse bir ölünün önünde diz çökmüştüm ve sunak olarak tütsü yakıyordum. Bu iki dünyam arasında hiçbir bağlantı yok gibiydi. Kendimi elem, hüzün ve şaşkınlık gözyaşları içinde değerlendirirken "Hangisi sahici benim acaba?" diye sordu içimden bir ses. Bir başka yönden bu kez bir fısıltı geldi kulağıma: "Annenin şimdi ölmüş olması hiç de rastlantı değil. Seni uyarıyor. Sana bir ders vermek istiyor." Bu, anneme duyduğum özlemi daha da körüklemişti. Onu haksız çıkarmışım gibi bir hisse kapıldım birden. Acı bir pişmanlığın gözyaşlarını daha fazla tutamayarak ve çok fazla ağlamaktan da utanarak dışarı çıkıp evin arka tarafındaki tepeyi tırmandım. Oradan aşağılara, çocukluk anılarımla dolu korulara, patikalara ve tarlalara bakarken, sonunda koyuverdim gözyaşlarımı.

Bu büyük acı, bedenimle kalbimde birikmiş hatalı unsurları silip süpürmüştü. Onsuz, aklımdan bir türlü çıkaramadığım o aşağılık sürtük yüzünden muhtemelen hâlâ kayıp bir aşkın acısını çekiyor olacaktım. Evet, doğru, annemin ölümü hiç de anlamsız değildi. En azından onun anlamsız olmaması benim elimdeydi. O vakitler şehir hayatından bıktığımı düşünmüştüm. İnsanlar hep *ilerleme* ve *başarıdan* bahseder, ancak Tokyo'ya gidip boş ve anlamsız bir yaşam sürmek ne ilerlemeydi, ne de başarı... Taşralı biri en çok taşraya yakışırdı. Memleketime geri dönüp bu toprakları daha yakından tanıyacaktım. Annemin mezarına göz kulak olup, civardaki köylülerle temas kurarak ben de atalarım gibi bir çiftçi olacaktım. Ama amcam, kız kardeşlerim ve öteki akrabalar neler hissettiğimi duyduklarında bana şöyle dediler: "Çok aceleye getiriyorsun. Şimdi moralinin bozuk olması çok doğal, fakat bir annenin ölümü bile bir adamın geleceğini yok sayması için bahane olamaz. Herkes bir yakınını kaybettiğinde ümitsizliğe kapılır ama acılar zamanla hafifler. Geri dönersen bizce mahzuru yok, ama sen yine de bir süre düşün bunu. Her şeyden önce şirketinden öyle bir anda ayrılman hiç adil olmaz." Bense karşılık olarak neredeyse, "Mesele yalnızca o değil... Kimselere henüz söylemedim ama karım evden kaçtı," demek üzereydim. Ama söylemedim. Herkesin önünde utanmıştım, ayrıca evde hâlâ karışıklık hüküm sürmekteydi. (Naomi'nin yokluğunu hasta olduğunu söyleyerek geçiştirmiştim.) Yedinci gün ayini sona erdikten sonra, öteki düzenlemeleri amcamla halama devredip ve aynı zamanda onların tavsiyelerine de uyarak, şimdilik Tokyo'ya dönme kararı aldım.

İşe başlamıştım, ama sıkıcı ve zevksizdi. Ofiste de eskiden olduğu gibi popüler değildim artık. Kusursuz davranışlara sahip, sıkı çalışan, *beyefendi* takma adlı biriydim bir zamanlar, fakat şimdi Naomi yüzünden her şeyi alt üst etmiştim. Yöneticilerimin ve iş arkadaşlarımın güvenini yitirmiştim bir kere.

bazıları yüzüme bakıp alay etmiş, annemin ölümünün işten ayrılmak için uydurduğum bir bahane olduğunu söylemişti. Tüm bunlardan o kadar tiksinmiştim ki yirmi yedisinde bir geceliğine memlekete giderek amcama işi bırakabileceğimi ima ettim. Beni ciddiye almadı tabii, "Hele bir dur," deyip durunca ben de ertesi gün istemeye istemeye işe geri döndüm. En azından ofisteyken sürekli meşguldüm, ama sonrasında yapacak hiçbir işim yoktu. Memlekete geri mi döneyim, yoksa Tokyo'nun kahrını çekmeye devam mı edeyim, bir türlü karar veremezken, bir oda bile kiralayamamıştım henüz. Geceleri Omori'deki boş evde kendi başıma kalmayı sürdürüyordum.

Naomi'ye rastlama korkusuyla kalabalık yerlerden uzak durarak Keihin Hattı'nı kullanıyor ve doğruca Omori'ye gidiyordum. Semtteki bir lokantada basit bir akşam yemeğinin ardından yapacak başka bir şeyim kalmıyordu; yatak odama çıkıp yorganları üstüme çekmekten başka tabii. Ama öyle hemen uykuya dalamıyordum. Üç dört saat gözlerim açık öylece kalıyordum yatakta. Yatak odası, çatı katı odasıydı tabii; Naomi'nin eşyaları hâlâ buradaydı, beş yılın karmakarışıklığı, zevk düşkünlüğü ve şehvet, duvarlara, ahşap kirişlere sinmişti. Teninin kokusuydu sinen. Her zaman tembel olduğu için kirli elbiselerini yıkamadan rulo yapıp bir yerlere tıkıştırırdı, dolayısıyla onların kokusu iyi havalanmamış odanın içine yayılmıştı şimdi. Sonunda dayanamamış ve atölye odasındaki kanepeyi kullanmaya başlamıştım ama orada da uyumam mümkün değildi.

Aralık başında, annemin ölümünden üç hafta sonra, istifa kararı verdim. Şirketin yararına olacağı için yıl sonuna kadar çalışmam kararlaştırılmıştı. Ayrılma kararını kimselere danışmadan kendi kendime almıştım, dolayısıyla evdekiler bilmiyorlardı. Yalnızca bir ay daha katlanmam gerektiğini düşünüp bir parça rahatlatıyordum kendimi. Boş zamanlarımda kitap okuyup dolaşıyor ve hep o tehlikeli bölgelerden uzak durma-

ya çalışıyordum. Bir gece öylesine sıkılmıştım ki Shiagawa'ya kadar yürüdüm. Matsunosuke'nin rol aldığı bir film seyredip zaman öldürmek niyetindeydim ama, sinemaya girdiğimde gördüm ki bir bir Harold Lloyd komedisi oynuyor. Ekrandaki genç Amerikalı kadın oyuncu o kadar çok şey hatırlatmıştı ki bana sinemadan çıkmak zorunda kaldım. "Bir daha Batı filmi seyretmemeliyim," dedim kendi kendime.

Aralık ortası bir pazar günüydü. Alt katta birisinin dolaştığını duyduğumda üst kattaki yatak odasındaydım. (Atölye odası çok soğuk olduğundan yakın bir zamanda çatı katı odasına dönmüştüm.) Tuhaf, diye düşünmüştüm, kapı kilitliydi... Sonra yukarı doğru çıkan ve kulağa hiç de yabancı gelmeyen ayak sesleri duydum. Daha korkmaya bile vakit bulamadan neşeyle "Merhaba!" diyen birinin sesini duydum, sonrasında da ardına kadar açılan kapının önünde Naomi beliriverdi.

"Merhaba," dedi yeniden. Bana boş gözlerle bakıyordu.

Yerimden kalkmadan, soğuk bir ifadeyle "Ne istiyorsun?" dedim. Böyle çıkıp gelmesi ciddi cesaret işiydi.

"Ben mi? Eşyalarımı almaya geldim."

"Eşyalarını alabilirsin, ama nasıl girdin içeri?"

"Ön kapıdan... Anahtarım var."

"Çıkarken anahtarı bırak o zaman."

"Peki, olur."

Ona sırtımı dönüp hiçbir şey söylemedim. Bir süre yatağımın yakınlarında gürültülü bir şekilde bohça sarıp durdu. O sırada bir kuşağın çözülürken çıkardığı sesi duydum. Bana arkası dönük olarak odanın benim göreceğim bir köşesine çekilmiş, üzerine yeni bir kimono geçiriyordu. Daha odaya girdiğinde fark etmiştim üzerindeki giysileri. Daha önce hiç görmediğim bilindik ipek kumaştan bir elbise vardı üzerinde ve görünüşe bakılırsa günlerdir giyiyordu; zira yakası kir tutmuş, diz kısımlarıysa yıpranmıştı. Kuşağını çıkardığında kirli kimonoyu da çıkarmış, aynı şekilde kirli muslin iç çamaşırlarıyla

kalmıştı. Kendine yeni iç çamaşırı olarak ipek bir krepdöşin seçti, omuzlarından doğru üzerine geçirdi, sonra da tıpkı deri değiştirir gibi vücudunu kıvıra kıvıra, kirli muslin iç çamaşırları üzerinden kaydırarak yerdeki hasırlara düşürdü. Krep çamaşırların üzerineyse en gözdelerinden biri olan kaplumbağa kabuğu motifli Oshima kimonosunu giydi ve kare desenli kırmızı beyaz iç kuşağını gövdesine sıkıca sardı. Ben, şimdi asıl kuşağı saracak diye beklerken, bana doğru döndü ve yere otururak, bu kez çoraplarını değiştirmeye başladı.

Çıplak ayaklarının görüntüsü, beni her şeyden daha çok kışkırtmıştı. Bakmamaya çalışıyor, ama yapamıyordum. Tabii ki bilerek yapıyordu. Bir yandan ayaklarını kıpır kıpır oynatırken bir yandan da yakından inceliyordu gözlerimi. Fakat elbiselerini değiştirme işi bitince, çıkardıklarını bohçalara koyup "Hoşça kal," dedi ve bohçaları sürükleye sürükleye kapıya doğru yürüdü.

"Hey, anahtarı bırakmıyor musun?" Ağzımdan ilk çıkan bu olmuştu.

"Ah, tabii ya..." Anahtarı el çantasının içinden çıkardı. "Şuraya koyuyorum. Fakat her şeyi bir kerede götürmem mümkün değil, o yüzden yeniden gelebilirim."

"Gelmene gerek yok, hepsini Asakusa'ya gönderirim ben."

"Ama Asakusa'ya gönderilmelerini istemiyorum. Ayarlamaya çalıştığım başka şeyler var."

"Nereye göndereyim peki?"

"Tam olarak kararlaştırdığım bir yer yok henüz..."

"Bir ay içinde kimse gelmezse Asakusa'ya nasıl olsa göndereceğim. Sonsuza kadar onları burada tutamazsın."

"Tamam öyleyse, hemen gelip alırım."

"Bak, iyi dinle şimdi beni. Birini arabayla gönder de hepsini bir kerede götürebilsin. Senin gelmeni istemiyorum."

"Peki, tamam." Çıkıp gitmişti.

Kaygılanacak bir şey yok diye düşünürken, birkaç gün sonra akşam saat dokuz gibi, atölye odasında gazete okuduğum bir sırada, birinin ön kapının deliğine anahtar yerleştirdiğini duydum.

YİRMİ BEŞ

"Kim var orada?"

"Benim..."

Kapı gürültüyle ardına kadar açılmış ve dışarıdaki karanlığın içinden, bir ayıya benzeyen kara bir şey odanın içine dalmıştı. Bir çırpıda üzerindeki siyah elbiseden sıyrılıp onu bir kenara atmasıyla, soluk mavi krep giysiler içinde yüzü hiç tanıdık gelmeyen genç bir Batılı kadın çıktı ortaya. Açıkta kalan kolu ve omuzları birtilkininki kadar beyazdı. Çıplak boynunda gökkuşağı gibi parlayan kristal bir gerdanlık taşıyordu; başına geçirdiği, gözlerine kadar inen siyah kadife şapkasının altında, burnunun ucu ve çenesi dehşete düşürecek denli, neredeyse bir mucize eseri olacak kadar beyazdı. Dudaklarının doğal kırmızısı teninin rengiyle muhteşem bir tezat oluşturuyordu.

"İyi akşamlar," dedi. Şapkasını çıkardığında, ilk tanıma emareleri şimşek gibi çakıvermişti beynimde. Yüzünü ince-

lerken, kadının Naomi'den başkası olmadığını fark etmekte gecikmemiştim. Biliyorum, söylediklerim tuhaf geliyor ama, Naomi'nin görünüşü ne kadar değişmişti, anlayın. Beni en fazla şaşırtan yüzü olmuştu. Ten renginden gözlerindeki ifadeye, profilinden tek tek hatlarına, sanki sihirli bir el değmiş gibi, çarpıcı bir şekilde değişmişti yüzü. Şapkasını çıkardıktan sonra bile, eğer sesini duymamış olsam, hâlâ karşımdakinin bilinmeyen Batılı bir kadın olduğunu düşünebilirdim. Sonra o dehşete düşürücü beyazlığı vardı teninin. Elbisesinden taşan bedeninin her bir dolgun parçası elma içi kadar beyazdı. Naomi Japon kadınları kadar esmer değildi zaten, ama bu kadar da beyaz olamazdı. Neredeyse omuzlarına kadar görünen kollarına baktığımda, bu kolların bir Japon kadına ait olduğuna inanmakta zorlandım. Bir keresinde, Imperial Tiyatro'da nefesli çalgıların eşlik ettiği bir opera oyununda, Batılı bir kadın sanatçının kollarının beyazlığı büyülemişti beni. Naomi'nin kolları da tıpkı onunkiler gibiydi, hatta daha da beyaz görünüyorlardı.

Ayağında yalancı elmaslarla süslenmiş rugan deriden topuklu ayakkabılarla (Bunlar Hamada'nın bahsettiği Sinderella ayakkabıları olsa gerekti.) hiç seremoniye falan gerek duymadan yumuşak mavi elbisesi içinde salma salına ve çabuk adımlarla bana doğru yürüyordu Naomi. Tuhaf bir şekilde çapkın bakışlar yollayarak ve bir elini de kalçasına dayamış vaziyette, yürüyüşünü gururlu bir edayla tam karşıma gelip durana kadar sürdürdü. Aptallaşmış bir hâlde öylece kalakalmıştım.

"Eşyalarım için geldim Joji."

"Sen gelme, birisini gönder dememiş miydim?"

"Ama gönderecek kimse yoktu ki."

Yüzü ciddi de olsa, bu karşılıklı konuşmalar sırasında Naomi sürekli hareket hâlindeydi. Bacakları birbirlerine sunsıkı yapışık durmaya çalışıyor, sonra bir ayağını öne doğru çıka-

rıyordu. Ayakkabılarının topuklarıyla döşemenin tahtalarına vuruyor ve her hareketinde ellerinin pozisyonu değişiyordu. Omuzları çekilmiş, vücudundaki her kas ip gibi gerilmişti; tüm motor sinirleri çalışıyordu. Buna karşılık olarak, vücudunun her hareketini, her santimetresini kaçırmamaya çalışırken benim optik sinirlerim de iyice gerilmekteydi. Başını incelediğimde, neden o kadar farklı göründüğünü de anlamıştım. Saçlarını alnına doğru beş altı santimetre kadar kesmiş, uçlarını mükemmel bir biçimde aynı hizaya getirmiş, sonra da, tıpkı Çinli kızların yaptığı gibi, onları dükkân perdesine benzer şekilde kıvrım kıvrım yapıp kaşların üzerine dik olarak düşürmüştü. Saçlarının geri kalanı, başını en tepeden kulak uçlarına kadar kaplayan, yayvan, yuvarlak bir bone içine alınmıştı, tıpkı Tanrı Daikoku'nun giydiği, o yerinde oynayıp duran devasa bereye benziyordu bonesi. Bu onun için yepyeni bir saç modeliydi ve yüz hatlarını tanınmayacak derecede değiştirmişti. Yüzünü incelemeyi sürdürdüğümde, kaşlarının da farklı olduğunu gördüm. Doğal hâllerinde kalın ve genişken, yüzünde dolgun bir rölyef gibi duruyorken, şimdi çeperlerinde mavi jilet izleri görünen ince, bulanık kemerler oluşturmuşlardı. Bu tür değişim araçlarını hemen fark edebiliyordum, ancak gözlerinin rengiyle, dudaklarının ve teninin gerisindeki büyünün sırrını çözemiyordum. Kaşlarının, ondaki Batılı göz yapısıyla bir ilgisi olsa da, burada başka bir hile de söz konusu olmalıydı. Sır, göz kapaklarıyla kirpiklerinde, diye düşünüyordum, ama hile neydi, kesinlikle çıkaramıyordum. Üst dudağı, tıpkı bir kiraz taç yaprağı gibi ortadan ikiye ayrılmıştı. Dudaklarının kırmızılığının, sıradan rujun veremeyeceği taze, doğal bir ışıltısı vardı. Cildinin beyazlığına gelince: Teninin doğal rengi gibi duruyordu, hiç beyaz makyaj emaresi yoktu bu beyazlıkta. Zaten kullanmış olsa, tüm vücuduna uygulamış olması gerekirdi, zira sadece yüzü değil, omuzları, kolları, hatta parmak uçları bile aynı şekilde beyazdı. Bu gizemli kız Naomi

olmayabilir gibi gelse de, sonuçta işte bir şekilde, Naomi'nin ruhu mükemmel bir güzelliğin görünümüne dönüşmüştü

"Yukarı çıkıp eşyalarımı almamın senin için bir mahzuru yok, değil mi?" diye konuştu bu görüntü. Sesine bakılırsa hayalet falan değil, Naomi'ydi besbelli.

"Tamam, peki... Bir mahzuru yok, ancak..." Bocalayıp durduğum gün gibi ortadaydı. Yeniden konuştuğumda acı acı çıktı sesim: "Kapıyı nasıl açtın?"

"Nasıl mı? Anahtarla."

"Ama sen anahtarı burada bırakmıştın."

"Ha... Sadece bir tane değil ki bir sürü anahtarım var benim." Aniden bir gülümseme yayıldı dudaklarına ve bana hem işveli hem alaycı bir bakış fırlattı. "Sana daha önce söylemedim ama bir sürü anahtar yaptırmıştım ben, dolayısıyla onlardan birini alsan beni hiç rahatsız etmez."

"Fakat bu kadar sık geliyor oluşun beni rahatsız ediyor."

"Hiç merak etme. Bütün eşyalarımı aldıktan sonra sen istesen de gelmem buraya bir daha." Topuklarının üzerinde topaç gibi dönerek ve onları basamaklara çarptıra çarptıra merdivenleri çıkıp çatı katı odasına girdi.

Kaç dakika geçmişti? Atölye odasındaki kanepeye yaslanmış, onun geri gelmesini beklemekten başka bir şey yapmıyordum. Beş dakikadan daha mı azdı, yoksa yarım saat, bir saat miydi? Bu arada ne kadar zaman geçmişti, hiçbir şekilde algılayamıyordum. Yalnızca Naomi'nin fiziksel suretinin vecd hâlinde bir zevk hissi olarak, güzel bir müzik anısı gibi, bir sopranonun söylediği ve bu dünyanın dışında bir başka kutsal âlemden yankılanan, yüksek perdeden, saf bir şarkı gibi ortalıkta dolaştığının bilincindeydim, o kadar. Artık bir şehvet ya da aşk hadisesi değildi söz konusu olan. Kalbimin hissettikleri, bunlarla herhangi bir ilgisi olmayan ve sınırsızca, kendinden geçercesine duyulan coşkulu bir ruh hâliydi. Yeniden

ve yeniden gözden geçiriyordum. Bu gecenin Naomi'si özlemi çekilen, hayran olunası değerli bir taştı; bir sürü adamın adice adlar yakıştırdığı o orospuvari Naomi'den, o iğrenç fahişeden bütünüyle farklıydı. Bu yeni Naomi'nin önünde benim gibi bir adam ancak diz çöker ve tapınırdı. O beyaz parmak uçları bana hafifçe bile dokunacak olsa, sevinç duymak yerine sarsıla sarsıla titrerdim herhâlde. Bu duyguyu neyle karşılaştırayım ki okuyucularım anlayabilsin? Mesela, bir adam taşradan Tokyo'ya gelir ve şans eseri caddede, çok genç yaşta evden kaçan kızıyla karşılaşır. Şimdi şık bir kentli kadın olan kızı, babası onu tanımış olsa da, taşradan gelme bu kılıksız köylüyü babası olarak tanıyamamaktadır. Ne var ki toplumsal konumlar o denli değişmiştir ki, adam kızının yanına bile yaklaşamaz. Müthiş şaşırmış bir hâlde ve utancına yenik düşerek hiç belli etmeden uzaklaşıp gider. O an adamın yaşadığı, yalnızlıkla şükran duygusu karışımı hissiyatı bir düşünün. Ya da nişanlısı tarafından reddedilmiş bir adam, aradan beş ya da on yıl geçtikten sonra bir gün Yokohama Rıhtımı'nda bulunduğu sırada, bir transatlantik yolcu gemisi ülkeye geri dönen yolcularını boşaltıyor olsun. Hiç beklemediği anda adam yolcular arasında nişanlısını görür, belli ki okyanus ötesi seyahatinden geri dönmektedir. Ne var ki adam kıza yaklaşacak cesareti bulamaz kendinde. Hâlâ yoksul bir burslu öğrencidir o, ama kız kültürsüz gençliğinin bütün izlerini silmiştir; Parizyenler gibi bir hayat sürmeye, New York'un konforuna uygun yaşamaya alışmış, revaçta bir hanımefendi olup çıkmıştır ve aralarında binlerce kilometrelik bir uçurum vardır artık. İşte şimdi de reddedilen genç burslunun, kızın beklenmedik başarısı karşısında o an duyduğu şükran duygusuyla karışık kendini aşağılama hissini bir düşünün.

Bu karşılaştırmalar hislerimi tam olarak açıklamaktan uzak olsalar da, yine de bir fikir verebilirler. Ne olursa olsun, bu âna gelinceye kadar Naomi'nin bedeni geçmişin hiç çıkma-

yacak lekeleriyle kaplıydı. Ancak onu bu gece görür görmez bütün o lekeler teninin meleklere özgü beyazlığı tarafından silinip gitti; daha önce düşünmesi bile iğrenç gelen, şimdi tam tersi bir şekilde geri dönüyordu bana: Öyle ki, onun parmak uçlarıyla bile dokunmasını hak etmeyen biri gibi hissetmeye başlamıştım kendimi. Bu bir rüya mıydı yoksa? Eğer değildiyse, böyle büyü yapmayı Naomi nereden öğrenmişti? Nasıl becermişti sihirde, büyüde uzmanlaşmayı? Daha birkaç gün öncesine kadar ucuz, pasaklı bir kimono giyen kız o değil miydi?

Yeniden topuklarını basamaklara çarptıra çarptıra ve son derece enerjik, merdivenlerden indiğini duydum. Ayakkabı uçlarındaki yalancı elmaslar gelip önümde durdu.

"İki üç gün içinde geri dönerim, Joji," dedi. Yüzü bana dönük olsa da benimle arasında bir metrelik bir mesafe koyuyor, o kıpır kıpır elbisesinin ucu bile bana dokunmasın diye dikkat ediyordu. "Bu akşam birkaç kitap için gelmiştim. Bütün o kocaman şeylerin hepsini sırtımda taşıyamazdım, hele böyle giyinmişken."

Burnum çok hafif, tanıdık bir koku yakalamıştı. İşte... O koku... Bende deniz ötesi ülkeleri, seçkin, egzotik çiçek bahçelerini çağrıştıran o koku... Dans hocası Kontes Shlemskaya'nın kokusuydu bu. Aynı parfümü sürmüştü Naomi.

Naomi ne söylemişti farkında değildim, ama başımı sallayarak onayladım söylediklerini. Sureti yeniden karanlığa karışıp kaybolduktan sonra bile keskin koku alma duyum, tıpkı bir hayaleti izler gibi onun yavaş yavaş azalıp yiten rayihalı kokusunun peşine düşmüştü.

YİRMİ ALTI

Okuyucularım olayların gelişim seyrinden, Naomi'yle benim çok geçmeden yeniden bir araya geldiğimizi, barışmamızın bir mucize eseri falan olmadığını muhtemelen daha şimdiden anlamış olmalı. En sonunda olan buydu aslında; ama, o noktaya gelmek inanın, tahmin edebileceğinizden çok daha zahmetli oldu. Bu süreçte sık sık kendimi aptal yerine koydum ve bir sürü gereksiz çaba sarf ettim.

Naomi'yle benim yeniden arkadaş gibi konuşmaya başlamamız hiç de fazla uzun sürmemişti. Nedeniyse, ertesi gece bir şeyler daha almaya gelmesi ve onu izleyen gece de, ondan sonraki her gece de gelmeyi sürdürmesiydi. Her gelişinde üst kata çıkıyor ve bir bohçayla geri dönüyordu; ne var ki her seferinde götürdüğü, bir yerlerden yadigâr kalmış, küçük bir krep ambalajına bile girebilecek kadar ufak tefek şeylerdi.

"Bu gece de hangi eşyan için geldin?" diye sorardım.

O da gayet muğlak bir yanıt olarak, "Bunu mu kastediyorsun? Bir şey sayılmaz, küçük bir şey," derdi. "Susadım, bir fincan çay içebilir miyim?" Sonra da yanı başıma oturur ve yirmi dakika veya yarım saat çene çalardı.

"Buralara yakın bir yerde mi kalıyorsun?" diye sormuştum bir akşam. Masada karşılıklı oturmuş çay içiyorduk.

"Niye soruyorsun ki?"

"Soru sormanın yanlış bir tarafı var mı?"

"Ama neden? Bilmiş olsan ne yapmak geçerdi aklından?"

"Herhangi bir şey geçmezdi. Merak ediyorum sadece, o kadar. Neresi? Bana söyleyebilirsin herhâlde, değil mi?"

"Hayır, söyleyemem sana."

"Nedenmiş o?"

"Senin merakını gidermekle mükellef değilim ben. O kadar çok istiyorsan peşimden gelirsin. Dedektiflik oynamakta bayağı iyisin nasıl olsa."

"O kadar da değil... Ama sanırım bu civarda bir yerde kalıyorsun."

"Nedir seni böyle düşündürten?"

"Her gece gelip bir şey götürmüyor musun?"

"Her gece geliyor olmam, mutlaka bu civarda oturuyorum anlamına gelmez. Tren diye, araba diye bir şey var, değil mi?"

"Yani o kadar uzaklardan gelmeyi göze alıyorsun demek?"

"Eee..." diye kaçamak bir cevap verebildi ancak. "Her gece gelmemem gerektiğini mi söylemeye çalışıyorsun?" Hiç oralı değilmiş gibi değiştiriverınişti konuyu.

"Hayır, ben onu demek istememiştim. Ayrıca, sanki yapabileceğim bir şey var mı ki? Gelme desem bile bir yolunu bulup giriyorsun yine kapıdan içeri."

"Bak, bu doğru. Sen gelmememi söyledikçe ben daha sık

gelirim. Böyle aksi huylarının vardır, biliyorsun. Geliyor olmam seni ürkütüyor mu yoksa? Bu mu yani sorun?"

"Eee... Evet, biraz öyle..."

Pürüzsüz beyaz çenesi öne doğru çıkacak şekilde başını geriye attı, kıpkırmızı dudaklarını açtı ve çığlık çığlığa bir kahkaha patlattı. "Merak etme. Sana bir zararım olmaz. Benim asıl istediğim geçmişte yaşananları unutup yeniden arkadaş olmak. Var mı bunda yanlış bir şey?"

"Bilemiyorum, söylediklerin de bir tuhaf ama."

"Neresi tuhaf? Bir zamanlar evli olan insanların sonradan arkadaş olmalarının neresi tuhaf olsun ki? Ne kadar da modası geçmiş bir düşünce... Bak, geçmişte ne olmuşsa şu kadarcık bile değil umurumda. Eğer istersem seni hâlâ baştan çıkarabilirim, öyle değil mi? Hem de şimdi, şuracıkta. Hiç zor olmaz, inan. Ama böyle bir şey yapmama sözü veriyorum sana. O kadar kararlı bir duruşun varken seni yaprak gibi titretmeye kalkarsam yazık olur."

"Bana acıyorsun demek. Bu yüzden mi gel arkadaş olalım yeniden diyorsun."

"Yo, hayır, söylemek istediğim o değil. Sadece sağlam durmanı istiyorum ki sana acımak durumunda kalmayayım."

"İşte bu yüzden sakat şu söylediklerin... Neymiş, ben sağlam duracakmışım, ama seninle birlikte vakit geçirirsem, yaprak gibi titreyebilirmişim."

"Saçmalıyorsun. O zaman arkadaş falan olmak istemiyorsun sen, öyle mi?"

"Hayır, sanırım istemiyorum."

"Bu durumda seni baştan çıkarmaya çalışacağım. Ezeceğim senin o kararlılığını." Yüzünde öyle tuhaf bir ifadeyle bana bakıp sırıttı ki ne dalga geçer gibiydi ne de ciddi. "Hangisini seçiyorsun? Arkadaş olarak güzel, temiz bir ilişki sürmeyi

mi yoksa baştan çıkarıhp yeniden başını belaya sokmayı mı? Bu gece şantaj yapıyorum sana."

Nereden gelmişti aklına böyle bir teklif, merak ediyordum doğrusu. Oysa hislerim bana, her akşam beni görmeye gelmesinin çok daha üst düzey bir nedeni olduğunu söyleyip duruyordu. Önce arkadaş olacaktık, sonra kendini bana teslim etmek zorunda kalmadan, yeniden karı koca olana dek zaman içinde azar azar da olsa gönlümü kazanmayı başaracaktı.

Düşündüğü bu muydu peki? Eğer gerçek niyeti buysa hiç böyle karmaşık stratejilere gerek yoktu ki. Ben hemen kabul ederdim çünkü. Ne zaman farkına vardım, bilmiyorum ama, yeniden karı koca olmamız söz konusu olacaksa hiçbir şekilde hayır deme şansımın olmadığını biliyordum.

"İyi de Naomi, yalnızca arkadaş olmanın ne anlamı var?"

Zamanını iyi ayarlayıp, konuyu daha da açmak adına şöyle devam edebilirdim: "Bir adım daha atsan ve yeniden benim karım olmaya karar verdiğini söylesen, daha iyi olmaz mı?" Ne var ki o gece Naomi'ye baktığımda, eğer kalbimi açıp öyle yaklaşmayı denersem sanki hiç de iyi bir yanıt alamayacakmışım gibi gelmişti bana. "Hiçbir şey yapmıyoruz," diyecekti. "Ya sadece arkadaş ya da hiç bir şey..." Bir kere içimi okumaya başladı mı, şansını zorlayacak ve benimle dalga geçecekti. O tür bir muameleden hoşlanmazdım herhâlde; hem sonra, asıl amacı bana geri dönmek değil de özgürlüğünü korumak, başka adamlarla sıradan ilişkiler yaşamak ve beni de listesine eklemekse o vakit ağzımdan çıkacaklara ayrıca dikkat etmem gerekecekti. Bana tam olarak nerede oturduğunu söylemediğine göre, hâlâ biriyle beraber olduğunu varsayabilirdim. Onu bu hâliyle karım olarak kabul etmeye kalktığımda yeniden üzüntü ve kedere gark olmam kaçınılmazdı.

Ama sonra aklıma şöyle bir fikir geldi: "Tamam, arkadaş olalım öyleyse, bana şantaj yapılsın istemiyorum." Şimdi sırıt-

ma sırası bendeydi. Eğer arkadaş olursak asıl amacı ne, zaman içinde öğrenebilecektim. Eğer içinde temiz bir yan kalmışsa, o zaman ilerde kalbimi açıp onu yeniden birlikte olmaya ikna etme olanağını bulabilecektim. Sonra da daha uygun şartlar altında karım olmasının önü de açılmış olacaktı. Kafamda oluşturduğum senaryo buydu işte.

"Kabul ediyorsun demek?" Bir parça rahatsız olmuş gibi süzüyordu beni. "Ama sadece arkadaş olacağız, Joji."

"Tabii."

"İkimiz için de hiçbir uygunsuz düşünce söz konusu olmayacak."

"Tabii ki olmayacak. Başka türlü bir arkadaşlığı düşünmezdim zaten."

Güldü, onun tipik burundan tıslamalı gülüşüydü.

O konuşmadan sonra Naomi eskisinden daha sık gelmeye başlamıştı. Ben işten gelir gelmez, kırlangıç gibi dalardı içeri. "Joji, beni bu gece yemeğe götürmüyor musun? Arkadaş olduğumuza göre, artık o kadarını da yaparsın, değil mi?" Ondan sonra da Batılı bir lokantada, hesabını benim ödediğim bir ziyafet çekerdi kendine. Ya da yağmurlu bir gece, geç bir vakitte gelir, yatak odasının kapısını çalar ve "Yattın mı? Eğer yattıysan kalkmak için hiç zahmet etme. Gece kalmaya geldim sadece." Sonra da yan odaya geçer, yatağı serer ve uyurdu. Bazen sabah kalktığımda onu orada derin derin uyurken bulurdum. Ve ne zaman ağzını açsa, "Arkadaşız, unutma ha," derdi.

O zamanlar sık sık sanki doğuştan fahişeymiş gibi gelirdi bana. Doğası gereği hercai olmasına ve sayısı ne kadar olursa olsun erkekleri teninden uzak tutma gibi kaygılar taşımamasına rağmen, bedenini saklamayı da bilirdi; bir erkeğin gereksiz yere bedenine yönelteceği en ufak bir bakışa bile izin vermezdi. Yararlanılması için herkese o kadar hazır vaziyette bekletilen bir teni saklamak, işte bu, bana sorarsanız bir fahi-

şenin kendisini muhafaza etme arzusudur. Bir fahişenin teni onun en önemli çekim unsuru, *malı mülküdür*. Bazen onu bir bakireden bile daha ateşli korumak zorundadır ki asıl çekim unsuru azalıp yok olmasın. Kesinlikle ne yaptığını biliyordu Naomi. Eski kocası olan adamın, yani benim önümde kendini sımsıkı sarıp sarmalanmış olarak tutuyordu. Bu, onun her zaman mütevazı ve itidalli olduğu anlamına gelmemeli. Kasıtlı olarak önümde elbise değiştirdiği olurdu mesela; değiştirirken "Ah..." diyerek iç çamaşırının kayıp yere düşmesine ses çıkarmaz, sonra da kollarıyla çıplak omuzlarını sarıp yan odaya koşardı. Ya da banyodan çıktıktan sonra aynanın önüne geçip vücudunu sergilemeye kalkar, sonra da beni o an fark etmiş gibi, "Joji! Burada olmaman gerekir. Git buradan," derdi. Bedenini bu şekilde sergilemediğinde, zaman zaman görmeme müsaade ettiği yerleri, boynunun çevresi, dirseği, baldırı ya da topuğu olurdu. Buraları sadece bir an için de görmüş olsam, vücudunun şimdi eskisinden çok daha güzel ve ışıltılı olduğunu fark etmeme yeterdi. Hayalimde sık sık onu soyar ve bıkıp usanmadan seyrederdim çıplak hatlarını.

"Joji, ne yapıyorsun?" dediydi birinde. Sırtı bana dönük, elbise değiştiriyordu.

"Fiziğine bakıyorum. Daha önce olduğundan, bir şekilde daha da genç, daha da tazesin."

"Çok iğrenç... Bir hanımefendinin vücuduna bakmamalısın."

"Göremiyorum tabii ama, kimonodan çıkarabiliyorum. Kalçaların hep taşkındı, ancak şimdi daha balık eti olmuşlar, değil mi?"

"Evet, öyle, kalçaların büyüyor. Ama bacakların da mükemmel bir şekilde düzgün ve ince."

"Bacakların daima düzgündü senin zaten. Ayakta durduğunda ikisi de tam olarak birbiriyle çakışırdı. Hâlâ öyle mi?"

"Evet, öyleler," derken kimonosunu çekip dikkatimi yakalamak için, "bak, tam olarak çakışıyorlar," diye eklemişti ardından.

Rodin'in, daha önce fotoğrafını gördüğüm bir heykelini hatırlamıştım o zaman.

"Joji, vücudumu görmek istiyor musun?"

"Diyelim ki istiyorum, gösterir miydin?"

"Yapamam. Sadece arkadaşız, değil mi? Şimdi üstümü değişene kadar git buradan." Kapıyı sanki üzerime fırlatıyormuş gibi çarpmıştı ardımdan.

Naomi bu şekilde arzumu hep kabartıyor ve sonuna kadar ayartmaya çalışıyordu beni; ama sonra, daha ötesine gidemeyeceği katı bir engel koyuyordu araya. Aramızda camdan bir duvar vardı: Ne kadar yakınlaştığımı düşünsem de bu son engeli aşmam mümkün değildi. Eğer dikkatsizlik yapıp elimle dokunmaya kalksam, elim duvara çarpıyordu. Sabırsızlıktan kendimi yiyip bitirebilirdim, ama tenine dokunamazdım. Bazen Naomi'nin engeli kaldırır gibi oldu zamanlar vardı. Hah, galiba şimdi tamam, diye düşünürdüm ama biraz daha yaklaşacak olsam duvarın hâlâ orada olduğunu fark ederdim.

"Joji, cici çocuk oldun sen," derdi alaycı bir ciddiyetle. "Bir öpücüğü hak ettin." Bana eziyet çektirdiğini çok iyi bilmeme rağmen, dudaklarını uzattığında karşılık vermeden edemezdim; ne var ki tam o anda dudaklarını kaçırıverir ve beş altı santim mesafeden ağzıma hohlardı.

"Bu arkadaş öpücüğü," derdi alaycı bir gülümsemeyle.

Arkadaş öpücüğü adını verdiği ve sonunda dudakları yerine nefesiyle yetinmek zorunda kaldığım bu garip selamlaşma, zamanla bir âdete dönüşmüştü aramızda. Ayrılırken, "Hoşça kal, gelirim yeniden," der ve dudaklarını uzatırdı; ben de yüzümü öne doğru çıkarır ve sanki içime nefes veren bir alet kullanıyormuşum gibi ağzımı açık tutardım. O zaman ağzıma

hohlar, ben onun hohladığı havayı gözlerim kapalı bir kerede yutar ve göğsümün derinliklerine kadar inmesini beklerdim. Nefesi nemli ve ıhktı; tatlı, çiçek gibi bir rayihası vardı nefesinin ve bir insandan çıktığına inanasım gelmiyordu. (Bana belli etmemeye çalışarak ağzının etrafına parfüm sürdüğünü şimdi artık biliyorum, ama o zamanlar bu numarasından haberim yoktu.) Sık sık, belki de bu büyüleyici güzelliğin iç organları da herhangi bir kadına göre farklıdır ve o yüzden vücudunun içinden geçip ağzına ulaşan hava öylesi sihirli bir rayihaya dönüşmektedir, diye düşündüğüm olurdu.

Dikkatim gitgide daha dağınık, kafam daha karışık olmaya başlamıştı, aklımı istediği gibi çekip çeviriyordu. Bu aşamaya gelindiğinde, resmî olarak evlenmekte ısrar edecek ya da bunun önemsizleştirilmesine rıza gösterecek durumda değildim artık. Kuşkusuz, eğeronun bu ayartmalarından gerçekten korkmuş olsaydım, ondan kendimi sakınınanın bir yolunu bulurdum, zira işlerin bu hâle geleceğini daha başında bilmem gerekirdi. "Asıl amacını merak ediyorum ya da doğru fırsatı yokluyorum," derken, sadece kendimi kandırıyordum aslında. Onun baştan çıkarmalarından korktuğumu söylesem de, işin doğrusu, o baştan çıkarmaları dört gözle bekliyordum. Yine de baştan çıkarmalar, sonuçta onun o aptalca arkadaşlık oyununun ötesine geçmemişti. Bana daha fazla işkence çektirmek için hazırlanmış bir plan olduğunu düşünüyordum bunun. Artık dayanamayacağım bir noktaya gelene kadar benle dalga geçmeyi sürdürecek ve derken, vaktin yeterince olgunlaştığını düşündüğünde, yüzündeki arkadaşlık maskesini çıkararak o kadar gurur duyduğu şeytani hamlelerini uygulamaya geçecekti. Yakında harekete geçer, diye bekliyordum, kendini tutan bir kadın değildi çünkü. Onun planma uyarsam; "git getir" dediğinde gidip getirir, "otur" dediğinde oturur, kısacası emir buyurduğu bütün hünerlerimi sergilersem, sonunda ödülü de almış olacaktım. Her gün, beklenti içinde burnumu oynatıp

duruyordum, ancak işler umduğum gibi gelişmiyordu bir türlü. Bugün sonunda maskesini çıkarır mı acaba, diye düşünürdüm. Yarın hamlesini yapar mı ki? Fakat o gün geldiğinde daima kıl payı kaçırmış olurdum Naomi'yi.

Gerçekten iyice yıpranmaya başlamıştım. Gardım hep düşüktü, sanki, "Bu şekilde bekleyemem artık. Beni baştan çıkaracaksan çabuk, ol," der gibiydim. Zayıf noktalarını ele veriyordum. Nihayet *ben*, onu baştan çıkarmaya başladığımda, beni dinlemeyi bile reddetmişti.

"Joji! Ne yapıyorsun? Verdiğimiz sözlere ne oldu? Bunu hiç beklemiyordum doğrusu." Yaramaz çocuğuna bakan bir anne gibi bakıp azarlamıştı.

"Verdiğimiz sözler umurumda değil. Artık..."

"Hayır! Yalnızca arkadaşız!"

"Konuşma öyle Naomi... Lütfen..."

"Ne inatçı şeysin sen ya! Hayır demedim mi ben? Ama onun yerine bir öpücük veririm bak."

Bana o her zamanki hohlamalı öpücüğünü yollamıştı. "Tamam, oldu mu şimdi? Bununla yetinmen gerekiyor. Bu kadarı bile arkadaşlar için fazla gelebilir ama sen olduğun için özel bir istisna uyguluyorum."

O *ayrıcalık* bile beni yatıştırmaya yetmemiş, tersine, beni uyarmaya yarayan olağanüstü bir güç olarak göstermişti etkisini.

Günler başarısızlıkla birbirini izledikçe ben daha da fazla çıkıyordum çileden. O yel gibi esip evden çekip gittikten sonra, bir müddet hiçbir şey yapamıyordum; kendi kendime kızıyor, kafese konmuş vahşi bir hayvan gibi odanın içinde dolaşıyor, moral bozukluğunun hesabını elime geçirebildiğim her şeye olanca şiddetiyle ödetiyordum.

Erkek histerisi denebilecek sinir krizlerinin işkencesi altındaydım. Naomi her gün geldiğinden, krizler günlük nöbetler

hâlinde seyrediyordu. Ancak işin kötüsü, benim histeri nöbetim o alışılmış nöbetler gibi değildi. Geçtiğinde neşelenmiyordum mesela. Tersine, yatıştığımda Naomi'nin anatomisine ait en küçük ayrıntıları çok daha net ve kalıcı bir şekilde hatırlamaya başlıyordum. Üstünü değişirken kimonosunun bir ucundan çıkan ayağının bir anlık görüntüsü olabilirdi, veya kalçaları, bana öpücük üflerken benden sadece beş altı santim uzakta üstelik. Kafamda canlandırdığımda, gerçekte olduğundan daha canlı görünüyorlardı gözüme ve ayrıca onun kalçalarının ya da ayaklarının oluşturduğu hatları izleyerek dalıp gittiğimde, bir süre sonra, gerçek hayatta görmediğim vücudunun öteki yanları da, sanki negatifler üzerindeki imgeler gibi mucizevi bir biçimde belirmeye başlıyordu zihnimde, ta ki mermerden bir Venüs heykeline benzeyen bir figür şaşkın kalbimin derinliklerinde yavaş yavaş ortaya çıkana dek. Kafamın içi, siyah kadifeden bir perdeye sarılmış sahne, sahnede tek başına yer alan oyuncuysa Naomi'ydi. Etrafındaki spotlar sahneye ışık yağdırıyor ve onu etrafındaki zifiri karanlıktan koparıp, salınıp duran beyaz bedeniyle birlikte güçlü bir hale içine alacak şekilde sarıp sarmalıyordu. Bakışlarımı daha da yoğunlaştırdığımda, teninde patlayan ışık daha da parlaklaşmış oluyordu. Bazen kaşlarımı hafifçe yakacak kadar yakınlaştığı olurdu. Vücudunun bazı yanları, filmlerdeki yakın çekimlerde olduğu gibi, olabilecek en açık netlikte büyütülmüştü. Bende tensel duygular uyandırmada sergiledikleri o dehşet verici kapasiteleri dikkate alındığında, sahici olanlardan hiç de farklı değildiler. Tek eksikliği hissedilen, onlara ellerimle dokunamamdı; onun dışında, imgeler her anlamda gerçekte olduğundan daha çok hayat doluydu. Uzun süre bakacak olursam başım dönmeye başlıyor, bütün kanım beynime çekiliyor, nabız atışlarım hızlanıyordu. Derken bir diğer histeri nöbeti gösteriyordu kendini ve ben başlıyordum sandalyeleri tekmelemeye, perdeleri söküp indirmeye, vazoları kırıp dökmeye.

Delirten sanrılarım her geçen gün daha çıldırtıcı olmaya başlamıştı. Yalnızca gözlerimi kapatmam yeterdi, Naomi'nin görüntüsü hemencecik geliyordu. Sık sık, onun rayihalı nefesini aklıma getirerek başımı göğe doğru kaldırır, ağzımı açar ve hava çekerdim içime. Ne zaman dudaklarını özlesem, ister yolda yürüyor olayım, ister odamda, göğe bakıp hava yutmaya başlardım. Nereye baksam Naomi'nin kırmızı dudaklarını görüyordum ve soluduğum her hava Naomi'nin soluğu gibi geliyordu bana. Naomi cennetle dünya arasındaki boşluğu kaplayan şeytani bir ruh gibiydi; beni kuşatıyor, bana işkence çektiriyor, inlemelerimi duymuyor, ama eğilip baktığında yalnızca gülüyordu.

Bir akşam geldiğinde, "Bugünlerde çok komik davranıyorsun Joji. Bir şey mi var?" diye sormuştu Naomi.

"Bir şeyin olduğu belli, beni nasıl ayakta duramaz hâle getirdiğin."

"Hımm..."

"O, *hımm* ne demek şimdi?"

"Ben, bir kere, sözümüze sadık kalma yanlısıyım."

"Daha ne kadar?"

"İlelebet..."

"Bu şaka falan değil artık. Kafayı yiyorum."

"Sana bir öneride bulunayım öyleyse. Başından aşağı soğuk su dökmeyi denesene."

"Dinle, bak, gerçekten..."

"Bak, yine başladın işte!" Bana öyle baktıkça seninle daha fazla dalga geçmek geliyor içimden. O kadar yaklaşma. Daha uzakta dur ve tek bir parmağın bile dokunmasın bana, lütfen, rica ediyorum."

"İyi peki; o zaman bana arkadaş öpücüğü ver."

"Uslu durursan veririm. Ondan sonra aklını yitirmişsin gibi hissetme ama."

"Umrumda değil. Bunları dert edecek hâlim yok artık."

YİRMİYEDİ

O gece, Naomi, *tek bir parmak bile dokunmasın* diye beni masanın öteki tarafına oturtup yüzümdeki yılgınlığı seyrederek gece boyunca konuşup durdu. Saat on ikiyi gösteriyordu.

O her zamanki dalga geçen ses tonuyla "Geceyi burada geçireceğim Joji," dedi.

"Hiç sorun değil. Yarın zaten pazar ve ben bütün gün evde olacağım."

"Ama unutma, kalıyorum diye sen ne istiyorsan yaparım anlamı çıkarma sakın."

"Bunu söylemene bile gerek yok. Sen başkalarının istediğini yapacak kadın değilsin."

"Ama öyle olayım isterdin değil mi?" diye kükürdamıştı. "Önce sen git yatmaya ve uykunda konuşmamaya dikkat et." Ben üst kattaki odama çıkar çıkmaz kendisi de yandaki odaya geçip kapıyı kilitlemişti. Tahmin edeceğiniz üzere, yandaki

odaya kafamı o kadar takınıştım ki uyuyabilmem mümkün değildi. Evliyken bu tür aptalca saçmalıkların hiçbiri yoktu, diyordum kendi kendime, o hep burada, yanı başımdaydı. Düşününce içim bir kötü oldu. Duvarın öteki tarafında Naomi yatağı serip yastıkları çıkararak yatmaya hazırlanırken -belki de bilerek yapıyordu- bütün ev temellerinden sarsılıyordu sanki. Saçını ne zaman çözüyor, kimonosunu ne zaman çıkarıyor ve geceliğini ne zaman üzerine giyiyor kesin olarak söyleyebilirdim. Derken yatak örtülerini kaldırdı ve bir gümbürtüyle kendini yatağa attı.

Hem kendi kendime konuşur gibi, hem o da duysun diye, "Bu ne curcuna ya!" dedim.

"Hâlâ uyanık mısın sen? Uyuyamıyor musun yoksa?" Duvarın berisinden yanıt gecikmemişti.

"Uyumakta zorlanıyorum. O kadar çok şey var ki aklımda."

"Bana söylemesen de aklında ne olduğuna dair genel bir fikrim var benim," diye kıkırdadı. Güçlükle bastırıyordu kahkahasını.

"Gerçekten bunda bir tuhaflık var ama. Sen orada, duvarın öte yanındasın ve ben hiçbir şey yapamıyorum."

"Tuhaflık falan yok. Çok önceleri, ben buraya ilk geldiğimde de böyle değil miydi? O zamanlar da tıpkı şimdi olduğu gibi uyumuyor muyduk?"

Haklı, diye düşünmüştüm, ikimizin de temiz pak olduğu öyle bir zaman dilimi vardı gerçekten. Duygusal olmaya başlamıştım ama içimdeki tutkuyu yatıştırmaya yetmiyordu. Tersine, ikimizi birleştiren o güçlü bağı düşünüyordum sadece. Ondan asla ayrı düşemeyeceğimi hissediyordum.

"O günlerde ne kadar saf ve doğaldın."

"Hâlâ öyleyim. Saf ve doğal olmayan sensin."

"İçinden ne geliyorsa söyle; nereye gidersen git peşine düşeceğim senin."

Yeniden kıkırdadıydı.

"Hey!" diyerek yumruğumla duvara vurdum.

"Ne yapıyorsun?Tarlanın ortasında bir ev değil bu, biliyorsun değil mi? Lütfen biraz daha sessiz ol."

"Bu duvar aramıza giriyor. Onu yıkmak istiyorum."

"Bu ne gürültü ya... Bu gece fareler bastı galiba burayı."

"Ya ne bekliyordun? Bu fare histerik bir fare..."

"Yaşlı farelerden hoşlanmam."

"Sen konuş bakalım, yaşlı falan değilim ben, sadece otuz ikiyim."

"Ben de on dokuz. Neden başka bir hanım bulmuyorsun? Tek bir laf etmem bulursan eğer. Belki histerin de geçer o zaman."

Ne söylersem söyleyeyim küçümser bir edayla gülüp geçiyordu Naomi. En sonunda "Şimdi uyuyacağım," dedi ve sahte horlama sesleri çıkarmaya başladı. Bir süre sonra sahiden de uyumuş olmalıydı.

Ertesi sabah uyandığında Naomi yastığımın başında, cömertçe açılmış bir gecelikle karşımda oturuyordu.

"İyi misin Joji? Dün gece oldukça kötüydü, öyle değil mi?"

"Bugünlerde böyle histeri nöbetleri geçiriyorum. Korktun mu?"

"Eğlenceliydi. Sana onları yine tekrarlatmak istiyorum."

"Şimdi iyiyim, tamamen iyileştim. Baksana, güzel bir gün, değil mi?"

"Öyle... Neden kalkmıyorsun bu arada? Saat onu geçiyor. Ben kalkalı bir saat oluyor. Sabah banyosu için dışarı çıkmıştım, yeni döndüm."

Yattığım yerden ona baktım. Banyodan yeni çıkmış bir kadın... Böyle bir kadının asıl güzelliği banyodan hemen çıktığın-

da değil, aradan on beş yirmi dakika geçtiğinde ortaya çıkar. Sıcak bir banyodan sonra bir süre için en güzel kadının teni bile lekeliymiş gibi görünür, parmak uçları kızarır ve şişer; ama vücudu soğuyup da normal ısısına kavuştuğunda, teni, katılaşmakta olan bal mumunun yarı şeffaf özelliğine benzer bir özellik kazanır. Dönüş yolunda rüzgâr yemiş olan Naomi, şimdi en güzel anındaydı. Hâlâ nemli olsa da, o güzel teni saf, canlı beyazdı; kimonosunun yakası altına gizlenmiş göğüslerinin etrafı, sanki lavanta rengi sulu boyayla gölgelenmiş gibiydi. Yüzüyse, üzerine jelatin bir zar geçirilmişçesine ışıltılı ve parlaktı. Sadece kaşları hâlâ ıslak duruyordu. Bu kaşların üzerine, alnına, camdan vuran solgun mavi renkte bulutsuz kış göğü yansımaktaydı.

"Sabahın bu erken saatinde neden banyo yapman gerekti, anlayamadım?"

"Bu seni ilgilendirmez. Ama öyle iyi geldi ki..."

Burnunun etrafına her iki eliyle küçük şaplaklar atmaya başladı. Sonra birden suratını gözümün içine sokarcasına yaklaştı bana.

"Bak! Bıyığım var mı hiç?"

"Evet."

"Dışarı çıkmışken onları tıraş ettirmek için bir kuaföre gitmeliydim aslında."

"Ama sen tıraş olmaktan hoşlanmazsın, öyle değil mi? Batılı kadınların yüzlerini hiç tıraş etmediklerini söyleyen sen değil miydin?"

"Şimdi farklı... Artık Amerika'da hepsi yüzlerini tıraş ettiriyor. Kaşlarıma bak. Amerikalı kadınlar kaşlarını hep böyle tıraşlıyor işte."

"Yüzünün son zamanlarda bu kadar farklı görünmesinin nedeni bu mu? Bu yüzden mi kaşlarının şekli değişti?"

"Doğru... Ama fark etmekte biraz geciktin." Kaygılı görünüyordu. Birden soruverdi: "Joji, gerçekten histerinin üstesinden geldin mi?

"Evet, neden sordun ki?"

"Eğer öyleyse, bana bir iyilik yapmanı isteyeceğim. Kuaföre gitmeye üşeniyorum şimdi. Neden yüzümü sen tıraş etmiyorsun?"

"Bunu yalnızca bana bir başka histeri krizi yaşatmak için söylüyorsun, değil mi?"

"Hayır, ciddi bir ricada bulunuyorum sana. Bu kadarcık bir şeyi de benden esirgemezsin herhâlde. Tabii tekrar nöbete tutulman felaket olur ve yüzümde kesilmedik yer kalmaz."

"Neden kendi kendine tıraş olmuyorsun ki? Sana güvenilir bir tıraş bıçağı veririm, merak etme."

"Bu bir işe yaramaz. Sadece yüzüm değil çünkü. Ensemden omuzlarıma kadar olan yeri de almak istiyorum jiletle."

"Oraları neden alacakmışsın?"

"Yapma, çok iyi biliyorsun. Gece elbisesi giydiğimde omuzlarım açıkta kalmıyor mu?" Omuzlarını birazcık açmıştı. "İşte, şuraya kadar almak istiyorum. Kendi başıma yapamam ki." Aceleyle yeniden kapatmıştı omuzlarını. Bunun bir numara olduğunu bilmeme rağmen, karşı konulması zor bir baştan çıkarma girişimi gibi geldi bana. Yüzünü falan tıraş ettirmek istemiyordu; banyoya da sırf beni uyarmak için girmişti. Bunu çok iyi anlıyordum, ancak cildini tıraş ettirmek kesinlikle yepyeni bir meydan okumaydı. Demek ki bugün onun tenine yakından bakabilecek, ona dokunabilecektim. Düşüncesi bile reddetme cesaretimi kırmaya yetmişti.

Isıttığım suyu metal bir leğene boşaltıp tıraş bıçağını değiştirirken Naomi masayı pencereye yaklaştırmış, üzerine de ufak bir ayna yerleştirmişti; kaba etlerini ayakları arasına alıp

dizleri üstüne oturmuş, boynunaysa büyük, beyaz bir havlu sarmıştı. Arkasına geçip, ıslattığım Colgate sabunuyla onu tıraş etmeye hazırlanıyordum ki, "Joji," dedi, "Beni tıraş etmene bir itirazım yok, ama bir şartım var."

"Bir şartın mı var?"

"Bunu, her tarafımı çimdiklemek için bir mazeret olarak kullanmanı istemiyorum. Tenime dokunmadan tıraş etmelisin beni."

"Ama..."

"Bana dokunmaman gerekiyor, o kadar. Sabunu bir fırça aracılığıyla kullanabilirsin ve zaten jilet kullanıyor olacaksın. Berber dükkânında bile iyi çıraklar dokunmazlar."

"Berber çıraklarıyla aynı kefeye konmak hiç hoşuma gitmedi."

"Bana ne! Beni tıraş etmeyi ne kadar istediğini biliyorum. Yok, eğer istemiyorsan, seni zorlayacak değilim."

"İstemediğimden değil. Lütfen, bırak da tıraş edeyim seni, hazırlık yapmak için bu kadar zahmete girdikten sonra hele..." Önlüğünün yakasını kaldırdığı yerlerde açığa çıkan saç tellerine bakarken, söyleyebilecek başka bir şeyimin olmadığını düşünüyordum.

"Şartımı kabul ediyorsun öyleyse?"

"Evet..."

"Kesinlikle dokunmak yok."

"Dokunmayacağım."

"Bana birazcık bile dokunacak olursan, hemen yarıda keserim, bilmiş ol. Şimdi sol elini bacağına koy."

Söyleneni yaptım. Sonra da yalnızca sağ elimi kullanarak ağzının çevresini tıraşlamaya başladım.

Gözlerini aynaya sabitlemiş, tıraş ettiriyordu kendini bana. Büyülenmiş bir hâlde, cildini okşayan jiletten aldığı hazzın tadına varıyordu sanki. Sanki uyuyormuş gibi çıkan düzen-

li soluklarını duyabiliyor, çenesinin altındaki şah damarının atışını görebiliyordum. Şimdi yüzüne o kadar yakınlaşmıştım ki kirpikleri bana batabilirdi. Kuru bir hava vardı dışarıda ve sabah güneşi camın gerisinde pırıl pırıl parlıyordu, tenindeki gözenekleri teker teker sayabilecek kadar parlaktı ışık. Daha önce hiç böylesi aydınlık bir yerde, böylesine keyif dolu ve böylesine ayrıntılı bir şekilde, sevdiğim kadını inceleme fırsatı bulmamıştım. Bu açıdan bakıldığında, güzelliği devasa boyutlara ulaşıyordu. Kapladığı hacim ve somut varlığı itibariyle bu güzellik üzerime üzerime geliyordu sanki. Kısık gözlerinin oluşturduğu insanı ürkütecek denli uzun hat, gösterişli bir bina kadar öne çıkan burnu, burnuyla ağzı arasında keskin bir biçimde yükselen iki çizgi ve bu çizgilerin altında kalan derin derin, dolu dolu yontulup biçimlenmiş kırmızı dudaklar... *Naomi'nin yüzü* denilen mucize madde buydu ve bu madde, bendeki şehveti, arzuyu da yaratandı aynı zamanda. Bunu böyle ele almak tuhaf ama harika bir şeydi. Şuursuzca tıraş fırçasını elime almış, bu maddenin üzerinde çaresizce sabun köpürtüyordum. Tıraş fırçasını ne kadar çalkalarsam çalkalayayım, fırçanın telleri sessizce, hiç direnç göstermeden ve gayet yumuşak bir esneklikle hareket ediyordu. Elimdeki jilet, ensesinden omuzlarına doğru uzanan hafifçe meyilli tenin üzerinde gümüş bir böcek gibi kayarak ilerlemekteydi. Süt gibi beyaz sırtı; yüksek ve geniş bir perspektiften bir bütün olarak görüntüye girmeye başlamıştı şimdi. Kendi yüzünü görüyordu tabii, ama sırtının da o kadar güzel olduğunu biliyor muydu acaba? Muhtemelen bilmiyordu. Bense herkesten daha iyi biliyordum; bu sırtı her gün banyoda yıkamıştım bir zamanlar... O zamanlar da, tıpkı şimdi olduğu gibi sabun köpürtürdüm. Bu sırt aşkımın nişanesiydi. Ellerim, parmaklarım bu buz kesen güzel karda coşkulu bir sevinç ve zevkle gezinmiş, burada özgürce ve mutlu bir biçimde at koşturmuştu. Belki şimdi bile izleri kalmış olabilirdi.

"Joji, ellerin titriyor. Kendine gel." Naomi'nin sesi hiç beklemediğini bir anda gelmişti. Başımın çınladığını, ağzımın içinin kavrulduğunu ve bütün vücudumun zangır zangır titremekte olduğunu fark ettim birden. "Herhâlde çıldırıyorum," diye düşündüm. Bütün gücümle içimdekini savuşturmaya çalışırken yüzüm bir ateşlenip bir buz kesiyordu.

Ne var ki Naomi'nin muzurluğu sona ermemişti henüz. Omuzlarını tıraşlamam bitince, kollarını sıvadı ve dirseğini kaldırarak, "Şimdi de koltuk altları," dedi.

"Ne? Koltuk altları mı?"

"Evet, öyle. Batılı elbiseler giyiyorsan koltuk altlarını da tıraş etmen gerekiyor. Öteki türlü kaba kaçar değil mi?"

"Çok zalimsin!"

"Niye zalim olayım? Ne komik bir adamsın sen ya... Elini çabuk tut. Banyodan sonra üşüme geldi üzerime."

İşte tam o anda, tıraş bıçağını bir tarafa attım ve dirseğine doğru bir hamle yaptım, daha doğrusu, elimi dirseğine yapıştırıverdim. O zaman, sanki böyle bir şey bekliyormuş gibi dirseğiyle sertçe geri tepti elimi. Fakat sabun elimden kayınış, parmaklarım bir yerlere dokunmuştu. Bütün gücüyle beni yeniden duvara doğru itti.

Ayağa fırlayıp, "Ne yapıyorsun sen!" diye haykırdı tiz bir sesle. Yüzüne baktım. Belki de benim kendi yüzümün rengi kaçmış olduğundan, onunki de hortlak gibi solgundu.

"Naomi! Naomi! Artık daha fazla oynama benimle! Ne yapmamı istersen yapacağım!" Ne söylediğimin farkında bile değildim. Sanki yüksek ateşten aklımı oynatışmış gibi abuk sabuk laflar çıkıyordu ağzımdan. Naomi gözlerini bile kırpmadan bir direk gibi hareketsiz duruyor, bana dehşet bir şaşkınlık içinde bakıyordu.

Kendimi yere atıp ayaklarına kapandım.

"Niye cevap vermiyorsun? Bir şey söyle! Söylemezsen öldürürüm kendimi!"

"Kaçık!"

"Kaçık olmanın neresi yanlış?"

"Kim bir kaçıkla işi olsun ister ki?"

"O zaman bırak atın olayım. Bir zamanlar yaptığın gibi bin sırtıma ve sür beni. Hiç olmazsa o kadarını yap!" Hemen diz çöküp dört ayaklı oldum.

Bir an için Naomi gerçekten de çıldırdığımı düşünmüş gibiydi. O an yüzü kül gibi olmuş, üzerime sabitlenen gözlerinden dehşete yakın bir şeyler gelip geçmişti. Ama sonra, yüzünde, küstah, cüretkâr bir ifadeyle gelip vahşice atladı sırtıma.

"Tatmin oldun mu şimdi?" Erkek gibi konuşmuştu.

"Evet, böyle iyi..."

"Ne söylersem yapacak mısın?"

"Yapacağım."

"İhtiyacım olduğu kadar para verecek misin bana?"

"Vereceğim."

"Ne yapmak istersem onu yapmama müsaade edecek, en ufak şeylere bile burnunu sokmayı kesecek misin?"

"Evet..."

"Bana Naomi demek yerine *Naomi Hanım* diyecek misin?"

"Evet, diyeceğim."

"Kesinlikle mi?"

"Evet, kesinlikle."

"Peki tamam, sana at değil insan muamelesi yapacağım o zaman. Seni zavallı, seni..."

Çok geçmeden Naomi'yle ben sabun köpükleri içinde kaybolmuştuk...

"Madem şimdi yeniden karı koca olduk, artık bir daha çekip gitmene izin vermeyeceğim," dedim.

"Çekip gitmem seni o kadar rahatsız etti mi?"

"Hem de nasıl... Bir ara, sanki hiç dönmeyecekmişsin gibi gelmişti bana."

"Ne kadar korku salabileceğimi şimdi görebiliyor musun öyleyse?"

"Fazlasıyla..."

"O zaman az önce söylediklerini unutma, tamam mı? Ne yapmak istiyorsam bırak yapayım. Karı, koca gibi lafları sarf edebilirsin ama ben katı, tekdüze bir evliliğe artık katlanamam, yeniden çeker giderim yoksa, bilmiş ol."

"Bugünden sonra *Naomi Hanım* diyeceğim artık."

"Danslara gitmeme müsaade edecek misin?"

"Evet..."

"Ayrıca, birçok arkadaşın da olabilecek mi? Daha önce şikâyet ettiğin gibi şikayet etmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır, etmeyeceğim."

"Ma-chan'ı gerçi artık görmüyorum."

"Kumagai'den ayrıldın mı?"

"Evet, ayrıldım. Şu nefret dolu insanlar... Bundan böyle vaktimi Batılılarla geçireceğim. Japonlardan daha eğlenceliler."

"Ya Yokohama'daki adı McConnell olan şu adam?"

"Bir sürü Batılı arkadaşım var benim. Ayrıca McConnell'ın kime ne kötülüğü dokunmuş, bilemiyorum."

"Ben pek emin..."

"İşte senin sorunun bu... O kadar kuşkucu birisin ki... Eğer öyle diyorsam, öyledir, yalnızca bana inan. Tamam mı? Şimdi! Bana inanıyor musun inanmıyor musun?"

"Sana inanıyorum!"

"Bir şey daha var. Şirketten ayrıldıktan sonra ne yapmayı planlıyorsun?"

"Eğer beni terk etmiş olsaydın, memlekete geri dönecektim, ama bu durumda dönmüyorum. Memleketteki mülklerimi paraya çevireceğim ve parayı da buraya getireceğim."

"Ne kadar para ederler sence?"

"İki yüz, üç yüz bin çıkarırım sanıyorum."

"Sadece o kadar mı?"

"İkimiz için yeter ama değil mi?"

"Lüks içinde yaşayıp, hiçbir şeyi dert etmeyebilir miyiz?"

"Hiçbir şeyi dert etmeden olur mu, bilmiyorum; sen yapabilirsin ama ben bir ofis açıp kendi başıma çalışmayı planlıyorum."

"Bütün parayı işine yatırmanı istemiyorum. Beni lüks içinde yaşatacak kadar bir miktarı ayırman gerekiyor. Anlaştık mı?"

"Tamam, anlaştık."

"Öyleyse yarısını ayırmaya ne dersin? Eğer üç yüz binse, yüz elli bin; eğer iki yüz binse, yüz bin, tamam mı?"

"Hiçbir şeyi şansa bırakmıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki... Önce şartları koyarım ben. Tamam, kabul ediyorsun değil mi? Yoksa beni karın olarak kabul etmek için o kadarı fazla mı geliyor?"

"Tabii ki gelmiyor."

"Bak, bunu yapmak içinden gelmiyorsa söyle. Henüz çok geç değil."

"Tamam, tamam, kabul ediyorum."

"Bir şey daha var. Böyle bir evde yaşamaya devam edemeyiz. Büyük, modern bir eve taşınmak istiyorum."

"Tabii, taşınırız."

"Batılıların yaşadığı bir sokakta Batılı bir evde yaşamak istiyorum; güzel bir yatak odası, güzel bir yemek odası, aşçısı ve uşağı olan bir ev..."

"Tokyo'da böyle evlerin olduğunu düşünüyor musun?"

"Tokyo'da değil, Yokohama'da. Yokohama'da Bluff semtinde kiralık bir tane var. Evvelsi gün bakmaya gitmiştim."

İşte o zaman çok dikkatlice bir plan kurnuş olduğunu anladım. Başından beri böyle dikkatlice planlar yapmış ve beni cazibesinin peşine takıp durmuştu.

YİRMİ SEKİZ

O zamandan bu yana üç ya da dört yıl geçti.

Yokohama'ya taşınmış ve Naomi'nin Bluff'ta bulduğu evi kiralamıştık; ancak çok geçmeden, gitgide daha fazla konfora alışan Naomi, evin yeterince büyük ve ferah olmadığını söyleyince bu kez Hommoku'da daha önce İsviçreli bir ailenin oturduğu bir evi, mobilyasıyla falan her şeyi içinde satın aldık. Bir süre sonra büyük depremde çıkan yangında Bluff'ta ne varsa yanmıştı, ancak Hommoku'da çoğu yer kurtuldu. Duvarlardaki bazı çatlaklar dışında, evimiz hemen hemen hiç hasar görmedi. İyi şansın hangi kılıkta insanın karşısına çıkacağı bilinmez. Bugün hâlâ aynı evde oturuyoruz.

Daha önce planladığım gibi Oimachi'deki şirketimden ayrıldım, memleketteki mülklerimi elden çıkardım ve eski sınıf

arkadaşlarımdan birkaçıyla, elektrik malzemeleri imalat ve satışına yönelik bir şirket kurdum. Her gün ofise gitmem gerekmiyor; en fazla yatırımı ben yaptığım için mevcut işlerin çoğunu arkadaşların yapıyor. Ama Naomi bütün gün evde kalmamı istemediğinden, her gün çıkıp istemeye istemeye şöyle bir uğruyorum ofise. Sabah on bir gibi Yokohama'dan Tokyo'ya gidiyor, iki üç saatliğine Kyobashi'te ofis halkına şöyle bir görünüyor, sonra da dört gibi yeniden eve dönüyorum.

Bir zamanlar çok sıkı çalışan biriydim ve sabahları erken kalkardım; ancak bu günlerde saat dokuz buçuk ondan önce kalkmıyorum yataktan. Uyanır uyanmaz, üzerimde gece elbiselerim, parmaklarımın ucuna basa basa Naomi'nin yatak odasına kadar gider ve usulca çalarım kapısını. Benden daha uykucu biri olduğundan, o saatlerde bazen yarı uykulu olur ve zayıf bir "hımm"la karşılık verir, bazense hâlâ derin derin uyumaya devam eder. Eğer ondan bir yanıt gelirse içeri girer ve günaydın derim; yok eğer gelmezse dosdoğru ofise giderim.

Ayrı ayrı odalarda uyumak Naomi'nin fikriydi. Bir hanımefendinin yatak odası kutsaldır, demişti, orayı bir koca bile izinsiz işgal etmemeliydi. En büyük odayı kendine almış, bana da yanı başındaki küçük odayı uygun görmüştü. Aslında bu iki oda bitişik değil; birinden diğerine geçmek için arada hanımlara mahsus bir banyo ve bir tuvalet var.

Naomi saat on biri geçene dek uyku mahmuru bir hâlde yatağında kalır ve bu arada ya sigara içer ya da gazete okur. Sigarası ince *Dimitrino*; gazetesiyse *Miyako*. *Classic* ve *Vogue* gibi dergiler okur. Aslına bakarsanız onları okumaz; oradaki Batılı tasarım ve modellerin fotoğraflarını inceler. Doğuya ve güneye bakan odası, sabahın erken saatlerinde çok aydınlıktır. Hominoku sahili, verandasının tam altında. Naomi'nin yatağı, Japon usulü yerleştirildiğinde yirmi hasır sığacak büyüklükteki odanın tam merkezinde... Sizin bildiğiniz sıradan, ucuz yataklardan değil: İlk olarak Tokyo'daki bir elçilikte kul-

lanılmış, odadaki kanepeyle ve tüy gibi ince, beyaz perdelerle çok iyi uyum sağlıyor. Naomi yatağı aldığımızdan beri sanki çok daha derin uyuyor şimdi ve yatakta da alışık olduğundan daha uzun süre kalıyor.

Sabahleyin yüzünü yıkamadan önce, bir yandan yerli hizmetçi kız banyosunu hazırlarken, o yatakta çay ve süt içer. Yatağından kalkar, doğruca banyoya gider, sonra yeniden bir süre yatağında yatar ve masaj yaptırır. Daha sonra saçını yapar, tırnaklarına oje sürer, yüzüne tonlarca losyon ve öteki ilgili malzemeleri uygular ve hangi kimonoyu giyeceğini düşünmeye başlar. Yemeğe geldiğinde saat yaklaşık bir buçuğu bulmuştur.

Yemekten sonra akşama kadar hemen hemen yapacak hiçbir şeyi olmaz. Buna karşılık akşam olunca mutlaka yapacak bir şeyi bulunur; ya bir yerlere davet edilir ya o birilerini davet eder ya da otellerdeki dans partilerin gider. Böyle zamanlarda, yeniden hazırlıklara başlar ve kimonosunu değiştirir. Bir balo olduğundaysa bunu özellikle ciddiye alır. Banyoya gider ve bakıcı kızın yardımıyla bütün vücuduna beyaz makyaj uygular.

Naomi'nin arkadaşları da şimdilerde değişti. Kumagai ve Hamada artık kesinlikle gelmiyorlar. McConnell bir süre daha onun gözdesi olarak kalmıştı ama sonradan Dugan isimli bir başkasıyla yer değiştirdi. Dugan'dan sonra Eustace isimli arkadaşı aldı sırayı. Bu kişi McConnell'dan bile daha sevimsiz biriydi. Naomi'nin gönlünü alacağım diye sırnaşıklık yapmakta üstüne yoktu. Bir keresinde öylesine öfkelenmiştim ki bir baloda suratına bir yumruk indirdim. Ortalık birden karışmıştı tabii; Naomi Eustace'nin tarafını tutup bana "Kaçık!" diye bağırmıştı. Bu sefer iyice çılgına dönmüş, Eustace'yi kovalamaya başlamıştım. Herkes beni tutmaya çalışıyor, bir yandan da "George! George!" diye bağırıyorlardı. (Adım Joji ama Batılılar bana "George" der.) Bu olaydan sonra Eustace eve gelmeyi bıraktı; ne var ki Naomiyeni bir koşul getirdi, ben de uymak zorunda kaldım.

Söylemeye gerek yok ama, sizin de tahmin edebileceğiniz gibi Eustace'den sonra yeni arkadaşlar çıktı ortaya; ancak ben o kadar uysallaştım ki, buna kendim bile şaşırıyorum. Bana kalırsa insan bir kere korkunç bir deneyim geçirmeye görsün, o deneyim biç yok olmayan bir saplantı hâline geliyor. Hâlâ Naomi'nin beni terk ettiği günleri unutamam mesela. Kulaklarımda yankılanır sözleri: "Ne kadar korku salabileceğimi şimdi görebiliyor musun?" Onu hep bencil ve hercai biri olarak tanıdım. Eğer bu kusurlarından arınmış olsa şimdiki değerini kaybederdi o zaman. Ne kadar bencil ve hercai biri olarak düşünürsem onu, o kadar hayran olunası biri gibi görünüyor bana ve ben o kadar kendimi kaptırınış hissediyorum cazibesine. Şimdi anlıyorum ki kızmak sadece kaybettiriyor bana.

İnsan kendine olan güvenini yitirirse yapılacak hiçbir şey yoktur. İçinde bulunduğum daha alt konum gereği, İngilizce konusunda Naomi'yle yarışamam. Kullandıkça İngilizcesinin geliştiğine kuşku yok. Etrafta İngilizcesini konuşturup partilerde hanımefendilerle beyefendilere kendini sevdirerek sonunda tuhaf bir biçimde Batılıya benzedi. Çoğunlukla ne söylediğini çıkaramıyorum bile. Telafuzu daima iyiydi zaten. Bazen bana "George" der.

Evliliğimizin tutulan kaydı burada sona eriyor. Eğer anlattıklarımın aptalca olduğunu düşünüyorsanız, lütfen durmayın, gülün. Yok eğer içinde ahlaka dair bir şeyler var, diyorsanız, lütfen bundan ders çıkarmaya bakın. Kendi adıma konuşacak olursam, hakkımda ne düşündüğünüzün bir önemi yok; Naomi'ye âşığım ben.

Bu yıl Naomi yirmi üç yaşında, bense otuz altı.